

มนตร์รัก

อาละวาด

ณัฐกฤตา

นั้ซูกฤตา

มนตรีรักษาอละวาด

โดย ณัฐกฤตา

ราคา 260 บาท

ลำดับที่ 241

ISBN 978-616-00-1676-1

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาภัทร พิสูจน์อักษร : วรกช คุณาดุลยกิจ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นสุ พรสวางโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาพอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวพูู
กร:ตาดทกอบสยตากรนร็ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

‘ความรัก’ บางครั้งคือเกราะป้องกันภัยที่ดี แต่ถ้ามากเกินไปก็กลายเป็นดาบสองคม ดังเช่นความรักของพ่อคนหนึ่งที่กำลังกลายเป็น ‘พ่อตา’ และจำเป็นต้องทำทุกอย่างเพื่อปกป้องบรรดาลูกสาวที่รักเอาไว้

เมื่อความหวังมาพร้อมกับความปวน จึงกลายเป็นความยุ่งยาก คุณสองสำหรับผู้ชายที่กล้าเข้ามากระตุกหมวดเสือในถ้ำของเสือร้าย อย่างคุณพ่อซี้หวง ที่มีลูกสาวสุดแสนผู้ถูกเรียกว่า ‘แม่จอมอาละวาด’

แล้วก็ยิ่งปั่นป่วนมากขึ้น เมื่อหล่อนถูกหมอดูสุดเพี้ยนทำนายทายทักว่าเนื้อคู่กำลังจะโผล่มา ร้อนถึงคุณพ่อสุดหวงที่ยอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด!

ความหวังและหวั่นจึงทำให้ผู้ชายที่กล้าก้าวเข้ามาในครั้งนี้ ต้องพบกับความวุ่นวายแสนสาหัส แต่ท่ามกลางหนทางอันมืดมน ที่พยายามตามหาทั้งคำตอบของหัวใจและคำตอบของความจริง เขาและเธอจะยอมให้มนตราแห่งรักได้รัตร้อย ผูกหัวใจไว้ด้วยกันหรือไม่ หรือสุดท้ายแล้ว จะยอมพ่ายแพ้ให้แก่...เดชพ่อตา

ณัฐฤฤตา

“คุณคงรู้จัก ‘ไอ้वाद’ น้อยไปสินะ”

ตะวันवादเอ่ยเหมือนเตือน แล้วก่อนที่ใครจะได้ทันร้องห้าม แม่จอมอาละวาดก็ฉลกรัฐสภาคยหวังให้ตกลงไปในร่องน้ำตื้นๆ ด้านหลังที่ต่อนี้มีน้ำขังอยู่มากจนพื้นกลายเป็นดินโคลน แต่หล่อน ประเมินเขาต่ำไป เพราะแทนที่จะถอยลงไปตามแรงผลึก เขากลับคว้าแขนหล่อนไว้แล้วดึงหล่อนให้ตกลงไปแทน

แผละ!

“เฮ้ย!”

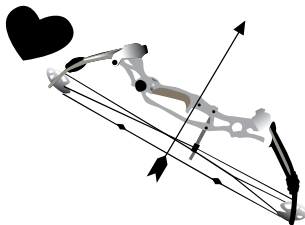
หญิงสาวร้องขณะเหยียบลงไปเต็มๆ ในร่องน้ำเฉอะแฉะ โคลนกระเซ็นขึ้นมาเลอะกางเกง รองเท้าจมมิด เท้าเปราะเปื้อน ชนิดที่ไม่ต้องคิดจะเช็ดให้ยาก ต้องล้างน้ำอย่างเดียว

“เลอะเทอะน่าดูเชียวนะ”

เขาเปรยเหมือนเห็นใจเสียเต็มประดา แต่สีหน้าบอกชัดว่า แอบสมน้ำหน้าหล่อนอยู่ไม่ใช่น้อย ทำเอาตะวันवादถึงกับกัดฟัน กรอด สบถออกมาแทบจะทันที

“ไอ้คนบ้า กล้าผลึกฉันลงมาจั้นเหวอ!”

“เปล่า” เขาปฏิเสธ เหยียดยิ้มจางใจยั่วหล่อน “ฉันแค่เปลี่ยนที่ยืนให้เธอ เมื่อโคลนเย็นๆ จะทำให้หัวเธอเย็นลงบ้าง จะได้รู้ว่าการ แก่ลงคนอื่นก่อน บางครั้งมันก็ทำให้ทุกข์มาถึงตัวได้เหมือนกัน”

มนตร์รัก
อาละวาด

บทนำ

ภายในห้องคลอดของโรงพยาบาลประจำอำเภอบางช้าง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา คุณแม่ที่กำลังรอคลอดนอนอยู่บนเตียง แพทย์ผู้ช่วย และพยาบาลต่างช่วยทำคลอดกันอย่างแข็งขัน ส่วนพ่อเด็กยืนลุ้นอยู่ใกล้ๆ จนแทบจะนับการหายใจเข้าออกแทนภรรยาเลยทีเดียว

พันตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง เป็นผู้กว้างขวางแห่งบางยี่ลุ่ม ตำบลเล็กๆ ที่อยู่ในอำเภอบางช้าง ด้วยความร่ำรวยและวีรกรรมความเจ้าชู้ของท่านที่รู้จักไปทั้งบาง ทำให้ไปถึงไหนก็มีภรรยาถึงนั้น และทำให้ท่านมีภรรยาถึงห้าคน ได้แก่ ดาวเรือง มะเฟือง ปราณีย์ ทอฝ้าย และตะวันฉาย

แต่แล้ววันหนึ่ง เสือร้ายจอมเจ้าชู้ก็ถูกเหล่าภรรยาจับได้ และถูกมะเฟืองเล่นงานเสียอ่วม นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้เสือร้ายกลายเป็นเสือหมอบยอบสยบให้แก่ศรีภรรยาทั้งห้า พร้อมกับคำสัญญาว่าจะไม่เจ้าชู้อีกต่อไป เพื่อแลกกับการร้องอนภรรยาทุกคนให้มาอยู่กับท่าน ให้ท่านดูแลในฐานะสามีที่สำนึกผิดต่อสิ่งที่ทำเอาไว้

ภรรยาทั้งหมดก็ใจอ่อน ยอมมาอยู่กับพันตรีสันติสุข แต่ใช้จะยอมง่ายๆ เพราะทุกคนต้องการให้ท่านสำนึกผิดให้จงหนัก จึงพร้อมใจกันจัดหนักให้ท่านง้อสุดฤทธิ์ ซึ่งคนสุดท้ายที่พันตรีสันติสุขต้องง้อก็คือตะวันฉาย ลูกสาวของบ้านเครื่องทองที่ใจแข็งและไม่ยอมมาอยู่กับท่าน เหตุเพราะ

กว่าท่านจะตามไปจ้อก็กินเวลาไปเกือบครึ่งปี ดังนั้นท่านจึงเจอพ่อตาทำ
วัดใจอย่างหนัก ด้วยการสั่งให้ไปขุดทองถึงจันทบุรีให้ได้ตามน้ำหนักที่
พ่อตาต้องการ ไม่อย่างนั้นจะไม่ยอมยกตะวันฉายให้

แต่สุดท้ายพันตรีสันติสุขก็ทำสำเร็จ ตะวันฉายใจอ่อนและยอม
มาอยู่ในเขตรั้วบ้านศรีบ้านทุ่งพร้อมกับภรรยาทุกคน แล้วตอนนี้ความสุข
ของครอบครัวใหญ่ก็ยิ่งเพิ่มพูน เมื่อสมาชิกคนสุดท้ายถือกำเนิดขึ้น

“แม่ฉายเป็นไงบ้าง”

“คุณพี่...”

ตะวันฉายเรียกเสียงอ่อนระโหยพร้อมกับยิ้มให้สามี แล้วยิ้มกว้าง
มากกว่าเดิมเมื่อพยาบาลนำเด็กน้อยที่ล้างตัวเรียบร้อยแล้วมาให้พ่อกับแม่
ได้เห็นเป็นครั้งแรก

“ได้ลูกสาวจ๊ะแม่ฉาย”

พันตรีสันติสุขร้องอย่างตื่นเต้น ตะวันฉายโอบประคองลูกสาวตัวน้อย
ไว้อย่างแสนรัก มีพยาบาลคอยช่วยประคองอีกแรง เด็กทารกแผดเสียง
ร้องให้จ้าจนแม้แต่พยาบาลที่รู้จักกันดียังบอก

“ลูกสาวแข็งแรงมากเลยนะคะ”

ท่านยิ้มแก้มแทบปริ ไล้นิ้วกับแก้มเล็กๆ รู้สึกราวกับเป็นพ่อมือใหม่
อีกครั้ง ใบหน้าที่ถอดแบบจากทั้งพ่อและแม่มาอย่างละส่วนบ่งบอกได้ว่า
อนาคตคงจะหน้าตาสะสวยเหมือนลูกสาวคนอื่นๆ ของท่านแน่

“คนนี้จะตั้งชื่อว่าอะไรคะ” พยาบาลเลียบเคียงถาม

“ตะวันวาดคะ” คนเป็นแม่ชิงตอบเองเพราะคิดไว้นานแล้ว แล้วก็
เพ็งจุกใจคิดขึ้นได้ “คุณพี่คะ อย่างนี้ก็เป็นนางสิบสองแห่งบางยี่สุนแล้ว
สิคะ”

“ฮือ นางสิบสอง” พันตรีสันติสุขนึกตามจำนวนลูกสาว “จริงด้วย
นางสิบสองแห่งบางยี่สุน!”

สองสามีภรรยา มองหน้าและยิ้มให้กันอย่างมีความสุข จากนั้น

ท่านนายพลก็ออกไปบอกภรรยาอีกสี่คนที่รออยู่หน้าห้องตลอดว่า ตะวันฉาย ได้ลูกสาว พวกภรรยาต่างดีใจ อยากเห็นหน้าหลานสาวใจจะขาด แล้วก็ดูเหมือนว่าคำเรียกขาน ‘นางสิบสองแห่งบางยี่สุน’ จะแพร่สะพัดออกไปในวันนั้นเอง

เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า นางสิบสองเติบโตเป็นเด็กสาวแสนสวย บางคนเรียบบร้อย บางคนแสนชน บางคนก็หัวและแก่นแก้ว แต่ดูเหมือนจะมีตัวแสบแหกคอกออกมาหนึ่งคน นั่นคือ ตะวันวาด!

ตะวันวาดถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจ แล้วก็ชอบเล่นชกกับเด็กผู้ชายที่โรงเรียนเสียส่วนใหญ่ ตอนเด็กๆ ชอบตามติดซวัล พี่ชายคนเดียวในบ้าน ซึ่งเป็นลูกชายของปราชญ์ แต่ยิ่งโตก็ยิ่งพัฒนาความแสบมากขึ้น แถมยังได้รับการอบรมสั่งสอนด้านการทำให้ผู้ชายแสบๆ ขยาดมาจากมะเฟือง ภรรยาคนที่สองของพันตรีสันติสุข ซึ่งขึ้นชื่อด้านสวย เม็ด ดูอย่าบอกใคร ยิ่งทำให้ตะวันวาดแสบคุณสองเข้าไปใหญ่

คนทั้งบางไม่มีใครไม่รู้จักระวังตะวันวาด ทุกคนเรียกแม่ตัวแสบว่า ‘ไอ้วาด’ หรือ ‘แม่จอมอาละวาดแห่งบางยี่สุน’ เพราะความแสบซ่า ความชน และเป็นจอมอาละวาดที่ทำให้ใครหลายคนปวดหัวถ้าจะมีเรื่องด้วย

เวลาล่วงเลยผ่านไปหลายปี พันตรีสันติสุขได้รับการเลื่อนชั้นจนกระทั่งได้ยศพลตรี ส่วนลูกสาวตัวแสบก็กลายเป็นสาวสะพรั่งเต็มตัว ที่แม้จะสวยไม่เท่าบรรดาพี่สาว ซึ่งหนึ่งในนั้นมีดีกรีเป็นถึงเทพีบางยี่สุน แต่ก็ถือว่าหล่อ่นสวย จนวัยรุ่นหลายคนเคยคิดว่า

‘ถ้ามันไม่ใช่ไอ้วาด ก็น่าจีบอยู่หรอก’

แต่เผชิญว่ามันเป็น ‘ไอ้วาด’ และเพราะมันเป็นลูกของพลตรีสันติสุข ความคิดอยากจีบจึงต้องยุติลง เพราะคนทั้งบางรู้ว่า ถ้ายังรักตัวกลัวตาย จงอย่าคิดจีบไอ้วาดหรือนางสิบสองของบางยี่สุนเลยจะดีกว่า!

“แม่ วันนี้อวดซื้อโรตีสายไหมมาให้ด้วยนะจ๊ะ”

ตะวันวาดบอกและวางถุงโรตีสายไหมลงบนโต๊ะกินข้าว เดินไป

ล้างมือแล้วหยิบจานซามมาจะใส่ให้ แต่ผู้เป็นแม่กลับถาม เมื่อเห็นตุ๊กตา กระเบื้องเคลือบที่ลูกสาวถือติดมือมาด้วยและวางไว้บนโต๊ะเล็กในห้อง รับแขก

“ตุ๊กตาอะไรนะเจ้าवाद สวยดีนะ มีพลอยประดับตรงกลางด้วย”
แม่เปรย ขณะมองตุ๊กตากระเบื้องเคลือบรูปนางฟ้าที่มีพลอยเม็ดเล็กๆ
ประดับอยู่บริเวณหน้าอก

“อ้อ ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบจ๊ะแม่”

“เออ นะ แม่เห็นอยู่แล้วละยะ แม่ตัวดี”

ตะวันฉายตอบและส่ายหน้า แล้วหยิบตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเข้าไป
วางในห้องนอนลูกสาว ก่อนจะออกมากินโรตีสายใหม่ที่ลูกสาวซื้อมาฝาก

“วันนี้ไปที่ร้านมาเป็นยังไงบ้าง”

คนเป็นแม่ถามถึงร้านลมตะวัน ซึ่งเป็นร้านที่เช่าพื้นที่อยู่ในห้าง-
สรรพสินค้าชื่อดังของจังหวัด

“ปกติดีจ๊ะแม่ คุณแบ่งผู้จัดการก็ดูแลดี वादดูยอดดูอะไรแล้วก็
ไม่มีอะไรผิดปกติ”

ตะวันวาดรายงานไปห่อแบ่งโรตีสายใหม่ให้แม่ไปด้วย ให้ตัวเอง
กินด้วย พอเริ่มกินไปได้สักพัก ตะวันฉายก็เดินไปเอาผ้ายกพับ บอกว่า
จะไปหาทอผ้าयरยาคคนที่สี่ของพ่อว่าจะให้ช่วยตัดเสื้อให้ บ้านหลังเล็ก
จึงเหลือแต่หล่อนกับเจ้าแม่วัวตัวอ้วนกลมที่มานั่งส่ายหางรอสายใหม่อยู่
ข้างโต๊ะกินข้าว

“อันเดียวพอนะ กินหวานมากๆ ไม่ดีนะเจ้าซุน”

หญิงสาวบอกแล้วส่งสายใหม่ห่อแบ่งให้มัน ก่อนจะปิดถุงแล้วเดิน
เข้าไปในห้องนอน ปล่อยให้เจ้าแม่วัวดีละเลียดขนมไป พอเข้ามาใน
ห้องนอนหล่อนก็หยิบซองจดหมายที่ยัดไว้ในกระเป๋ากางเกงยื่นออกมา
มันเป็นจดหมายที่ได้จากชายวัยกลางคนชื่อลุงคำซึ่งมาหาหล่อนที่ร้าน
วันนี้ ลุงคำบอกว่าตนมีอาชีพรับจ้างทั่วไป และเช่าบ้านติดกับบ้านของ

ยศกรซึ่งเป็นนักออกแบบเครื่องประดับ บางครั้งลูกค้าจะเข้าไปช่วยยศกรทำงาน เพราะยศกรไม่ได้ออกแบบอย่างเดียว บางครั้งเขาก็ลงมือทำเครื่องประดับด้วยตัวเองเหมือนกัน

ครั้งหนึ่งยศกรไปร่วมงานแสดงอัญมณีที่กรุงเทพฯ และได้เจอกับแพรวจันทร์ หรือแพรว ผู้เป็นลูกสาวของทอผ้าย และมีศักดิ์เป็นพี่สาวของหล่อน แต่หลังงานแสดงอัญมณีจบลง ยศกรซึ่งยังต้องทำธุระอยู่ที่กรุงเทพฯ ต่อก็ไม่ได้กลับมาอยุธยา ยังคงยอเยียวไล่เที่ยวชื่อแจกชนมจีบแพรวจันทร์ต่อไป

ส่วนแพรวจันทร์นั้นปกติทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ จะกลับบางยี่สุนเดือนละสองครั้ง มีอาชีพเป็นนักออกแบบตกแต่งภายใน งานตกแต่งของแพรวจันทร์จะใช้ผ้าไหมและเน้นความเป็นไทย ผู้ว่าจ้างส่วนใหญ่เป็นร้านค้า โรงแรม และชาวต่างชาติ ช่วงที่ยศกรมาจีบพี่สาวเป็นช่วงที่ตะวันวาดไปช่วยงานแพรวจันทร์ที่กรุงเทพฯ พอดี จึงได้เจอเขา และเป็นคนไล่เขาอยู่บ่อยๆ

ทว่าวันนี้หล่อนกลับได้รับข่าวร้าย เมื่อลูกค้าซึ่งนำจดหมายและตุ๊กตากระเบื้องเคลือบมาให้ บอกว่ายศกรผูกคอตายไปแล้ว ตอนได้ยินข่าวตะวันวาดตกใจมาก ไม่คิดมาก่อนว่าผู้ชายคนนั้นจะตัดสินใจจบชีวิตเช่นนี้ ประจวบเหมาะกับพี่สาวโทรศัพท์มาหาระหว่างขับรถกลับมายังบางยี่สุน บอกว่าพี่วิทยุของจังหวัดอยู่ และได้ยินข่าวว่ามีคนพบศพยศกรที่บ้าน ทั้งสองจึงตกลงกันว่าพรุ่งนี้จะไปทำบุญให้เขา แต่ตอนนี้หล่อนอยากรู้ว่ายศกรฝากอะไรมาให้ก่อนจะผูกคอตาย

ตะวันวาดแกะซองจดหมายออกดู แต่กลับนิวหน้าเมื่อเห็นข้อความสั้นๆ ในจดหมายที่หล่อนไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าหมายถึงอะไร

‘อเล็กซ์’

หญิงสาวพยายามคิดหาคำตอบ แต่คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ จะว่าเป็นชื่อคนก็สงสัยว่าเป็นชื่อใคร หรือถ้าบอกว่าเป็นชื่อสิ่งของหรืออื่น ๆ ก็กว้างเกินไป หล่อนจึงคิดจะเก็บเรื่องจดหมายและตุ๊กตากระเบื้องเคลือบนี้ไว้

ตอนที่คุยกับพี่สาวระหว่างขับรถกลับมา หล่อนก็แค่พูดคุยเรื่องที่อยู่อาศัยคร
ผูกคอตายไปแล้วเท่านั้น ส่วนเรื่องนี้หล่อนไม่ได้บอกใคร แล้วก็คิดว่า
ตราบิตที่ยังไขปริศนาไม่ออก หล่อนจะเก็บความลับนี้ไว้จนกว่าจะแน่ใจ
และรู้ที่มาที่ไปของคำที่ถูกเขียนไว้!

คำทำนาย

ศูนย์การค้าชื่อดังของจังหวัดมีร้านรวงมากมาย ณ มุมหนึ่งเป็นที่ตั้งของร้านเล็กๆ อันเป็นร้านขายเสื้อผ้า แมื่อด้านหน้าจะขายเสื้อผ้า แต่คนที่รู้จักกันจะรู้ว่าด้านในสุดมีแม่หมอซึ่งเปิดสำนักอยู่ที่ตำบลบางยี่สุน เปิดกิจการดูดวงควบคู่กันไป แม่หมอเปิดร้านเสื้อผ้าเป็นงานอดิเรกและแวะเวียนมาดูร้านเป็นครั้งคราว เมื่อแวะมาก็จะรับดูดวงทำนายทายทักไปด้วย ซึ่งหลายครั้งก็แม่น แต่หลายครั้งก็ยอดแย่

หมอดูสาวประเภทสองผิวสี วันนั้นแต่งตัวด้วยเสื้อเซ็กซี่สั้นดูขาดตามปกติแม่หมอจะแต่งตัวไม่ค่อยซ้ำ แค่นั่งให้ตรงตามฉายา ‘หมอสำลี ร้อยเมตร’ นั่นคือทุกคนจะต้องสังเกตเห็นมาแต่ไกลเพราะการแต่งตัวของเจ้าตัว แต่ยามนี้สีหน้าของแม่หมอดูเคร่งเครียด เมื่อไฟบนโต๊ะตรงหน้าบอกให้รู้ว่าวันนี้จะไม่มีลูกค้า แต่ต้องทำนายดวงฟรีให้ใครคนหนึ่ง จากนั้นดวงถึงจะดีไปอีกหนึ่งเดือน

“เวลาเป็นเงินเป็นทองนะยะ แล้วใครล่ะเนี่ยที่ฉันต้องทำนายให้เฮ้อ...”

หมอสำลีบ่นแล้วทำเสียงจ๊กจ๊กในปาก ก่อนค่อยๆ เปิดไฟอีกใบพอดีกับที่สายตามองออกไปยังด้านหน้าของร้าน และเจอะเข้ากับร่างของสาวคนหนึ่งที่เคยเห็นก็รู้สึกขยาด

“โอ๊ย! ซวยของแท้จริงๆ”

หมอมุดบนแล้วเปิดไฟไปต่อไป ก่อนจะถอนหายใจอีกรอบ แล้วลุกออกจากร้านไปหาแม่สาวที่เพิ่งเดินผ่านไป ในใจนึกไว้แล้วว่าถ้าทำนายทายทักไม่เข้าหูละก็ เป็นเรื่องแน่ๆ

“คุณแพรจันทร์ คุณตะวันवाद...”

สองสาวที่กำลังเดินคุยกันหยุดฝีเท้าพลงหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วก็ต้องถอนใจ โดยเฉพาะแพรจันทร์นั้นเรียกว่าแค่เห็นหน้าก็พานึกถึงเรื่องวุ่นวายของคำทำนายของแม่หมอมคนนี่ทุกที จึงได้แต่ยิ้มตอบอีกฝ่าย ผิดกับแม่น้องสาวแสนหัวเกินอัตราที่อยู่ข้างกาย

“เรื่องเก่าที่ก่อไว้ยังไม่เซ็ดหรือไงหมอ”

“แหม พุดอะไรอย่างนั้นล่ะจะคุณตะวันवादจ้ะ” หมอสำลีโอดครวญส่งยิ้มแห้งๆ ให้

“มีอะไรอะไรก็ว่ามา ถ้าไม่มีฉันจะไปแล้ว” ตะวันवादตัดบท

“คือว่า...” แม่หมอมุดแค่นั้นแล้วตั้งใจมองไปยังแพรจันทร์ ก่อนจะนิน้วนแล้วมองไปทางตะวันवाद แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเจ้าหล่อนซึ่งไม่น่าจะให้ความรู้สึกเช่นนี้กลับมีแสงสีชมพูส่องประกายออกมา ซึ่งหมอมุดเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าจจะทักดีหรือไม่

“ว่าไง” ตะวันवादเร่งอีก

“แม่หมอมจะบอกว่า เนื้อคู่ของคุณกำลังจะมานะไม่ช้านี้”

สิ้นเสียงตอบของแม่หมอม คนถูกทักว่าเนื้อคู่จะโผล่มาก็สวนกลับทันที

“เคยดูดวงให้ตัวเองบ้างมั๊ย หมอสำลี”

ตะวันवादถามพลงยกแขนขึ้นกอดอก กระตุกยิ้มนำกลั้วไล่ บอกชัดว่าถ้าแม่หมอมยังรักตัวกลั้วตายก็อย่าคิดทำนายอะไรพลงเลยๆ แบบนี้อีก แต่แค่นั้นก็มากพอจะทำให้แม่หมอมสำลีสรีบเฟ่นกลับไปร้านแล้ว แต่ยังไม่วายตะโกนย้ำมาอีก

“จริงๆ นะจ๊ะ เนื้อคู่จะมาจริงๆ จ๊ะ”

หล่อนถลกแขนเสื้อเตรียมเอาเรื่องหมอลำสี่เต็มที ดีที่แพรจันทร์ห้ามไว้ ส่วนหมอลำสี่ก็รีบโกยแนบหนิตะวันตกเช่นกัน ทำให้รอดจากการถูกหล่อนแจกขนมดื่บดื่บ

แม้แม่หมอลำจะหายไปแล้ว แต่คำทำนายที่ฝ่ายนั้นทักกลับทำให้คนโล่ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง รู้สึกเหมือนถูกเข็มตำนิ้วแต่ดึงไม่ออก เพราะถึงแม้หล่อนจะไม่อยากเชื่อ แต่หมอลำสี่ก็ไม่ใช่คนที่ทายอะไรlovakๆ หรือไม่แม่นยำเสียทีเดียว แล้วเพราะมีส่วนแม่นถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ มันจึงทำให้หล่อนกลัวว่าความรักจะวิ่งเข้าหาหล่อนจริงๆ

“ที่แพรว่าจะจริงหรือ” คนเป็นน้องถามเสียงอ่อย

“ไม่รู้สี่จ๊ะ คำทำนายก็อาจจะเป็นแค่คำทำนายก็ได้ แต่ฟังไว้ก็ไม่เสียหายไม่ใช่หรือ”

แพรจันทร์ปลอบกึ่งเตือนแล้วจูงมือน้องสาวให้เดินต่อ แต่ก็รู้สึกได้ว่าคนที่เดินด้วยกันยังคงกังวลอยู่ลึกๆ เพราะเจ้าตัวเป็นลูกสาวคนสุดท้องและเป็นน้องสาวแสนหัว แกรมแสนแสบที่สุดด้วย อันเป็นผลจากการถูกพลตรีสันติสุขผู้เป็นพ่อตามใจ

พลตรีสันติสุขมีภรรยาทั้งหมดห้าคน และมีลูกสาวด้วยกันสิบสองคน แพรจันทร์เป็นลูกของภรรยาคนที่สี่ ส่วนตะวันตกเป็นลูกของภรรยาคนที่ห้า ลูกสาวของพลตรีสันติสุขล้วนแล้วแต่เป็นผลพวงจากความเจ้าชู้ตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ และเพราะการเสียชีวิตของลูกชาย ทำให้ตอนนี้ท่านเหลือแต่ลูกสาว จึงหวงลูกมากกว่าเดิม บรรดาหนุ่มๆ ที่กล้าเข้ามาจีบลูกสาว นายพลบ้านนี้จึงต้องฝ่าด่านอรหันต์ และต้องมีคติประจำใจเลยว่า ‘เป็นลูกเขยบ้านนี้ต้องอดทน ลูกปิ่นพุ่มขนต้องไม่ตาย’

ที่ผ่านมามีหนุ่มๆ สอบผ่านเป็นลูกเขยแล้วเจ็ดคน ถ้าจะมีคนต่อไปก็ไม่แคล้วต้องผ่านด่านไปได้เหมือนกัน ซึ่งถ้าเอาไปรวมกับคำทำนายเพี้ยนๆ ที่เพิ่งได้รับมาแล้วละก็ เห็นทีคราวนี้อาจจะหนักหนาสาหัสที่สุด

ก็เป็นได้ เพราะตะวันวาดคือของแข็งที่สุดในบรรดาพี่น้อง เนื่องจากเป็นสาวน้อยแสนห้าวและยังเป็นน้องเล็กของบ้าน ถูกตามใจและมีพ่อคอยให้ท้ายมาตลอด ก่อนหน้านี้อะตะวันวาดก็เข้ากันเป็นปีเป็นชุลุยกับพ่อเวลา มีหนุ่มๆ มาจีบพวกพี่สาว ดั่งนั้นแพร์จันทร์จึงคิดว่า หากตอนนี้ตะวันวาดจะรู้สึกกลัวคำทำนายเรื่องเนื้อคู่ขึ้นมาก็คงไม่แปลก

แต่ปัญหามันอยู่ที่ผู้ชายที่เป็นเนื้อคู่นั้นต่างหาก เขาจะข้ามผ่านความเสียดของพ่อหล่อนไปได้อย่างไร อีกอย่างหล่อนยังนึกภาพไม่ออกเลยว่า ผู้ชายที่จะปราบน้องสาวอย่าง ‘แม่จอมอาละวาด’ จะเป็นคนแบบไหนกัน

แพร์จันทร์คิดแล้วก็ได้แต่ทิ้งความคิดไว้แค่นั้น หล่อนใช้เวลาชื่อของประมาณชั่วโมงกว่าก่อนจะกลับบ้าน โดยมีตะวันวาดเป็นคนขับรถพาพี่สาวกลับบางยี่สุน

รถยนต์เนกประสงค์แล่นเข้าสู่บางยี่สุน มุ่งหน้าไปสู่เส้นทางไปบ้านหลังใหญ่ที่รั้วบ้านสูงกว่าบ้านหลังอื่น แล้วยังมีเหล็กแหลมยื่นขึ้นมาป้องกันผู้บุกรุก แแนวรั้วยาวบ่งบอกอาณาเขตกว้างขวาง ประตูหน้าเปิดอัตโนมัติโดยคนที่มิรีมตอยู่ภายในรถ

รถยนต์แล่นผ่านประตูใหญ่เข้าไป แล้วหยุดเล็กน้อยเพื่อให้เจ้าของรถกดรีโมตปิดประตูบ้าน

“สะดวกดีนะพี่แพร์ ตั้งแต่พ่อทำประตูใหม่”

“พี่เห็นด้วย พี่คมเดชก็ไม่ต้องเหนื่อยวิ่งมาเปิด”

แพร์จันทร์นึกถึงคนสวนที่พ่วงตำแหน่งคนขับรถและคนสนิทของพ่อที่อยู่รับใช้กันมาเนิ่นนาน คนเป็นน้องห้าวเาะเมื่อนึกถึงภาพคนที่พูดถึง รดเลี้ยงไปทางซ้ายตามทางเดินรถ แล้วผ่านบ้านสองหลังที่มีรั้วเป็นแนวพุ่มไม้เตี้ยๆ สำหรับแบ่งอาณาเขตของบ้านแต่ละหลัง สุดทางเดินรถด้านในคือบ้านเรือนไทยหลังใหญ่ ซึ่งเป็นบ้านที่พลตรีสันติสุขอยู่กับภรรยาคนที่หนึ่ง ส่วนฝั่งตรงข้ามติดกับทางเดินรถขาออกมีบ้านอีกสองหลังหันหน้ามาทางนี้

มีแนวพุ่มไม้เตี้ยเป็นตัวแบ่งอาณาเขตเช่นกัน

เมื่อตะวันวาดจอตลอดยนต์หน้าบ้านหลังใหญ่ ภาวซึ่งเป็นแม่บ้านประจำเรือนใหญ่ และญาติสาวใช้ที่เลยวัยสาวไปแล้ว ก็วิ่งมาอย่างรู้งาน เพราะเห็นตั้งแต่รถยนต์แล่นผ่านประตูใหญ่เข้ามาแล้ว ตะวันวาดกับแพรจันทร์มีของมาฝากผู้เป็นพ่อ จึงขึ้นเรือนใหญ่ไปหาท่านก่อน

“พ่อจ๋า วาดมีของมาฝากด้วย”

หญิงสาวร้องบอกไปก่อนตัว พ่อขึ้นมานบนชานได้ก็มองข้ามมองขวา เห็นผู้เป็นพ่อนั่งอยู่ที่หอนั่งกลางเรือนไทยพร้อมกับดาวเรือง ภรรยาคนแรก

“กลับมาแล้วหรือเจ้าวาด แพร”

ผู้เป็นพ่อทักอย่างเคยชิน พลังมองลูกสาวคนเล็กที่บางครั้งก็แอบไปบ้าง เป็นลิงทโมนไปบ้าง หัวไปบ้าง แต่ทำให้ท่านเบาใจมากที่สุด ในเรื่องที่ไม่ต้องคอยระแวงระวังหนุ่มๆ จะมาเกาะเกาะ

แพรจันทร์ยิ้ม ส่วนตะวันวาดรีบอวดของฝาก

“วาดซื้อของมาให้พ่อด้วย นี่ไง ไม่เท่าอันใหม่” หล่อนบอกและส่งไม้เท้าให้พ่อ ก่อนจะนั่งลงบนยกพื้นใกล้เก้าอี้โยกของท่าน ส่วนแพรจันทร์ก็ลงนั่งข้างน้องสาวอย่างเรียบร้อย

“เอาไว้เขกหัวแกหรือ”

ท่านนายพลถามขณะเอื้อมมือไปรับ หรือตามองลูกสาวตัวแสบด้วยสีหน้ายิ้มแย้มขบขัน เพราะถึงแม้ว่าท่านจะยังแข็งแรง ไม่ต้องพึ่งไม้เท้า แต่ไม้เท้า ปืน และดาบก็เป็นของสะสมที่ท่านชอบมาก และเจ้าลูกสาวตัวดีก็รู้ความรู้สึกดีเหลือเกิน

“โธ่ พ่ออะ” ตะวันวาดครวญ ยิ้มกว้างแล้วหันไปรับของจากแพรจันทร์มายื่นให้ดาวเรืองซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ “อันนี้ผ้าคลุมไหล่ของแม่เรื่องคะ”

ดาวเรืองรับดูกระดาษมาจากตะวันวาด แล้วหยิบผ้าออกมาดูพลาวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เพราะถึงแม้ตะวันวาดจะไม่ใช้ลูกของนาง แต่ก็รักเหมือนลูกเช่นกัน ครอบครัวใหญ่ครอบครัวนี้ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งระหว่าง

ภรรยากับลูกๆ ทุกคนรักกันดี ยกเว้นมีรันตีลูกสาวคนโตของนาง กับ ตะวันวาดที่ไม่ค่อยกินเส้นกันสักเท่าไร

“ขอบใจนะเจ้าวาด” ดาวเรืองตอบแล้วถามต่อ “ว่าแต่เอาของมา กำนัลแม่แบบนี้ จะขออะไรอีกหืม”

“โอ้ แม่เรื่องอะไร เห็นวาดเป็นอะไร” หล่อนพ้อแต่ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้

“เห็นเป็นแม่จอมอาละวาด ลวดลายพร้อมนะสิ”

ตะวันวาดทำหน้ามุ่ยแล้วหันไปอ้อนพ้อแทน เพราะรู้ว่าอย่างไรเสีย ท่านก็เข้าข้างหล่อนมากที่สุด แต่ดูเหมือนท่านนายพลจะรู้ทัน ไม่หลงกล ง่ายๆ แม้ว่าหล่อนจะมีไม้เท้ามากำนัลท่านก็ตาม

“ไม่ต้องมองทางนี้เลยเจ้าวาด พ้อไม่ช่วยหรอก”

“โอ้...”

คนที่ไม่มีใครเข้าข้างครวญอีกกระลอก ก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อธรรมา แม่บ้าน ประจำเรือนใหญ่ และเป็นหนึ่งในก๊วนไล่หนุ่มๆ ที่กล้ามาลงของบ้าน นายพล นำน้าเย็นๆ มาเสิร์ฟ

“น้าคะคุณแพร คุณวาด”

“ขอบใจธรรมา”

หล่อนบอกแล้วคว่ำแก้วน้ามาดื่มอย่างชื่นใจ แต่หิวสมองกลับหวอน นึกถึงคำทำนายนายของแม่หมอตัวดีเข้าจนได้ สีหน้าที่กำลังยิ้มแยมถึงกับ บึ้งตึงทันที ซึ่งก็ไม่พ้นสายตาของผู้เป็นพ่อ

“เป็นอะไรไปอี เจ้าวาด”

“เปล่าจ๊ะพ่อ” หล่อนบอกปิด พยายามไม่ใส่ใจ

“มีอะไร”

ท่านนายพลถามย้ำเสียงเข้มมากขึ้น เพราะลองลูกสาวคนเล็กทำ หน้าแบบนี้ แสดงว่ามีเรื่องไม่สบายใจแน่ และท่านก็ไม่อยากให้ลูกเก็บ มั่นไว้แล้วมารู้หรือมาช่วยแก้ไขทีหลัง ยิ่งถ้าเรื่องนั้นเกี่ยวกับหนุ่มๆ ที่คิด จะเข้ามาแจกขนมจีบให้ลูกสาวอีกสามคนที่เหลือ ไม่นับมะตูมที่มีความ

ผิดปกติด้านพัฒนาการ แบบนั้นละก็ น่าดูแน่!

แพรวจันทร์ที่อยู่ด้วยเห็นว่าตะวันวาดไม่ยอมบอกแน่ จึงเป็นฝ่ายบอกเสียเอง

“เจ้าวาดคงไม่สบายใจเรื่องคำทำนายอะพอ”

“คำทำนาย? คำทำนายอะไร”

คนเป็นพ่อย่อนถามหน้านี้ว พลังเหลือบมองลูกสาวคนเล็กที่ยกมือห้ามพี่สาวข้างกายเป็นพัลวัน ยิ่งทำให้ท่านอยากรู้เกินกว่าจะยอมปล่อยให้ผ่านเลยไปได้

แพรวจันทร์มองตะวันวาดพลังสายหน้า ก่อนจะบอกพ่อไปตามตรง ส่วนตะวันวาดได้แต่ทำหน้าที่เหมือนกินยาขมมาลักขวิด เพราะห้ามพี่สาวไม่ได้

“ตอนที่เราไปซื้อของเมื่อครูนี่เจอกับหมอลำสี่คะ พอจำได้มั๊ยคะ”

“อ้อ ใช้อ้อมดูบ้านกหัวขวาน เอ๊ย! พลามิงโกนั่นนะ” ท่านนายพลว่า นึกถึงสำนักของหมอดูที่มีแต่รูปปั้นนกพลามิงโกแล้วก็ชวนให้ฮึดฮัดขึ้นมานิดๆ

“ใช่คะพอ” แพรวจันทร์ตอบแล้วเล่าต่อ “หมอลำสี่ทักว่าเนื้อคู่ของเจ้าวาดกำลังจะมาในไม่ช้านี้ เจ้าวาดก็เลยหงุดหงิดอย่างที่เห็นนี่แหละคะ”

สิ้นเสียงของแพรวจันทร์ รภาซึ่งนั่งอยู่บนพื้นถึงกับอูทาน เช่นเดียวกับดาวเรื่องที่ดูจะตกใจไม่แพ้กัน แต่สำหรับท่านนายพลจอมหวงลูกสาวแล้ว สิ่งเดียวที่ท่านคิดได้ตอนนี้มีแค่เรียกหาใครคนหนึ่งเท่านั้น

“คมเดช ใ้อคมเดช อยู่ไหน มานี่ซิ”

อดีตใจถัดมา ผู้ชายร่างผอมเจ้าของนามคมเดชก็วิ่งเข้ามาในห้อง แล้วตบเท้าตะเบะให้อย่างเคยชิน แม้ว่าตอนนี้จะไม่ใช่พลทหารรับใช้แล้ว เพราะท่านนายพลเกษียณอายุราชการมาหลายปี เพียงแต่สัปดาห์ใจอยากรับใช้ท่านนายพลต่อ จึงออกจากกรเป็นพลทหารและอยู่รับใช้ท่านนายพลในฐานะคนสนิท

“คร่ำบ มาแล้วครับท่าน มีอะไรให้รับใช้ครับท่าน”

“ไปเอาปืนมา”

“ปืน?” คมเดชทวนคำอย่างงุนงง “เอามาทำอะไรครับท่าน”

“ข้าจะซัดปืนรอใช้พวกอยากลองดี”

ท่านนายพลบอกอย่างหมายมาด เล่นเอาดาวเรืองกับแพรจันทร์ ถึงกับถอนหายใจ เพราะนั่นแปลว่า บรรดาแก๊งไล่หนุ่มของบ้านศรีบ้านทุ่ง ซึ่งประกอบด้วยพลตรีสันติสุขที่เป็นตัวตั้งตัวตี และลูกสาวสองคนกับคนรับใช้อีกสามคน กำลังจะเคลื่อนไหวก่อนครั้งหนึ่งแล้ว!

แต่คนที่กลายเป็นหัวข้อสนทนาถึงกับถอดใจดวงหึง เพราะไม่รู้จะห้ามพ่ออย่างไรดี ในเมื่อเรื่องยังไม่ทันเกิดด้วยซ้ำ พ่อหล่อนก็ออกอาการหวงเสียแล้ว

“โอ้ พ่อ...”

ตะวันวาดคราง ทำหน้าเบ้ ไม่คิดว่าพ่อจะเชื่อคำทำนายไร้สาระ ถึงขั้นสั่งคนสนิทให้ไปเอาปืนมาซัดรอ ทั้งที่หล่อนพยายามบอกตัวเองว่า ไม่น่าเป็นไปได้ พยายามบอกว่าไม่ต้องเชื่อ แต่พ่อก็ทำแบบนี้ มันก็ทำให้หล่อนเริ่มคิดมากแล้วว่า ใครกันจะบ้าปืนกล้าทำความตายจากลูกปืน แถมยังจะมาจับผู้หญิงอย่างหล่อนอีก!

ยามพักของครูฝึกนักศึกษาวิชาทหารของศูนย์ฝึกย่อยๆ คนที่ ทำหน้าบึ้งมาตลอดครึ่งวันเข้ายังคงทำหน้าบึ้งไม่เลิก ตั้งแต่เริ่มการฝึกวันนี้ เขาก็จัดหน้าให้บรรดานักศึกษาวิชาทหาร ตั้งแต่คนที่เครื่องแต่งกายไม่เรียบร้อย ไม่ใส่ซิง¹ เลยโดนสั่งไปแช่น้ำในบ่อปลาเล็กๆ พอสั่งรวมแถวแล้ว

¹ อุปกรณ์ถ่วงน้ำหนักที่ใส่ไว้ในขากางเกง มีทั้งแบบห่วงเหล็กและแบบแผ่นเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหาร

ข้าเดินไปก็เจอสิ่งหมอบ ต่อด้วยการทำโทษด้วยท่าทางมุ้ง² พอมีคนคุยเสียงดังในแถวก็โดนสั่งให้คืนพื้น³ หนึ่งร้อยครั้ง เรียกว่าจัดเต็มจนแม้แต่ผู้ช่วยครูฝึกที่สนิทกันยังแปลกใจว่าทำไมวันนี้เล่นลูกโดดหนัก แกรมพอฝึกช่วงเช้าเสร็จ คนที่ทำหน้าบูดหน้าเมื่อยมาตลอดทั้งวันก็ยังคงทำหน้าที่เมื่อยอยู่อย่างนั้น จนแม่ค้าในโรงอาหารที่เดินออกมาหน้าร้านพอดีต้องถามไถ่เพราะไม่เคยเห็นเขาเป็นแบบนี้มาก่อน

“ข่าวไม่ร่อยเหรอดคะ”

ชายหนุ่มซึ่งอยู่ในชุดทหารพรานสีเขียว มียศเต็มว่า จ่าสิบเอก รัฐภาคย์ ณธพัทธนันท์ ถ้าดูจากพื้นฐานครอบครัวและความอยากเป็นทหารของเจ้าตัวแล้ว น่าจะไปได้ไกลถึงขั้นเข้าโรงเรียนนายร้อยได้สบาย แต่กลับมามีเหตุผลชวนปวดหัวของทางบ้านเสียได้ ผันของเขาจึงเป็นไปได้แค่ครึ่งๆ กลางๆ

รัฐภาคย์เป็นลูกชายคนเดียวของ รติศ ณธพัทธนันท์ เจ้าของแบรนด์เครื่องประดับและอัญมณีชื่อดัง ‘ตรีลดา’ ซึ่งมีสาขาในเมืองไทยสามสาขา และเมืองนอกอีกหนึ่งสาขา เขาดูเหมือนจะเป็นลูกคุณหนูขนานแท้ จนเรียกได้ว่าแค่เรียนจบและมาสานงานของครอบครัวต่อก็สบายไปทั้งชีวิต แต่เขากลับเลือกเส้นทางตามใจฝันของตัวเอง แม้ว่าจะเป็นเส้นทางที่ต้อร้อนเพียงใดก็ตาม

เมื่อสิบหกปีก่อน สมัยที่เขายังเป็นวัยรุ่น รัฐภาคย์อยากเป็นทหารตามลุงที่เป็นพี่ชายของแม่ แต่พ่อกลับอยากให้เรียนต่อด้านบริหารและรับช่วงแบรนด์ตรีลดาต่อในอนาคต พอรัฐภาคย์ยื่นกรานว่าจะสอบเข้าโรงเรียนนายร้อย รติศจึงแก้งขู่ว่า ท่านสามารถให้พี่ชายของภรรยาซึ่ง

2 ผู้ปฏิบัติอยู่ในท่านอนหงาย ยกแขนและขาขึ้นชี้ฟ้า แล้วค้างไว้ในท่านั้น

3 เป็นคำสั่งที่ทหารใช้ รู้จักกันทั่วไปว่าทำวิดพื้น

เป็นทหารช่วยทำให้รัฐภาคย์เจอศึกหนักจนสอบไม่ผ่านได้ แถมยังพยายาม
ขัดขวางการไปสมัครสอบอย่างสุดความสามารถ

รัฐภาคย์ในตอนนั้นเหนื่อยใจจะได้แย่ง แต่ยังไม่ยอมแพ้ เขาจึงแสร้ง
ทำเป็นยอมว่าจะไม่ไปสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยแล้ว แต่พอพ่อแผลอกก็ไป
สอบเข้าโรงเรียนนายสิบทหารบก ซึ่งตอนนั้นทุกคนไม่ทันตั้งตัว เพราะมัวแต่
กันท่าไม่让他เข้าโรงเรียนนายร้อยจนลืมโรงเรียนนายสิบทหารบกไป

แต่สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าจะป็นนายสิบหรือนายร้อย ขอแค่ได้เป็น
ทหารก็ถือว่าได้ทำสิ่งที่ต้องการแล้ว และเขาก็รู้ว่าพ่อไม่ได้เกลียดการเป็น
ทหารแต่อย่างใด ท่านแค่กลัวว่าเขาจะไม่สานงานต่อถึงได้ขัดขวางสุดฤทธิ์
แต่เมื่อไม่สำเร็จ มันจึงเป็นจุดเริ่มต้นของสัญญาลูกผู้ชาย

หลังจากรติศจำใจยอมให้ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนทำตามใจ เพราะ
รัฐภาคย์ถึงขั้นสอบติดตัวจริงและไปรายงานตัวแล้วเรียบบร้อย คนเป็นพ่อจึง
พูดอะไรไม่ออก นอกจากใช้ไม้ตายสุดท้าย ด้วยการทำสัญญาว่าจะยอมให้
รัฐภาคย์ทำตามใจตัวเองในเส้นทางการเป็นทหาร แต่เมื่อใดที่รติศบริหาร
งานไม่ไหวแล้ว รัฐภาคย์ต้องมารับช่วงกิจการต่ออย่างไม่มีข้อบ่ายเบี่ยง
ใดๆ ทั้งสิ้น

วันนั้นรัฐภาคย์ตกลง เพราะคิดว่ายังมีเวลาเหลืออีกหลายปี เขา
จึงเริ่มต้นใช้ชีวิตการเป็นทหารอย่างมีความสุข แม้จะเริ่มจากการเป็นแค่
นายทหารยศเล็ก ๆ จนมาถึงการได้เป็นครูฝึกนักศึกษาวิชาทหาร แต่เขาก็
ภูมิใจ แม้จะเหนื่อย ต้องฝึกทั้งนักเรียนและตัวเอง ซึ่งหลายคนอาจจะ
มองว่ายศที่เขาได้รับไม่สมกับที่เขาเป็น แต่สำหรับเขาแล้ว มันคือความ
ภาคภูมิใจที่ได้ทำตามความฝัน แล้วเขาก็มีความสุขกับงานตรงหน้า มีความสุข
กับการสอนนักศึกษาวิชาทหารที่เวียนมาให้เขาได้เห็นเรื่อยๆ ปี

แต่ดูเหมือนตอนนี้ความสุขของเขา กำลังจะจบลง เมื่อผู้เป็นพ่อเริ่ม
รู้สึกได้ว่า หากปล่อยให้ลูกชายไปไกลกว่านี้คงไม่ดีแน่ จึงเริ่มแกล้งป่วย
ทำงานไม่ไหว เพื่อหวังให้รัฐภาคย์ทำตามสัญญา มันจึงเป็นที่มาที่ทำให้

รัฐภาคย์หงุดหงิดอารมณ์เสีย และฝึกโหดกับนักเรียนในวันนี้

“เปล่าครับ อร่อยเหมือนเดิม แค่อคิดอะไรเพลินนิดหน่อย”

รัฐภาคย์บอกแล้วก็มีศรัทธาให้ เจ้าของใบหน้าแกร่งสมชายบวกกับ สีส้มค่อนข้างก้ำกั้นแดดแผยรอยยิ้มให้เห็นเป็นครั้งแรกของวัน ดวงตาสีดำ คลายความเคร่งเครียดลง เช่นเดียวกับคิ้วที่ผูกเกือบเป็นโบก็เริ่มคลายออก แต่เพื่อนครูฝึกอย่างจำลิตตรีอานนท์ซึ่งนั่งอยู่ด้วยยังไม่วายถาม

“แกเป็นอะไรไปวะไอ้ภาคย์ ตั้งแต่เช้าแล้วนะ เห็นเล่นโหดกว่า ปกติอีก”

“เบื่อคนรู้ทันวะ” เขาบอกแล้วตักข้าวมันไก่ใส่ปาก สีหน้ากลับมาเป็นกังวลเหมือนเดิม

“แล้วมันเรื่องอะไรล่ะ”

“ตรึลดา”

ชายหนุ่มเอ่ยชื่อหนึ่งออกมา ถ้าไม่ใช่เพราะรู้จักกันมาก่อนอาจ เข้าใจผิดได้ว่าเป็นชื่อผู้หญิง แต่สำหรับเพื่อนครูฝึกที่รู้จักกันดี รู้ว่าชื่อนั้น ไม่ใช่ชื่อผู้หญิง แต่เป็นชื่อทางการค้าที่เปะหราบิตตวรรัฐภาคย์มา ชื่อกิจการ ของครอบครัวที่ค้าคอกเขาอยู่

“ป่าเล่นหนักเลยหรอ เห็นวันก่อนบอกแกล้งป่วย คราวนี้ทำอะไร อีก”

“คราวนี้สังสัยจะป่วยจริง แต่ไม่ได้เป็นอะไรมากหรอก ฉันทบถาม หมอมาแล้ว ป่วยจริงแค่อสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนที่ทำน้อยใจไววายนั้นแสดง เกินค่าตัว แต่ก็เป็นไปตามวัยแหละ” เขาเปรยพลางถอนหายใจ

“ก็จริง ป่าก็อายุมากแล้ว” อานนท์เห็นด้วย

“แต่ตอนนี้เปิดเทอมแล้วไง เลยลำบากนิดหน่อย ใจจริงฉันอยากกรอ ให้จบปีการศึกษานี้ก่อน แต่ดูท่าจะไม่ได้ เมื่อเช้าเลยเข้าไปพบหัวหน้ามาแล้ว ท่านเข้าใจและแนะนำให้อ่านลาพักร้อนเพื่อให้ไปจัดการอะไรๆ ให้ เรียบร้อยว่าจะเอาอย่างไรต่อไป”

“ก็ดีแล้วนี่ เพราะถ้าแกะพะวงอยู่อย่างนี้ ใ้อพวกลิงทโมนจะตายเอา ถ้าหัวหน้าให้ลา ก็ลาไปเถอะ เพราะถึง ‘ครูร้อยตัน’ ไม่อยู่ เดี่ยวพวกฉัน ก็จัดหนักให้ได้”

อานนท์บอกริมๆ ‘ครูร้อยตัน’ เป็นฉายาของรัฐภาคย์ที่นักศึกษาวิชาทหารให้ไว้ เพราะสิ่งที่เขาชอบลงโทษมากที่สุดคือการดันพื้น แต่เอาเข้าจริงก็ไม่เคยถึงร้อยครั้ง เพราะเขาแค่ทำเตรียมดัน แค่มั่วโยยให้นักศึกษาอยู่เท่านั้นนานๆ เพื่อฝึกความอดทนก็เรียกว่าปาดเหงื่อกันเป็นแถวๆ แล้วพอให้ทำจริงแค่ห้าสิบก็สั่งหยุด ยกเว้นบางคนที่ทำตัวสมควรโดนก็จะโดนไปเต็มอัตรา

“สำหรับแกคงไม่ใช้ร้อยตันหรอกมัง” เขาสัพยอกแล้วว่าต่ออย่างไรู้ทัน “แกมพิกนี่ฝนตกบ่อย พื้นเฉอะแฉะ น่าจะแตกปลาหม้อ⁴ เล่นมากกว่า”

“ถ้าไม่ใช่พวกเหลือรับประทานก็ไม่โดนหรอก ใ้อพวกที่โดนนะ ตัวแสบๆ ทั้งนั้น” อานนท์รีบแก้ต่าง

“ว่าได้หรือ เห็นกองร้อยเมื่อวานโดนตากแห้งตั้งนาน”

“ใ้อทโมนพวกนี้มันต้องฝึกระเบียบวินัย ปีสองแล้วยังเล่นเป็นลิงอยู่เลย แต่ถึงจะแสบมันก็ได้ก ที่ฝึกๆ ไปก็หวังว่าอนาคตถ้าไปเจออะไรที่หนักหนาสาหัสกว่านี้ มันจะทนไหว”

“ครึบๆ รับทราบครับผม” รัฐภาคย์แกลิ่งแซว

“ไม่ต้องมาล้อ แกก็ด้วยแหละว่าใ้อภาคย์” อานนท์บอกแล้วสรุป “เรื่องป่านะไปจัดการให้เสร็จๆ เถอะ คาราคาซึ่งแบบนี้ฉันเป็นหัวหน้านักเรียน เดี่ยวเกิดแกเหตตี้ๆ ได้ตายยกกองร้อยกันพอดี เรื่องงานทางนี้ฉันจัดการเอง”

“ก็ได้ ขอบใจวะนนท์”

⁴ ผู้ปฏิบัติอยู่ในท่านอนคว่ำ มือสองข้างโพล่หลังไว้ แล้วถัดตัวไปบนพื้นดินหรือพื้นหญ้าที่แฉะชื้น ทำให้ตัวเปื้อนดินเปื้อนโคลนไปด้วย

“ไม่ต้องขอบใจ แค่อั๊กกลมก็พอ” เพื่อนรักเริ่มหักเหลี่ยมโหด

“ทำไมไม่เดาห่วยถูกบ้างวะ”

รัฐภาคย์แกลั้งบ่นแล้วหัวเราะ เป็นอันว่าเขาต้องลาพักร้อนเพื่อไปจัดการเรื่องตัวเองให้เรียบร้อย แต่เขารู้ดีว่าอีกไม่นานนี้ตนคงต้องละทิ้งการเป็นทหารจริงๆ เพราะอย่างไรเสียเขาก็เป็นลูกที่ต้องตอบแทนและแสดงความกตัญญูต่อพ่ออยู่ดี

2

ผู้ชายในคำทำนาย

ณ บ้านหลังใหญ่ทันสมัยสีน้ำตาลอ่อน ซึ่งมีหน้าต่างสีขาวตัดกับสีของตัวบ้านอย่างลงตัว หน้าบ้านมีสนามหญ้าเล็กๆ พอให้วิ่งเล่นได้ และมีรั้วสีน้ำตาลเข้มดูโปร่งสบายรับกับตัวบ้านได้เป็นอย่างดี รถยนต์โตโยต้าฟอร์จูนเนอร์สีขาวแล่นมาจ่อหน้าประตู แล้วบีบแตรสองครั้งเพื่อเรียกคนในบ้านให้มาเปิด อีตใจัดมาผู้หญิงร่างท้วมก็เดินออกมาเมื่องมอง เมื่อเห็นว่าเป็นรถยนต์ของเขาก็เดินมาเปิดประตูให้ หลังจากรถแล่นเข้ามาจอดเรียบร้อยนางก็ทักคนในรถทันที

“แหม คุณภาคย์ ป้าคิดว่าจะมาพุงนี้เสียอีกนะคะ”

“ไม่ไหวหรอกป้านาง เดี่ยวพ่อป่วยขึ้นมาอีกจะยุ่ง”

ชายหนุ่มว้ายิ้มๆ แล้วหลุดหัวเราะเมื่อแม่บ้านส่ายหน้าและยิ้มตอบอย่างรู้กัน อาการป่วยของรถคันนั้น สามสิบเปอร์เซ็นต์เป็นการป่วยจริง แต่เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือคือป่วยการเมือง เหตุที่เป็นอย่างนั้นเพราะรถคันนี้ต้องการเรียกรัฐภาคย์ให้กลับมาสานต่อกิจการที่บ้านเร็วกว่ากำหนด

“เข้าข้างในก่อนเถอะคะคุณภาคย์ แล้วคินนี่จะค้างมัยคะ”

แม่บ้านถาม เพราะปกติแล้วรัฐภาคย์จะมาค้างคินที่บ้านเดือนละสองครั้ง นอกนั้นก็ไปๆ มาๆ เป็นปกติ ก็อย่างว่า ลีบกว่าปีก่อนการขับรถจากกรุงเทพฯ ไปอยุธยาใช้เวลาหลายชั่วโมง แต่ตั้งแต่มีทางด่วนแค่ชั่วโมงเดียว

ก็ถึงแล้ว

“คราวนี้คงยาวหน่อยครับป้านง ผมลาพักร้อนมาเลย”

รัฐภาคย์ตอบแล้วเดินไปเปิดประตูด้านหลังคนขับ หยิบเป้ใบย่อม ออกมาสะพายเข้าไปในบ้านโดยไม่รอให้แม่บ้านช่วยถือ เพราะปกติเขา ทำอะไรเองจนชิน ไล่ที่จะไม่ชินก็ตอนที่แม่บ้านทำให้มากกว่า

“หวัดดีครับพ่อ หวัดดีครับแม่” เขายกมือขึ้นไหว้พ่อกับแม่ซึ่งนั่งอยู่ในห้องรับแขก

พอเห็นหน้าลูกชายเท่านั้น ชายสูงวัยซึ่งตอนแรกนั่งอยู่ดีๆ ก็โอดครวญ เอามือกุมหน้าอก ทำหน้าเหมือนจะเป็นจะตายแบบที่ใครดูก็รู้ว่าแกล้งทำ ชัดๆ

“โอ๊ย! แม่ พ่อเจ็บหน้าอกจังเลย โอ๊ย...”

แต่มีหรือที่คนเป็นลูกจะไม่รู้ เพียงแต่เขาเองก็รู้อยู่ว่าคนที่ เป็นโรค หัวใจบางครั้งก็อาจเจ็บป่วยขึ้นมาได้กะทันหันเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ความจริงกับการเล่นละครมันก้ำกึ่งกันจนบางครั้งต้องถามให้แน่ใจเสียก่อน โดยเฉพาะกับผู้เป็นพ่อที่ตรวจพบว่าเป็นโรคหัวใจเมื่อไม่นานมานี้

“พ่อเป็นไงบ้างครับ ไปหาหมอมั้ย”

รัฐภาคย์ถามหลังจากเดินอ้อมไปยืนหลังโซฟา พร้อมกับเอื้อมมือ มาบีบนิ้วไล่ให้ท่าน แต่ตากลับมองไปทางแม่ซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาถัดไป

“ไม่ต้องหรอก เดี๋ยวก็หาย โอ๊ย...” รติศปวิเศษแต่กลับร้องโอดครวญ ข้างแย้งกันจนรัฐภาคย์อดแกล้งพ่อกลับบ้างไม่ได้

“ได้ยังไงล่ะครับ พ่อป่วยอยู่นะ ไปๆ ไปหาหมอกันดีกว่าครับ ถ้าพ่อ ลูกไม่ไหวเดี๋ยวผมแบกให้เอง”

ชายหนุ่มเสนอตัวแล้วเดินอ้อมโซฟามาทำท่าจะช่วยแบกจริงจังอย่างที่พูด เล่นเอาคนโกหกเล่นละครว่าเจ็บหน้าอกหายเป็นปลิดทิ้ง

“ไม่ต้อง พ่อหายแล้ว นี่ไงไม่เจ็บแล้ว”

“โอ้โฮ! หายเร็วดีนะครับพ่อ” เขาสัพยอกแล้วยิ้มกว้างเป็นนัย เหมือน

บอกว่ารุ่นนะว่าพ่อแก๊ง คนเป็นพ่อจึงเฉไฉไปเรื่องอื่นทันที ไม่ยอมให้ลูกชายตัวดีได้ไล่เบียดเอาความจริงง่าย ๆ

“เพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ กินอะไรมาหรือยังล่ะ”

“ยังเลยครับว่าจะมากินฝีมือบ้านง” เขาบอก ส่งยิ้มให้แม่บ้านที่เอาน้ำมาให้พอดี

“ปากหวานอีกแล้วนะคะคุณภาคย์” บ้านงยิ้มขยเขิน แต่ก็ดีใจที่คนที่เลี้ยงมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยยังคงอยากกินอาหารฝีมือนางอยู่ “วันนี้มีแกงคั่วหอยขม ของโปรดคุณภาคย์ด้วยค่ะ”

“คิดถูกจริงๆ ที่ผมกลับมาวันนี้”

“มัวแต่พูดมากอยู่นั่นเจ้าภาคย์ ไปอาบน้ำอาบท่าเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนไป จะได้ลงมากินข้าวเที่ยงกัน นี่พอก็ชกหิวแล้ว พ่อบ้านงบอกว่ามีแกงคั่วหอยขมแล้วน้ำลายมันสอขึ้นมาทันทีเลย”

รติศไล่ลูกชายขึ้นไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย สิบนาที่ต่อมารัฐภาคย์ก็กลับลงมา เขาเข้าไปในห้องอาหารซึ่งพอกับแม่รออยู่แล้ว

เมื่อมีอาหารง่าย ๆ เริ่มขึ้นได้ครู่ใหญ่ ข้าวสวยหอมกรุ่นพร่องไปครึ่งหนึ่ง มันก็นำพาทั้งความอร่อยและความหนักใจมาให้คนที่ยังไม่พร้อมจะให้คำตอบในตอนนั้น

“ว่าไง ตัดสินใจได้แล้วหรือยังว่าจะเริ่มมาช่วยงานพ่อเมื่อไหร่ดี”

“ผมขอให้เทอมนี้จับก่อนได้ไหมครับพ่อ”

“เดี๋ยวพอจบเทอม แยกไปฝึกต่ออีก พอฝึกจบก็เปิดเทอม แล้วบอกขอเทอมหน้าต่อ พ่อจะทำไงล่ะ” รติศเอ่ยอย่างรู้ทัน เพราะวงจรชีวิตของัฐภาคย์เป็นอย่างนั้น ฝึกนักศึกษาจบเทอมก็ต้องไปฝึกตัวเอง พอฝึกตัวเองเสร็จก็กลับมาเปิดเทอมฝึกนักศึกษาต่อ แล้วมันจะมีช่องว่างให้คิดถึงกิจการที่บ้านได้อย่างไร

“โอ้ พ่อ”

“ไม่ต้องโอ้เลย ไปยื่นใบลาออกซะ ตอนนี้พ่อป่วยจะแยะยังไม่ดูดำ

คูตี ใช้ได้ทีไหน” คนเป็นพ่อฮึดฮัดใส่ ทำเป็นไม่พอใจเต็มที่ ร้อนถึงพรพิน ซึ่งเป็นภรรยาต้องรีบห้าม

“ใจเย็นๆ ก่อนนำพ่อ ลูกเพิ่งกลับมาก็มาเร่งรัดเลย ไม่ดีมั้งคะ”

“โอ้ แม่...” สามีโอดครวญ “ก็ดูไอ้ลูกชายตัวดีสิ ห่วงลูกศิษย์มากกว่า ห่วงพ่อมันอีก”

“ลูกจะรักคนอื่นมากกว่าพ่อแม่ได้ยังไงล่ะคะ แต่ว่าให้เวลาอีกสักนิด เถอะคะ” พรพินใช้น้ำเย็นเข้าลูบแล้วถามลูกชาย “แล้วนี่ภาคย์จะอยู่ที่ไหน ลูก เมื่อกี้ป้านางเพิ่งบอกแม่ว่า ภาคย์บอกว่าลาพักร้อนมาหรือ”

“ใช่ครับ ผมลาพักร้อนมา เพราะคิดว่าอาจจะต้องเคลียร์กันยาว”

“ดี ยาวแน่!” รติศว่า ทำเสียงฮือฮาไปด้วย

“นั่นก็ค่อยๆ คิดนะลูกว่าจะเอายังไง แม่เองก็เห็นด้วยกับพ่อว่าอยาก ให้ภาคย์มาสานงานต่อได้แล้ว แต่ถ้าภาคย์อยากให้ผ่านเทอมนี้ไปก่อน แม่ว่าเราต้องมาเจอกันครึ่งทาง ภาคย์ก็รู้ว่าเรื่องที่พ่อป่วยไม่ใช่เรื่องโกหก แล้วแม่อีกไม่คิดว่าภาคย์จะไม่รักษาสัญญา เพียงแต่อาจต้องใช้เวลาจัดการ อะไรๆ ให้เรียบร้อย ไซ้ใหม่จะ” พรพินใช้เหตุผลทั้งหมดที่รู้อยู่แล้วย้าให้ ลูกชายเข้าใจ แต่ถึงจะวางตัวเป็นกลางอย่างไรก็ยังเอนเอียงเข้าข้างสามี มากกว่าลูกชายอยู่ดี

“ครับแม่”

รัฐภาคย์รับคำ มองไปทางผู้เป็นพ่อที่ทำหน้าองุ่นใส่แล้วก็ได้แต่ ลอบถอนหายใจ จนกระทั่งมีอาหารจบลง เขาก็ขอตัวกลับขึ้นห้อง

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรง คิดไม่ออกบอกไม่ถูกว่าจะ ประวิงเวลาได้อย่างไร ในเมื่อผู้เป็นแม่ก็เอ่ยขานานั้นแล้ว แต่ตอนที่กำลัง คิดไม่ออกอยู่นั้น โทรศัพท์มือถือที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะข้างเตียงก็ดังขึ้น เขายกศีรษะขึ้นเอื้อมมือไปรับ แล้วกลับลงนอนตามเดิม ชายหนุ่มมองชื่อบน หน้าจอก่อนจะกดรับและกรอกเสียงไป

“ฮัลโหล ว่าไงไอ้คุณเจตน์”

“โห่ ทักทายดีฉิบเป้งเลยนะแก” ปลายสายตอบกลับเสียงกลิ้วหัวเราะ
นิดๆ แล้วถามต่อ “ตอนนี้แกอยู่ไหนวะ ไอ้ภาคย์ พอดีฉันลงมาอยุธยา มาหา
พ่อตา อาจจะแวะเข้ากรุงเทพฯ เลยว่าจะหาของฝากไปให้แก่ที่คอนโดฯ
หน่อย”

“ตอนนี้ฉันอยู่อยุธยา”

“อ้าว”

“เลยอ้าวแล้ว ตอนนี้ร้อนสลับฝนแล้วละ” รัฐภาคย์ว่าเสียงกลิ้ว
หัวเราะแล้วพูดต่อ “ฉันคงอยู่อยุธยาอีกหลายวัน พอดีมาจัดการเรื่องบ้านะ
หัวหน้าให้มาเคลียร์ให้เรียบร้อย”

“ป่าเป็นไรวะ” ทรูเจตน์ถามทันที

“ป่าป่วย แต่ไม่ได้เป็นอะไรมากหรอก จริงๆ ต้องเรียกว่าป่วยตามวัย
แต่ว่าแกลั้งป่วยรวมด้วย”

รัฐภาคย์บอกแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังว่าอะไรเป็นอะไร สิบนาที่ต่อมา
หลังจากทรูเจตน์รู้ความจริงก็หัวเราะก๊าก เพราะเขาเองก็รู้จักพ่อของรัฐภาคย์
ดีเหมือนกัน รู้ว่าท่านเป็นคนดีด้านอย่าบอกใคร ไม่อย่างนั้นแล้วรัฐภาคย์
คงไม่ระเห็จไปเรียนโรงเรียนนายสิบแทนที่จะเป็นโรงเรียนนายร้อย

“จ้ะแกก็ต้องอยู่อยุธยาอีกหลายวัน”

“ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ”

รัฐภาคย์บอก ถึงจะรู้ว่าเรื่องเคลียร์กับพ่อไม่จำเป็นถึงขั้นต้องใช้
วันลาพักร้อน แต่ก็คิดอยู่เหมือนกันว่าถ้าทำอะไรเรียบร้อยไปเลยทีเดียว
หรือมาอยู่ใกล้ๆ ท่านชั่วคราว ท่านอาจจะยอมใจอ่อนผ่อนผันเวลาให้เขา
อีกนิดหน่อย อย่างน้อยก็อยากให้เห็นภาคเรียนของปีนี้จริงๆ อย่างที่พูดไว้

“สนใจมาเที่ยวบางยี่สุนไหม”

“บางยี่สุนมีอะไรดีวะ” เขาถามกลับทันที

“สาวสวย”

ทรูเจตน์ตอบทันที แต่น้ำเสียงนั้นทำให้เพื่อนรักรู้ว่า สาวที่ว่าคงเป็น

ใครอื่นไปไม่ได้นอกจาก...

“เมื่อยแกละสิ”

“ไอ้ะ! แนนอน เมื่อยและน้องเมื่อย พี่เมื่อย สวยทุกคน ระดับลูกสาว นายพลด้วยนะเว้ย”

ถิรเจตน์ไอ้ แต่เป็นสิ่งที่รัฐภาคย์รู้อยู่แล้ว เพราะที่ผ่านมาเขารับรู้ เรื่องที่เพื่อนต้องบุกป่าฝ่าลาวดหนามความหวังของนายพลคนหนึ่งเข้าไป เป็นลูกเขยมาโดยตลอด จนเมื่อเพื่อนรักทำสำเร็จ เขาก็ยินดีด้วย แล้วก็เข้าใจ แจ่มแจ้งตอนไปร่วมงานแต่งงานที่บางยี่สุนเมื่อสี่ปีก่อนว่าลูกสาวของ พลตรีสันติสุขสวยทุกคน ไม่เว้นแม้แต่แม่สาวน้อยเล็กพริกขี้หนูที่ถิรเจตน์ บอกเขาว่า ‘นั่นแหละตัวแสบที่สุดของบ้าน’ ก็ยังถือว่าสวยเช่นเดียวกัน

“ครบๆ รู้แล้วครับว่าสวย แต่นี่แกละกับฉันอยู่นะไอ้คุณเจตน์ ไม่ต้อง ยอเมียหรือก เมียไม่ได้ยิน”

รัฐภาคย์แซว นึกไปถึงครั้งหรือสองครั้งที่เคยโทรศัพท์ไปหา แล้วได้ยิน อติต ‘โคถึกคู่ประจำห้องเรียน’ อันเป็นฉายาที่ได้รับสมัยเรียนมัธยมปลาย เรียกภรรยาสุดที่รักว่า ‘พูนหัวจ๋า’

ทั้งการเรียกขานและความรักที่เพื่อนมีให้ภรรยา นิยามได้คำเดียวเลย ว่า ‘ไอ้ถึกกลัวเมีย!’

“ไอ้ที่ไหนล่ะ คุณปรางนั่งอยู่นี่”

“อ้าว ไอ้บ้า แล้วไม่บอก เออ ฝากหัดดีคุณปรางด้วย”

รัฐภาคย์บอก หลังจากนั้นทั้งคู่ก็คุยกันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะตกลงกันได้ว่าพรุ่งนี้สิบโมงครึ่งจะนัดเจอกันที่บิมน้ำมันตรงทางหลวงก่อนเข้าบางยี่สุน เพื่อให้ถิรเจตน์ขับรถนำรัฐภาคย์ไปยังบ้านของพลตรีสันติสุขด้วยกัน เพราะถึงรัฐภาคย์จะเป็นเพื่อนของเธอ และไม่ได้มีแว่วว่าจะจีบใครในบ้านนั้น แต่สำหรับพ่อตาสุดโหดสุดหวังแล้ว ชินผู้ชายที่ไม่ใช่ญาติไม่ใช่คนรู้จักก็ห้าม เข้าไปในบ้านละก็ ตายหยั่งเขียดแน่!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้ลูกสาวบ้านนายพลสันติสุขยังเหลือคนที่

เป็นโสดอยู่ก็สี่คน ถึงแม้ว่าหนึ่งในสี่จะเป็นจอมแสนฤทธิ์มากจนหนุ่มๆ คงไม่มีใครอยากได้ไปเป็นแฟน แต่ถึงอย่างไรก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า แม่ตัวแสนนั้น ก็เป็นผู้หญิงอยู่ดี

ยามเช้าของวันอาสาฬหบูชา ท้องฟ้าสดใส บรรดาลูกสาวและ ลูกเขยที่แต่งงานออกไปต่างกลับมาเยี่ยมเยียนที่บ้านนายพลตั้งแต่เมื่อวาน แล้วเข้าวันนี้ไปที่วัดเพื่อทำบุญตักบาตรพร้อมกัน ทุกคนดูสดใสแจ่มซน ยกเว้นสุดแสนหนึ่งเดียวแห่งบ้านศรีบ้านทุ่งที่ทำหน้าวงไม่เลิกรา

“เจ้าवाद!”

เสียงเรียกๆ ของผู้เป็นพ่อทำให้ตะวันวาดที่นั่งตาปรือถึงกับสะดุ้ง แต่ก็กลับมาทำตาปรือได้เหมือนเดิม เพราะระหว่างรอให้คนอื่นๆ ที่มาวัด ตักบาตรเสร็จ และรอพระสวดรับถวายภัตตาหาร เป็นช่วงเวลาที่ยาวนาน จะว่างนั่งคุยกัน แต่สำหรับตะวันวาดแล้วเป็นช่วงเวลาแอบงีบหลับที่ดีที่สุด

“เดี๋ยวเถอะเจ้าवाद มานั่งหลับต่อหน้าพระ ชาติหน้าได้เกิดเป็นงู ก้นพอดี”

ท่านนายพลล้าทับอีกครั้งพลางทำตาดูใส่ลูกสาวคนเล็ก ปราณี่ ภรรยา คนที่สามซึ่งเป็นคนธรรมะรั้มโหมหันมอง พอเห็นคนถูกดูเปิดปากหาอย่าง ไม่เกรงใจใครและไม่สำรวจเอาเสียเลย จึงจำต้องเอ่ยปากเตือนถึงสั่งสอน ไปด้วยในตัว

“เจ้าवाद เวลาทำบุญต้องรู้จักสำรวจกว่านี้ แล้วก็ต้องทำจิตใจให้ ผ่องแผ้วเบิกบานด้วย ถ้าจิตเราไม่สะอาดไม่สดใส เวลาทำบุญก็จะได้บุญที่ไม่ดีไม่สะอาดไป เพราะจิตใจของเราคือตัวชี้ว่าบุญ เข้าใจหรือเปล่า”

“สาธุ”

ตะวันวาดยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว เล่นเอาปราณี่ถึงกับค้อนขวับที่หล่อน ทำทะเล้นเหมือนกับว่านางจะไปเทศน์แทนพระแทนเจ้า พลตรี่สันติสุขเห็น ดังนั้นก็พยักพยักกับตะวันฉาย ภรรยาคนที่ห้าและเป็นแม่ของตะวันวาด

ให้จัดการแจกขนมจีบลูกสาวตัวดีเสียหน่อย ตะวันฉายพยักหน้ารับตามที่
สามีส่งสายตาขอมมา เพราะเห็นด้วยว่าลูกสาวของตนล้นเกินไปแล้ว

“โอ๊ย! แม่อะ”

หญิงสาวร้องพร้อมกับคลำแขนบ่อยๆ เมื่อถูกแม่หยิก เกือบหายใจ
เป็นปัดทิ้ง ทำหน้าแบ่เหมือนเด็กๆ แต่ภาพนั้นกลับเรียกเสียงหัวเราะจาก
บรรดาพี่สาวและพี่ชายได้เป็นอย่างดี เมื่อเห็นแม่ตัวดีโดนจัดการเสียบ้าง
ดูเหมือนว่าการเข้าวัดจะเป็นสิ่งเดียวที่แม่จอมออละวาดยอมยกธงขาว
ให้แต่โดยดี

“มันน่าหนักเสียวนะเรา แม่ณีอุตสาห์สอน ยังไปทำทะเล้นใส่อีก”

“วาดก็สารุแล้วไง” แม่ตัวดีเถียง แต่ก็ยอมเอ่ยปากขอโทษปราณี
“ขอโทษนะคะแม่ณี”

“ไม่ต้องขอโทษแม่หรือก แต่ถ้าจะให้ดีก็เลิกทำหน้าที่เมื่อเวลามา
ทำบุญได้แล้ว”

ปราณีว่าและสอนต่อ ไม่คิดจะโกรธตะวันวาด เพราะรู้ว่าโกรธไป
ก็เท่านั้น เพียงแต่หวังว่าพุทธศาสนาจะซึมซับเข้าหัวสมองบ้างก็ยังดี แล้ว
นางก็ไม่โทษตะวันฉายว่าทำไมเลี้ยงลูกออกมาเป็นเช่นนี้ เพราะคนที่
ตามใจลูกจนกลายเป็นแม่จอมออละวาดและเป็นจอมแสบของบ้าน ก็คือ
สามีของพวกนางนั่นแหละ

“ก็มันง่วงนี่จะแม่”

ตะวันวาดแย้งเบาๆ แต่ตะวันฉายสวนกลับและกึ่งย้ายไปด้วยว่า

“ยังจะเถียงอีกนะ ทำหน้าที่เมื่อเวลามาทำบุญแล้วจะได้บุญใหม่”

“ได้สิจะ ศาสนาพุทธสอนว่าการใส่บาตรต้องทำด้วยใจ แค่นี้จะทำ
ก็ได้บุญแล้ว”

ตะวันวาดทำเป็นพูดดี อ้างความรู้ทางพระพุทธศาสนาของตัวเองที่มี
เท่าทางอึ่ง แต่กลับกลายเป็นการเปิดช่องโหว่ให้ทุกคนรุมจัดการ เพราะ
ทั้งพ่อแม่และทุกคนต่างสวนขึ้นพร้อมกันว่า

“ข้อนี้ใช้ไม่ได้กับแก/ใช้ไม่ได้กับเจ้าवाद”

ตะวันวาดหน้าจ้อยเมื่อไม่มีใครเข้าข้างเลยสักคน แล้วไฟตายสุดท้ายของหล่อนก็คือ หันไปอ้อนผู้เป็นแม่ทั้งที่เพิ่งโดนดุด่ามาหมาดๆ เพราะรู้ว่าถึงท่านจะหยิกจะดุด แต่ก็โอ้หล่อนอยู่ดี

“แม่จ๋า...”

“ไม่ต้องมาแม่เลย”

ตะวันฉายว่า แต่กลับยิ้มให้ลูกสาว จากนั้นครอบครัวใหญ่แสนสุขก็หัวเราะกันถ้วนหน้ากับท่าทางของแม่จอมแสบของบ้าน ที่พอไม่ได้อยู่ในอารมณ์แสบสันก็กลายเป็นแค่สาวน้อยน่ารักหยิกธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น หลังจากนั้นทุกคนก็อยู่รอจนพระจันทร์เสริ่ง และรับศีลฟังธรรม กว่า จะเสริ่งการมาทำบุญวันพระใหญ่ก็ปาเข้าไปเกือบเก้าโมงครึ่ง

ครอบครัวใหญ่ออกมาจากหอดฉัน ด้านนอกมีแม่ค้าขายของจำพวกของกินเล่นและของเล่นลોકเด็กนิดหน่อย ทุกคนดูจะไม่ได้สนใจอะไร ยกเว้นมะตูม น้องสาวของมะปราง ลูกที่เกิดจากมะเฟือง ภรรยาคนที่สองของพลตรีสันติสุข แม่จะมีใบหน้าสะสวยเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เจ้าหล่อนไม่เหมือนก็คือ การเกิดมาพร้อมกับพัฒนาการที่ช้าผิดปกติ ถึงขั้นเป็น ‘เด็กพิเศษ’ ความคิดความอ่านจึงไม่โตเท่าอายุ และตอนนี้ก็กำลังสนใจของเล่นชิ้นเล็กๆ อยู่

“วาดจ๋า วาดจ๋า ไปดูนั่นกัน”

สาวที่ตามอายุเดือนเกิดแล้วถือเป็นพี่ของตะวันวาดกระตุกมือเจ้าของชื่อเบาๆ แล้วชวนกันไปดูตุ๊กตาสุนัขที่ร้องเพลงได้ คนถูกดึงก็ตามไปอย่างว่าง่าย ยอมตามใจทุกอย่างเพราะโตมาด้วยกัน และถึงมะตูมจะไม่ปกติแต่ความน่ารัก ความซื่อตรง และหัวใจที่อ่อนโยนนั้นไม่แตกต่างจากทุกคนเลยสักนิด

“ไหนจะมะตูม ว้าว! น่ารักจัง”

ตะวันวาดเออออกไปด้วย สองสาวสนใจร้านขายของเล่นเล็กๆ ขณะที่

ทุกคนได้แต่มองความน่ารักและความซื่อใสของมะตูม ที่บางครั้งก็ทำให้คนอื่นรู้สึกเจ็บปวดอยู่ลึกๆ ที่สมาชิกในบ้านคนหนึ่งต้องกลายเป็นเช่นนี้ ยกเว้นแต่สาวสวยหนึ่งเดียวที่ไร้คาถุความหดหู่ที่สัมผัสได้

“โธ้ย! น่าเบื่อ”

มีรันตีซึ่งเป็นพี่สาวคนโตบ่นอุบ ทำหน้าไม่พอใจ บวกกับหงุดหงิด เป็นทุนเดิมอยู่แล้วที่ได้เห็นบรรดาน้องสาวดวงคู่สามีมาทำบุญตักบาตร กับพ่อและบรรดาแม่ๆ ส่วนหล่อนกลับไร้คู่จนน่าเสียใจ ทั้งที่เป็นถึงลูกสาว คนโตของพลตรีสันติสุข และมีดีกรีเป็นถึงเทพีบางยี่สุน แต่ความรักสำหรับหล่อนไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบสมฐานะและความงามที่มีอยู่เลย

เมื่อหกปีก่อน มีรันตีเคยรู้จักชายหนุ่มคนหนึ่งตอนประกวดนางนพมาศ เขามาดูการประกวดกับเพื่อน แต่รูปร่างหน้าตาอันโดดเด่นของเขาชวนให้สะดุดตาตั้งแต่ตอนที่หล่อนอยู่บนเวที มีรันตีมารู้จักจกบรรดาเขาเม้าท์ที่หลังว่าเขาคือเชษฐ เป็นนักธุรกิจจากกรุงเทพฯ มาเที่ยวบางยี่สุน

พอเขาเห็นหล่อนในตลาดอีกครั้ง เขาก็เริ่มจีบหล่อนอย่างออกหน้า ออกตา หล่อนก็ทั้งเล่นตัวทั้งทอดสะพานไปตามมารยาหญิง แต่ความจริงแล้วก็มีใจให้เขาเหมือนกัน แล้วก็คิดว่าทั้งสองใจตรงกันด้วย

หญิงสาวจึงนัดแนะให้เขาเข้ามากราบพ่อกับแม่อย่างดี แต่สุดท้ายเชษฐก็ไม่มา หล่อนมารู้ความจริงในอีกสามวันให้หลังตอนที่ไต่ยินคมเดชกับญาติคุยกันว่า วันก่อนเห็นตะวันวาดเอาหนูไต้ยงเชษฐที่ปลายนา

พอรู้เรื่องนี้เข้า มีรันตีก็เรียกตะวันวาดไปคุยกันที่เล่าโกข้างบ้านเพื่อสอบถามความจริง ตะวันวาดยอมรับว่าไล่เขาไปจริง และเรื่องนี้บอกพ่อแล้ว พ่อก็อนุญาตให้จัดการได้ตามสะดวก หล่อนจำได้ว่าวันนั้นด่าน้องสาวไปแบบสาดเสียเทเสียถึงขั้นเกือบตัดขาดความเป็นพี่น้อง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หล่อนกับตะวันวาดก็ระหองระแหงกันมาตลอด

หลังจากนั้นก็ไม่มีผู้ชายคนไหนมาจีบหล่อนอีกเลย หลายคนทำได้เพียงส่งสายตามองว่าสนใจ บางคนใจกล้าหน่อยก็เข้ามาคุย เพราะคนสวยระดับ

เทพีบางยี่สู้่นอย่างหล่อนเป็นที่สะดุดตาหนุ่มๆ อยู่แล้ว แต่พอจะเข้ามาแบบจริงจังที่ไรก็ต้องถอยทัพกลับไปทุกราย ไม่เห็นมีใครเอาจริงเลยสักคน ตั้งแต่นั้นมา มิรันตีก็กลายเป็นสาวใกล้ขึ้นคาน ในขณะที่บรรดาน้องสาวต่างมีคู่กันไปหมด ถ้าไม่นับตะวันวาดตัวแสบกับมะตูมที่ไม่ปกติ รวมทั้งแพรวจันทร์ที่ดูเรื่อยๆ สนใจแต่งงาน ก็บอกได้เลยว่า หล่อนเป็นสาวคนสุดท้ายที่ไม่มีผู้ชายคนไหนมาเหลียวแล!

“เป็นอะไรไปอีกล่ะวัน” ท่านนายพลถาม

“รันเป็อะคะ ขอตัวก่อนนะคะ ถ้าทุกคนจะกลับก็ตามสบายคะ รันเอารถมา เดี่ยวขับกลับเองได้”

มิรันตีว่าแล้วทำเสียงเซอะ มองปราดทุกคนก่อนจะเดินปั้งปั้งจากไป ทำให้ดาวเรืองผู้เป็นแม่ได้แต่ถอนหายใจ เพราะรู้ว่าลูกสาวคนโตเป็นอะไร

ฝ่ายคนที่เดินหนีคนอื่นมาก็ปั้งปั้งไม่เลิก แถมยังบ่นไม่เลิกด้วย

“แต่ทุกคนมีคู่แล้วทำไมฉันจะต้องสนใจด้วยล่ะ ฉันสวยเลือกได้หรือยกยะ!”

มิรันตีปลอบใจตัวเองพลางเซ็ดหน้าทำเสียงเซอะ จนชาวบ้านที่เดินผ่านไปมาและรู้ว่าเจ้าหล่อนเป็นใครได้แต่มองตาม แต่ไม่มีใครว่าอะไรได้ เพราะการเป็นลูกสาวของพลตรีสันติสุขและยังเป็นเทพีบางยี่สู้่นทำให้ไม่มีใครกล้าว่าอยู่แล้ว

แต่จังหวะที่เดินอยู่นั้นกลับมีใครคนหนึ่งเดินชนโดยไม่ตั้งใจ

“โธ้ย! นี่เดินยังไงนะ”

หญิงสาวแว๊ดใส่ผู้ชายร่างสูงใหญ่ผิวเข้มที่เดินมาชน เขาทำหน้างุนงงมองหล่อนก่อนจะขอโทษขอโพยยกใหญ่ เพราะไม่เห็นจริงๆ

“ขอโทษครับ ขอโทษจริงๆ ครับ”

“ฉันเจ็บนะ เดินยังไงของนาย!”

“ขอโทษครับคุณคนสวย”

เขาขอโทษอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ทำให้มีรันตีชะงักปากที่เตรียมต่อว่า เพราะการถูกชมว่าเป็นคนสวยทำให้สาวเยอหยิ่งและทะนงตนว่าสวยอย่างหลอนถึงกับลอย

“ครั้งหน้าก็ระวังๆ หน่อยแล้วกัน”

หลอนคาดโทษก่อนจะเดินจากไป ปล่อยให้คนที่ชนคนอื่นได้แต่มองตาม จนกระทั่งผู้ชายที่ดูแก่กว่าและมีเค้าเหมือนคนที่ยื่นมือก่อนเดินมาหา แล้วร้องทักเมื่อเห็นเขามองตามสาวสวยไป

“โถ ไอ้มีด อย่าหวังเลยไอ้ลูกชาย” คนเป็นพ่อบอกพลางตบปา “เอ็งเพิ่งกลับมาบ่างยี่สุนคงไม่รู้จัก แต่นั่นนะลูกสาวพลตรีสันติสุข บ้านหลังใหญ่สุดของบ่างยี่สุน แถมยังเป็นเทพีบ่างยี่สุนอีก มองไปก็เหมือนหมามองเครื่องบินแหละวะ แกมองคนระดับเดียวกันยังจะมีความหวังเสียกว่านะไอ้ลูกชาย”

คนถูกปลอบไม่ได้เอ่ยอะไร แต่ข้อมูลที่ได้ยินก็ทำให้เขาอยากรู้จักเจ้าหลอนให้มากขึ้นหากมีโอกาส เพราะแม้หลอนจะสวย จะเซ็ด จะหยิ่ง แต่ดวงตาที่เขาสบด้วยเมื่อครูนี้นั้นมีความว่างเปล่ามากเกินไป เหมือนหลอนพยายามทำตัวให้ทุกคนออกห่างเพื่อป้องกันความรู้สึกของตนเอง ไม่ยอมให้ใครรู้ความจริงว่าหลอนเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่อ่อนแอที่สุด

หลังทำบุญและเดินซื้อของเล็กๆ น้อยๆ แล้ว ทุกคนก็กลับมาที่บ้านของพลตรีสันติสุข ลูกชายต่างแยกย้ายไปตามบ้านภรรยาของตน ยกเว้นถิรเจตนที่ขอมะเฟืองกับมะปรางออกไปรับเพื่อนมาเที่ยวบ่างยี่สุนตามที่เขาได้เปรยไว้ตั้งแต่เมื่อวานเย็น

ถิรเจตนขับรถไปจนถึงปั้มน้ำมันช่วงยี่สิบกิโลเมตรก่อนเข้าบ่างยี่สุนตามที่นัดแนะกันไว้ จากนั้นก็บอกให้รัฐภาคย์ขับรถตามมา แต่ระหว่างขับตามกันไป รัฐภาคย์เกิดสงสัยว่า เส้นทางเข้าบ่างยี่สุนก็ไม่เห็นจะมีอะไรพิสดารถึงขั้นเข้ามายากเย็น เพราะครั้งสุดท้ายที่เขาบ่างยี่สุนก็คืองาน

แต่งงานของดิเรเจตน์กับมะปรางเมื่อสี่ปีที่แล้ว สี่ปีที่แล้วเป็นอย่างไร สี่ปีผ่านมาก็เป็นเหมือนเดิม จะมีที่เปลี่ยนไปบ้างคือถนนดีขึ้นหน่อย บ้านเรือนเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้มากถึงกับทำให้เขาจำทางไม่ได้ หรือทางเข้ามันจะเปลี่ยนไปเลย แล้วทำไมดิเรเจตน์ต้องมานำทางเขาเข้าไปด้วย

รัฐภาคย์คิดแล้วก็ได้นั่งหน้า จนกระทั่งรถของดิเรเจตน์แล่นมาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ แแนวรั้วยาวที่สุด และดูจะเป็นบ้านหลังใหญ่ที่สุดของบางยี่สุน รถคันหน้าจอดอยู่อดใจหนึ่งเพื่อกดรีโมทเปิดประตูอัตโนมัติ พอประตูเปิด ดิเรเจตน์ก็ขับรถนำเข้าไปโดยมีรัฐภาคย์ขับตามเข้าไปติดๆ

รถยนต์สองคันแล่นเข้าไปตามถนนเล็กๆ ผ่านบ้านหลังแรกที่อยู่ทางซ้ายมือ ส่วนขวามือเป็นสนามหญ้ารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทอดเป็นแนวไปตามถนน กว้างพอให้วิ่งเล่นได้ ขณะเดียวกันก็เปรียบเสมือนเกาะกลางกั้นถนนสองฝั่งด้วย

ในสนามยามนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ ในมือถือคันธนูสีชมพู มีสายรอกทดกำลังสำหรับดึงรอกพาดไปมา ทำให้เห็นเป็นสามสาย ตอนนั้นหล่อนกำลังนำวสายเตรียมยิง เป้าหมายคือเป้าซ้อมยิงซึ่งอยู่ห่างออกไปเบื้องหน้าประมาณสามสิบเมตร

แต่ดูเหมือนการมาของเขาจะทำให้แม่สาวที่กำลังนำวสายธนูอยู่ชะงักและลดคันธนูลง ดวงตาคู่สวยมองสบกับเขาในจังหวะหนึ่งอย่างไม่ได้ตั้งใจ จนกระทั่งดิเรเจตน์ขับรถมาจอดหน้าบ้านหลังที่สอง และลดกระจกโบกมือให้รัฐภาคย์จอดต่อท้าย เขาจึงทำตาม พอจอดรถเรียบร้อยก็หันไปมองหล่อนอีกครั้ง

“หน้าคู้ๆ ลูกสาวคนไหนของพ่อตาไอ้เจตน์วะ แต่มีสวยห่าว เล่นกีฬาโหดแบบนี้ด้วยเธอ ที่เคยเห็นห่าวๆ ก็มีอยู่สองสามคน แต่ห่าวแล้วแผ่วรังสีไม่เป็นมิตรแบบนี้มีอยู่คนเดียว แต่ไม่สวยขนาดนี้นี่หว่า”

ชายหนุ่มบ่นทบทวนความจำ ดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงจากรถ พอดีกับที่ดิเรเจตน์เดินมาหา รัฐภาคย์หมุนกายมองไปทางแม่สาวที่อยู่กลางสนาม

แล้วยิ้มให้ แต่หล่อนไม่ยอมยิ้มตอบ ตรงกันข้ามกลับยกคันธนูขึ้นเล็งมา
ที่เขาแทน ทริเจตน์หันมาเห็นเข้าก็รีบร้องห้ามทันที

“ตะ...เตียวก่อนไอ้น้องवाद นี่เพื่อนพี่เอง”

ทริเจตน์ร้องบอก แต่ไม่กล้าเข้าไปยืนขวางหน้าเพื่อน เพราะรู้ว่า
ตะวันवादยิงแน่ถ้าเขาทำอะไรที่ชวนไม่สบอารมณ์เข้า ถึงเขาจะรักเพื่อน
แต่ก็ไม่โง่งพอจะเสี่ยงกับลูกธนูของแม่จอมอาละวาด ทางเดียวที่ निकอกอกก็
มีแค่อธิบายให้หล่อนเข้าใจเป็นการดีที่สุด

ฝ่ายคนที่เล็งธนูใส่ก็ไม่ได้ลดคันธนูลงแม้ว่าจะได้ยินคำชี้แจงเบื้องต้น
ยังคงรอคำอธิบายอื่นๆ รวมทั้งการรายงานตัวอย่างครบถ้วนจากคนที่
ทริเจตน์บอกว่าเป็นเพื่อนด้วย

แต่พอเขายังยืนนิ่ง ไม่ยอมพูดหรือแนะนำตัวอะไร แกรมยังจ้องหล่อน
กลับชนิดชวนหาเรื่อง คนถูกส่งสายตาทหาเรื่องก็กระตุกยิ้มตอบรับการ
ท้าทายนั่นทันที

“จะเล่นสินะ”

ตะวันवादพิมพ์ หะยียดยิ้มให้ ไม่สนใจพี่เขยเลยแม้แต่น้อย เพราะ
ตอนนี้คนที่ทำให้หล่อนค้นไม้คันทันมือที่สุดคือคนที่อยู่ข้างๆ พี่เขยต่างหาก!

“ไอ้ภาคย์รับรายงานตัวเลย เดี่ยวจะชวย นันไอ้वाद จำได้มั๊ย น้องเมีย
จอมอาละวาดที่ฉันเล่าให้ฟัง ไอ้वादยิงธนูแม่นมากด้วย รีบๆ รายงานตัว
ไปแต่เนิ่นๆ อย่าเสีงหาเรื่องตายดีกว่า”

ทริเจตน์กระซิบบอกพลาถกระหู่ศอกใส่เพื่อนเป็นเชิงย้ำให้มั่นใจว่า
แม่เจ้าประคุณที่ขึ้นธนูเตรียมยิงนั้นร้ายสมฉายา ‘จอมอาละวาด’ แน่นนอน
แต่มีหรือที่ครู่ฝีกอย่างเขาจะกลัว ในเมื่อแน่ใจแล้วว่าหล่อนคือแม่จอม
อาละวาด หรือก็คือแม่จอมแสบที่เล่นเพื่อนเขาเสียอ่วม แกรมยังอายุรุ่นราว
คราวเดียวกับพวกลูกศิษย์ของเขาด้วย ถึงมากกว่าก็อาจจะแค่สองสามปี
แต่ถึงอย่างไรก็คือ ‘เด็ก’ อยู่ดี

“นี่ ไม่มีใครเคยสอนกติกาการยิงธนูให้เธอร ว่าอย่าหันลูกธนูใส่

คนนะ”

รัฐภาคย์ถามพลางก้าวเข้าไปหา เล่นเอาฉิรเจตน์ถึงกับเบิกตาโต ร้องอย่างตกใจ

“เฮ้ย! ไฉ่ภาคย์ อย่าบ้านะเว้ย”

ฉิรเจตน์ร้องบอกแต่ซากลับไม่ซยับ เพราะรู้ว่าคงห้ามรัฐภาคย์ได้ยาก พอๆ กับห้ามตะวันวาด เพราะรัฐภาคย์เป็นคนที่ถ้าตัดสินใจจะดาหน้าทำผู้ แล้วละก็ หัวชนฝาอย่าบอกใคร ส่วนตะวันวาดก็เป็นพวกยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ แล้วตั้งแต่เขาเป็นลูกเขยบ้านนี้มา ก็ได้เรียนรู้ว่าคนที่หยุดตะวันวาดได้มี แค่สามคน คือพลตรีสันติสุข มะเฟือง แม่ยายของเขา และตะวันฉาย แม่ของตะวันวาด นอกนั้นนะหรือ ไม่มีใครหยุดจอมออะลอะวาดคนนี้ได้หรอก!

“ฉันทให้โอกาสคุณเป็นครั้งสุดท้าย รายงานตัวมาให้เรียบร้อย ถ้าไม่อยากโดนลูกธนูยิงใส่”

ตะวันวาดเอ่ย พลงน้ำวสายธนูมากขึ้นเป็นเชิงเตือนว่าหล่อนยิงแน่ แต่คนที่เดินตรงมาก็หาได้ยอมหยุดไม่ ยังคงเดินเข้ามาใกล้ขึ้นๆ แถมยังกล้าใช้วาจาชวนหงุดหงิดสั่งสอนหล่อนเสียด้วย

“คนมีมารยาทเขาต้อนรับแขกกันแบบนี้หรือ”

“หน้อย! ไฉ่หมอนี้ วอนซะแล้ว ถ้าอยากได้ เดี่ยวจัดให้”

แม่ตัวดีคิดแล้วเริ่มนับถอยหลังทันที

“สิบ”

“นับไปสิ”

รัฐภาคย์ทำกลับ ทั้งที่ในใจก็เสียวไส้เหมือนกันว่าหล่อนจะยิงตัดขั้ว หัวใจเขาเลยหรือไม่ แต่อีกใจก็คำนวณว่าหล่อนไม่มีทางฆ่าคนได้ แต่ถ้าจะยิงให้เขาเลือดตกยางออกนั่นก็เป็นอีกเรื่อง เพราะตามประวัติของหล่อน ที่เขารู้มาจากปากฉิรเจตน์ หล่อนยังไม่เคยทำให้ใครถึงตายมาก่อน แต่ก็เล่นหนกอยู่เหมือนกัน แต่ที่เขากำลังคิดอยู่อีกเรื่องก็คือ ไม่คิดว่าแม่ตัวดีที่เขม่นใส่เขาในงานแต่งงานเมื่อสี่ปีก่อนจะสวยขึ้นผิดหูผิดตาเช่นนี้ วันนั้น

เขาจำได้ว่าน้องสาวจอมแสบของมะปราง ภรรยาของฉัตรเจตน์ ยังเป็นแค่แม่สาวน้อยแสนหวาน เป็นตัวแสบ แล้วการแต่งตัวก็เกือบจะเหมือนทอมบอยเลยด้วยซ้ำ แต่มาวันนี้กลับเปลี่ยนไปมากเหลือเกิน

“เก้า”

“ถ้าอยากได้คำตอบว่าฉันเป็นใครก็แลกกันตามมารยาท”

ชายหนุ่มเริ่มยื่นหมยยื่นแมว ยืนกรานตามมารยาทว่า ถ้าตนเองแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ หล่อนก็ต้องแนะนำตัวเหมือนกัน แต่ดูเหมือนคนที่นับถอยหลังอยู่จะไม่สนใจข้อต่อรองนี้เลยแม้แต่น้อย ยังคงนับถอยหลังต่อไปไม่หยุด

“แปด”

“อย่างนี้ก็สวยสิ ลองดูสักตั้งไหม!”

เขาสบถพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้จนกระทั่งหยุดยืนอยู่หน้าหล่อนด้วยความสูงของเขาทำให้หัวลูกธนูอยู่ระดับหน้าอกเขาพอดี และตอนนี้มันก็อยู่ห่างจากหน้าอกไปไม่ถึงสามนิ้ว แน่แน่นอนว่าถ้าตะวันวาดปล่อยสายธนูละก็ หล่อนทำให้เขาถึงตายได้เลยทีเดียว

“เจ็ด”

“คิดว่าฉันกลัวธนูของเธอหรือ”

รัฐภาคย์เปรย หัวงดูปฏิกิริยาของหล่อนว่าจะสะทกสะท้านอะไรบ้างหรือไม่กับการขึ้นธนูเตรียมยิงใส่คนอื่น ซึ่งก็ได้คำตอบชัดๆ เลยว่าหล่อนไม่สะท้าน แล้วเขาก็กำลังเสี่ยงเล่นเกมความเป็นความตายนี้ด้วย

“หก”

“ก็ได้ แม่จอมอาละวาด”

เขาเรียกหล่อนด้วยฉายาที่รู้มาจากฉัตรเจตน์ คนฟังนิ้วนหน้า สงสัยว่าเขารู้จักฉายาหล่อนได้อย่างไร แต่พอเหลือบมองไปทางฉัตรเจตน์ที่ยังยืนอยู่ที่เดิมก็ได้คำตอบว่าคงมาจากพี่เขยเป็นแน่

“ห้า”

“จำสิบเอก รัฐภาคย์ ฌรพัทธานันท์ สังกัดศูนย์การกำลังสำรอง
ศูนย์ฝึก นศท. ม. พัน...”

เขาแนะนำตัวตามที่หล่อนต้องการ แต่คนที่เพิ่งได้ยินชัดๆ ครั้งแรก
กลับอ้าปากค้าง ไม่คิดมาก่อนว่าผู้ชายคนนี้เป็นทหาร ถึงจะเคยเจอมา
ครั้งหนึ่งแล้วตอนงานแต่งงานของมะพร้าวกับถิรเจตน์ แต่ตอนนั้นถิรเจตน์
ก็ไม่ได้บอกอะไร นอกจากบอกว่าเป็นเพื่อนมาร่วมงาน

“คุณเป็นทหารหรือ” หล่อนถามเพื่อให้แน่ใจ กันตัวเองเข้าใจผิดเพี้ยน
“ใช่ ทหาร”

รัฐภาคย์ตอบ ตะวันวาดจึงค่อยๆ ลดคันธนูในมือลงพร้อมกับคลาย
มือที่นิ้ววสายลงด้วย

แต่ตอนนั้นเองที่เสียงกริตรี้องดังขึ้น เจ้าของธนูที่กำลังลดคันธนูหันไป
ทางเสียงร้อง เห็นมะตูมยืนกริตรี้อยเนื่องจากตกใจที่เห็นตะวันวาดเล็งธนูใส่
ผู้ชายคนหนึ่งในระยะประชิด อารมณ์ไม่ทันระวังทำให้หล่อนเผลอปล่อย
ลูกธนูออกไป แม้จะเป็นการบังเพียงน้อยนิดและเบี่ยงวิถีการยิงแล้วก็ตาม
แต่ก็ทำร้ายคนที่ยืนตรงหน้าได้อยู่ดี

“คุณ!”

ตะวันวาดร้องเมื่อรู้สึกว่าการพุ่งเข้าใส่เขา แม้ปลายจะไม่คมเหมือน
ธนูล่าสัตว์ แต่ก็เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน มันเฉียดต้นขาของรัฐมนตรีไป โชคดี
ที่เขาใส่กางเกงยีน พืชสงของลูกธนูจึงลดลงก่อนจะพุ่งปักพื้นดินด้านหลัง
เขาแทน และเพราะหล่อนผ่อนแรงนิ้วลง ทำให้มันปักลงไปไม่เต็มแรงและ
ทำท่าจะเอนนอนลงบนพื้น

รัฐภาคย์ร้องเบาๆ ที่เกือบถูกยิง แต่มะตูมที่กริตรี้อยอยู่กลับไม่ยอม
หยุด ทำให้ทั้งลูกสาว ลูกเขย ภรรยาทั้งห้าของพลตรีสันติสุข และพลตรี
สันติสุขออกจากบ้านมาคิดว่าเกิดอะไรขึ้น

“มะตูม เป็นอะไรไปลูก!”

มะเพื่อรีบเข้าไปหาลูกสาว แล้วดึงตัวมากอดปลอบพร้อมกับถาม

มะปรางซึ่งตามแม่ออกมาด้วยก็เข้าไปปลอบน้องสาวเช่นกัน ก่อนจะมอง
ไปทางสามีพร้อมกับร้องถาม

“เกิดอะไรขึ้นคะพี่เจตน์”

คำถามของมะปรางกลับได้รับคำตอบจากมะตูมที่กำลังเสียขวัญ
อยู่แทน

“วาดจำ วาดจำยังผู้ชายคนนั้น”

“วาด!”

มะปรางร้องเสียงหลง มองไปทางผู้ชายที่ยืนอยู่หน้าตะวันวาด บน
พื้นใกล้ๆ ทั้งสองคนมีลูกธนูปักอยู่ แต่ว่าผู้ชายคนที่มะตูมร้องว่าตะวันวาด
ยิงธนูใส่กลับไม่ได้รับบาดเจ็บหรือมีบาดแผลอะไร แล้วตอนนี้เขาก็หันมา
ทางนี้แล้วด้วย พร้อมกับที่ตะวันวาดวางคันธนูลงบนพื้นแล้ววิ่งมาหามะตูม

“มะตูม วาดไม่ได้ยิงจ๊ะ วาดยังไม่ได้ยิงนะ วาดแค่ขู่เฉยๆ ดูดีๆ สิ
เขาไม่ได้บาดเจ็บนะจ๊ะมะตูม”

ตะวันวาดพยายามบอกให้มะตูมเชื่อ เพราะพี่สาวของหล่อนที่เป็น
เด็กพิเศษมีความรู้สึกไวต่อเรื่องนี้มาก ถึงแม้จะเคยเห็นผู้เป็นพ่อหยิบปิ่น
มาไล่ยิงหนูๆ บรรดาลูกเขยที่มาตามจีบพี่สาวอยู่หลายหน แต่ยังไม่
มีหนไหนที่ผู้ชายที่ก้าวเข้ามาในบ้านจะเจอการยิงธนูใส่ในระยะประชิด จึง
ไม่แปลกใจว่าทำไมมะตูมถึงได้ตกใจมากขนาดนี้

ฝ่ายมะตูมพอได้ยินคำอธิบายของตะวันวาดก็ค่อยๆ สัมตาค้นมอง
จากอ้อมอกของแม่ พอเห็นว่าผู้ชายที่เกือบถูกตะวันวาดยิงใส่ยังอยู่ดี
ก็ค่อยคลายละอาย

“ไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ นะ”

มะตูมถาม รัชฎาภยจึงเดินเข้าไปหาแล้วยิ้มให้ พร้อมกับย้าให้น้องสาว
ของภรรยาของเพื่อน ซึ่งเขารู้อยู่แล้วว่ามีปัญหาด้านพัฒนาการ ได้เห็น
กับตาและได้ยินกับหูว่าเขายังปกติดีทุกอย่าง

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับคุณมะตูม ไม่ได้บาดเจ็บครับ”

รัฐภาคย์ส่งยิ้มยืนยันให้อีกครั้ง มะตุมจึงโล่งใจ แต่เรื่องไม่ได้จบแค่นั้น เพราะเสียงกรีดของเจ้าหล่อนเรียกทุกคนออกมาจากบ้านและตรงมาที่บ้านของมะเฟือง และตอนนี้พ่อจอมหวงลูกสาวก็มาถึงหน้าบ้านของมะเฟืองแล้วเรียบร้อย

“เกิดอะไรขึ้น!”

พลตรีสันติสุขส่งเสียงถามก่อนตัวจะเดินมาถึง

“ไม่มีอะไรหรอกพี่สัน แค่เข้าใจผิดกันนิดหน่อย เจ้าवादเกือบยิงธนูใส่เพื่อนตาเจตน แล้วมะตุมมาเห็นก็เลยตกใจร้องกรีด แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้วละ” มะเฟืองสรุปสั้นๆ

“เพื่อนไอ้เจตน?”

พ่อตาจอมหวงถามเสียงฮึดฮัด ทั้งที่ได้ยินเต็มสองหูว่าเพื่อนของลูกเขย แต่ก็อยากรู้รายละเอียดให้มากกว่านี้ว่า ไอ้ผู้ชายที่มันเข้ามาในบ้านของท่านและไม่ได้เป็นลูกเขยด้วย มันเป็นใครมาจากไหน

“เพื่อนผมเองครับพ่อ ชื่อรัฐภาคย์ ผมพามาเที่ยวที่บางยี่สุนครับ”

ถิรเจตนซึ่งตอบให้ แต่ก็ตอบได้แค่นั้น เพราะมองออกแล้วว่าคนที่พ่อตาต้องการให้ตอบที่สุดคือรัฐภาคย์ เขาจึงกระทุ้งคอกลใส่เพื่อนเป็นเชิงเตือนให้รายงานตัวเอง ไม่อย่างนั้นรัฐภาคย์โดนจัดหนักแน่ เพราะตัวพ่อตัวเป้งลงมาเองแบบนี้ รับรองรอดยาก!

รัฐภาคย์มองทุกคนอย่างสนใจ เพราะตอนนี้ไม่ได้มีแค่พลตรีสันติสุขเท่านั้นที่อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร บรรดาภรรยา ลูกสาว ลูกเขย คนในบ้านทุกคนที่มายืนอยู่ตรงนี้ก็อยากได้คำตอบด้วยเหมือนกัน

เขาจึงตบเท้าตะเบะ พร้อมรายงานตัวอย่างเป็นทางการ

“จาสิบเอก รัฐภาคย์ ณธพัทธานันท์ สังกัดศูนย์การกำลังสำรอง ศูนย์ฝึคนศท. ...”

ชายหนุ่มรายงานด้วยาวเหยียดก่อนจะลดมือลง พร้อมกับที่พลตรีสันติสุขส่งเสียงในลำคอ เพราะดูจะแปลกใจอยู่มากไม่น้อยที่อีกฝ่ายเป็นทหาร

บรรดาลูกสาวและลูกเขยก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน

แต่ตอนนั้นเองที่นิ้วพระข ูกสาวคนที่สองของปราณี เอ่ยออกมา

“คุณคือเพื่อนเจ้าบ่าวที่มาจากแต่งพี่มะพร้าว ใหม่จำได้ ตอนนั้น

คุณเป็นคนช่วยถือพานขันหมากด้วย”

“ใช่ครับ”

รัฐภาคย์ตอบ แต่สาวอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหนุ่มหล่อหน้าตักลับ

ถามแทรก

“คุณคงไม่ใช่คนในทำนายนของเจ้าवादหรือกนะคะ”

สิ้นเสียงมัดหมี่ ผู้เป็นคนเปิดประเด็นระเบิดความชวยลูกที่สองใส่
รัฐภาคย์ ทุกคนก็หันมามองชายหนุ่มเป็นตาเดียวกันราวกับเป็นของแปลก
เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก เป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่งกว่าเพลงกัตอนในน้ำ หรือ
แม้แต่ประวัติในร่างกายมนุษย์

“คำทำนายอะไรหรือครับ”

เขาถาม แต่ได้คำตอบเป็นเสียงสั่งของพลตรีสันติสุขแทน

“ไอ้คมเดช ไปเอาปืนมา!”

3

พ่อตาสุดหวัง ลูกสาวสุดแสบ

หลังจากจบเรื่องวุ่นวายย่อยม ๆ และใกล้เกลี้ยให้พลตรีสันติสุข ที่สั่งให้คนสนิทไปหยิบปิ่นมาได้แล้ว รัฐภาคย์ก็เข้ามาในห้องรับแขกของบ้านมะเฟือง พร้อมกับที่ภริยาเจตน์ถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนที่ลูกเขยตัวดีจะแนะนำรัฐภาคย์ให้รู้จักกับมะเฟืองอย่างเป็นทางการ พร้อมกับขอโทษมะเฟืองด้วยที่ทำให้ตกอกตกใจ มะเฟืองไม่ได้ว่าอะไรและไม่ได้ติดใจเรื่องที่เกิดขึ้น ปล่อยให้สองหนุ่มคุยกันไป ส่วนตนพามะตุ่มเข้าไปพักผ่อนในห้อง ปล่อยให้หน้าทีรับรองแขกเป็นของภริยาเจตน์กับมะปรางแทน

“เกือบไปแล้วนะแก”

ภริยาเจตน์เปรย ยังออกสิ้นขวัญแขวนไม่หาย เกือบจะหัวใจวายตายแทนเพื่อนเสียให้ได้ เมื่อพ่อตาเล่นสั่งคนสนิทให้ไปเอาปิ่นมา ร้อนถึงทุกคนต้องช่วยห้าม แล้วเขาก็ต้องเป็นคนอธิบายจนปากเปียกปากแฉะด้วยว่าที่ชวนรัฐภาคย์มาเที่ยวด้วยกัน ไม่ได้มีเจตนาจะให้มาจีบลูกสาวของพลตรีสันติสุขแต่อย่างใด

แล้วกว่าพ่อตาสุดเฮี้ยบสุดหวังจะยอมเชื่อได้ก็เล่นเอาเหนื่อยไปตาม ๆ กัน แถมยังคาดโทษเขาไว้ด้วยว่า อย่าให้รู้ว่าคิดจะให้เพื่อนมาสอนลูกสาวของท่านเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเขาจะโดนไม่ใช้น้อย!

“ว่าแต่เนี่ยมันเรื่องอะไรกัน เล่นต้อนรับแบบนี้ จำไม่ลืมข้ามชาติแน่”

รัฐภาคย์ถาม ถึงจะรอดมือพลตรีสันติสุขมาได้แบบเฉียดฉิว แต่ เขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าอะไรเป็นอะไร แม้จะเคยรู้จากภริยาเจตน์มาบ้างว่า พ่อตาของเพื่อนหญิงลูกสาวขนาดไหน แต่ใครจะคิดเลยว่าขนาดเพื่อนของ ลูกเขยก็ยังไม่เว้น แล้วไอ้เรื่องคำทำนายอะไรนั่นอีก มันอะไรกัน

“ก็อย่างที่เคยบอกนั่นแหละว่าพ่อตาของฉันหญิงลูกสาวมาก แล้ว ตอนนี้มีมันก็มีคำทำนายจากหมอดูคนหนึ่งที่ดินไปทักไต่ถามว่าเนื้อคู่กำลัง จะมา มันก็เลยเป็นเรื่องน่าสิ”

ภริยาเจตน์ว่า แล้วหันไปขอใบจรรยาที่เอาน้ำเย็นมาเสิร์ฟ แถมยัง หอมแก้มหล่อนอีกฟอด เล่นเอาคนโสดไร้เงาคณัฐใจถึงกับกลอกตา หมั่นได้ เพื่อนขึ้นมาตึงตึง

“แล้วไง พ่อตาของแกคิดว่าเป็นฉันนั่นหรือ”

รัฐภาคย์ถามกลับ แต่มะเฟืองที่เพิ่งเดินกลับมาจากการพามาจะตุ้ม ไปพักผ่อนกลับเป็นคนตอบแทน

“ก็เพราะคุณภาคย์เป็นผู้ชายคนแรกที่เจอเจ้าवादหลังจากที่มีคำ ทำนาย เพราะอย่างนั้นยายมีถึงได้ทักคุณภาคย์ไปล่ะว่าเป็นผู้ชายใน คำทำนายหรือเปล่า”

“สรุปว่าผมช่วยสินะครับ”

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่เรื่องหญิงลูกสาวของสามี ทุกครั้งก็ทำ เฉพาะกับคนที่มาจีบลูกๆ แต่ครั้งนี้ดูจะเกินไปมาก ในเมื่อคุณภาคย์ก็ไม่ได้ มาจีบลูกสาวคนไหนเสียหน่อย ดันทำหวงไม่เข้าเรื่องไปได้”

มะเฟืองตอบพลางถอนหายใจ ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาด้านซ้ายมือ ของลูกสาว แล้วจึงเริ่มเล่าความเข้บของสามีให้ฟังซ้ำๆ ว่า บรรดาลูกเขย แต่ละคนต้องเจออะไรกันมาบ้าง ทั้งจากพ่อตาและจากเจ้าตัวแสบจอม อาละวาดนั่น อย่างภริยาเจตน์ก็โดนซูดรจนต้องไปทำสถิติใหม่ทั้งคัน หมอบุริม สามีของมะนาวก็โดนเหมือนกัน ไม่มียกเว้น ส่วนหมอมามาที่ไปจีบเมีย ลูกสาวของดาวเรื่องก็เกือบโดนลูกธนูปลิดชีพเข้าที่กล่องดวงใจ ธนากรกับ

เป็นหนึ่งใน ลูกเขยของปราณี แม่ไม่โดนตะวันวาดจัดการเพราะเห็นฤทธิ์แล้ว
สยอง แต่ก็โดนด่ามปิ่นของท่านนายพลแทน ที่เล็กกับตีใหญ่ก็โดนท่าน
นายพลจัดหนักไปเหมือนกัน เรียกได้ว่าไม่มีใครรอดพ้นหูดตาของท่านนายพล
ไปได้แม้แต่คนเดียว

รัฐภาคย์ฟังจบแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ไม่คิดว่าพ่อตาของเพื่อนและ
แม่จอมอาละวาดนั้นจะร้ายถึงขนาดนี้ แล้วมันก็ทำให้เขาถึงบางอ้อด้วยว่า
ทำไมลูกสาวคนเล็กของพลตรีสันติสุขถึงได้อวดเก่งและทำตัวยิ่งใหญ่เสีย
เหลือเกิน ในเมื่อมีพ่อให้ท้ายถึงขั้นสั่งให้เอาปืนมาไลยิงคนอื่นได้ ลูกสาว
ก็คงคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่เป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุดแล้ว

“แต่แบบนี้มันอันตรายนะครับ ยิ่งเอาปืนมาไลยิงกันแบบนี้มันผิด
กฎหมายมากเลยนะครับ”

ชายหนุ่มออกความเห็นที่ทุกคนเองก็รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นความจริง
แต่ไม่มีใครกล้าแย้งความถูกต้องของบ้านนี้ เพราะมันปล่อยมานานเกินไป
ไปแล้ว

ทว่าวงสนทนาจำต้องหยุดลงชั่วคราว เมื่อมะเฟืองเห็นตะวันฉาย
กับตะวันวาดเดินขึ้นมาจากบนเรือนไทย ผ่านประตูบ้านที่เปิดรับลมไว้

“อ้าว นั่นแม่ฉายกับเจ้าวาดนี่ มีอะไรหรือ”

“ฉันพาเจ้าวาดมาขอโทษเพื่อนคุณเจตน์นะแม่เฟือง” ตะวันฉาย
บอก หันไปค้อนใส่ลูกสาวครึ่งหนึ่ง

“เข้ามาข้างในก่อนมา แม่ฉาย”

“ขอบใจจะแม่เฟือง”

ตะวันฉายรับคำ พยักหน้าแล้วเดินเข้าไปในห้องรับแขก พร้อมกับ
จูงลูกสาวตัวแสบให้ตามเข้าไปด้วยกัน พอเข้ามาในห้องและนั่งลงเรียบร้อย
คนเป็นแม่ก็เปิดฉากแนะนำตัวและแจ้งความจำเป็นของการมาในครั้งนี้

“น้ำชื่อตะวันฉายคะ เรียกว่าน้ำฉายก็ได้ นะคะ น้ำเป็นแม่ของ
ตะวันวาด อยากมาขอโทษคุณ แล้วก็คิดว่าเจ้าวาดเองก็ต้องขอโทษด้วย

ไม่อย่างนั้นน้ำคงไม่สลายใจ เพราะยังงี้เสียเรื่องนี้ก็เกิดในบ้านของเรา เจ้าवादก็เข้าใจผิดจนทำให้คนอื่นเกือบเจ็บตัว ฉันทขอโทษจริงๆ นะแม่เพื่อน คุณเจตน์ หนูมะปราง แล้วก็เพื่อนคุณเจตน์ด้วย”

“ผมชื่อรัฐภาคย์ครับ เรียกผมว่าภาคย์เฉยๆ ก็ได้ครับ” รัฐภาคย์บอก “เมื่อคุณเจตน์ก็อธิบายให้ผมฟังแล้วว่าท่านนายพลหวงลูกสาวมาก แล้วทุกอย่างก็เป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน ผมก็พร้อมให้อภัยครับ”

“แต่ถึงอย่างนั้นน้ำก็ไม่สลายใจจริงๆ ค่ะ”

ตะวันฉายยิ้มแล้วมองไปทางลูกสาว ก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงบังคับ ให้ตะวันวาดเอ่ยปากขอโทษรัฐภาคย์ด้วยตัวเอง แต่คนถูกบังคับกลับทำหน้าหงิกงอ ค้อนควักใส่ผู้ชายที่ตนเองเกือบยิงธนูใส่ ไม่อยากยอมรับว่าผิด แล้วก็ยิ่งไม่อยากขอโทษเลยจริงๆ ถ้าไม่ใช่ว่าผู้เป็นแม่บังคับให้มาที่บ้านของมะเฟืองด้วยกัน จ้างให้หล่อนก็ไม่มีวันขอโทษเขาเด็ดขาด

“ขอโทษ” หล่อนบอกเสียงห้วนด้วยความไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

“เจ้าवाद พุดให้มันดีๆ กว่านี้หน่อยสิ มาขอโทษหรือจะมากินหัวคนอื่น” ตะวันฉายติง นึกอยากตีลูกสาวสักเฉีเยะแต่ยังมีมือไว้ทัน เพราะจะตีต่อหน้าแขกก็คงไม่เหมาะ

“วาดก็ขอโทษแล้วไงแม่”

“ตะวันวาด”

คนเป็นแม่เรียกเต็มยศบอกชัดว่าเอาจริง ทำให้แม่ตัวดีต้องเอ่ยปากขอโทษใหม่ แถมคราวนี้ยังยกมือขึ้นไหวเสียด้วย แม้จะไม่เต็มใจแต่ก็ต้องทำ เพราะไม่อยากให้แม่โกรธ

“ฉันทขอโทษที่เข้าใจผิด แล้วก็ที่ยิงธนูใส่คุณ ขอโทษค่ะ”

“ผมไม่ถือสาเด็กหรอกครับ”

สิ้นเสียงตอบของรัฐภาคย์ วงสนทนาก็ยิ่งไปตามๆ กัน เพราะนั่นเป็นเหมือนคำพูดที่ทำให้แม่จอมอาละวาดระเบิดตูมออกมาที่ถูกสบประมาทว่าเป็นเด็ก

“งานเข้าแล้วไอ้ภาคย์”

ทริเจตน์ครางพลางมองไปทางตะวันตกที่ยามนี้ลุกขึ้นยืน ดวงตาคู่สวยตวัดมองรัฐภาคย์อย่างเอาเรื่อง แล้วก่อนที่ใครจะได้ทันร้องห้าม แม่จอมอาละวาดก็เข้าถึงตัวครู่ฝีกหนุ่มทันที พร้อมกับเสียงร้องตกใจของมะเฟืองและตะวันฉาย

“เจ้าवाद อย่างนะ!”

เสียงร้องของทั้งสองคนดูเหมือนจะไร้ผล เมื่อแม่จอมอาละวาดส่งหมัดเล็กๆ ตรงเข้าไปหน้าของรัฐภาคย์ แต่กลับถูกหยุดไว้ในช่วงหวะฉิวเฉียดด้วยฝีมือของคนที่กำลังจะถูกต่ออย

รัฐภาคย์ใช้มือรับหมัดของตะวันवाद พร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วบิดแขนจนหล่อนต้องหมุนร่างกายให้ จากนั้นเขาก็จับมือข้างนั้นของหล่อนไพล่หลังไว้ ส่วนแขนอีกข้างล็อกลำคอไว้แน่น ทำให้คนที่คิดเล่นงานคนอื่นถึงกับหายใจไม่ออกร้องโอดโอย

“ไอ้คนบ้า ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ ฉันทหายใจไม่ออก”

“ไม่” เขาปฏิเสธ “เป็นเด็กเป็นเล็ก จูโจมคนอื่นแบบนี้ได้ยังไงกัน”

ชายหนุ่มว่า แล้ววัดแขนแน่นขึ้น เล่นเอาตะวันवादถึงกับหน้าเบ้มองไปทางผู้เป็นแม่และมะเฟืองเหมือนขอความช่วยเหลือ แต่มีหรือทั้งสองจะช่วยลูกสาวคนนี้ กลับเห็นเป็นเรื่องตลกเสียอีกที่แม่จอมอาละวาดตัวดีโดนของจริงเข้าแล้ว เพราะแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีหนุ่มๆ คนไหนกล้าจัดการหล่อนมาก่อน

“ดี โดนเสียบ้างก็ดี จะได้อาละวาดให้มันน้อยๆ ลงหน่อย”

ตะวันฉายกล่าวยิ้มๆ ไม่สนใจจะช่วยลูกสาว เพราะเห็นอยู่แล้วว่ารัฐภาคย์แค่สั่งสอนให้ตะวันवादอยู่นิ่งๆ แล้วก็ไม่ได้คิดจะทำให้ลูกสาวบาดเจ็บแต่อย่างใด ส่วนมะเฟืองเองก็เห็นด้วย และเกิดความคิดเล็กๆ ขึ้นมาในใจว่า ถ้ารัฐภาคย์เป็นคนในคำทำนายก็คงดีไม่ใช่เน้อย

“ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ” ตะวันवादแหวัดใส่

“อยากให้เป็นพ่อก็พูดจาดีๆ” เขายื่นหมูยื่นแมว

“ไม่!”

“ถ้าไม่พูดก็ไม่ปล่อย เด็กไม่ดีต้องถูกลงโทษ”

“อย่ามาเรียกฉันว่าเด็กนะ!”

หญิงสาวแ้วดอีกครั้ง พยายามดิ้นรนให้หลุดจากการล็อกตัวของเขา แต่ดูเหมือนเขาจะแข็งแรงมากและมีทักษะการต่อสู้ประชิดตัวดีเยี่ยม ต่างกับบรรดาพี่ชายทั้งหลายที่หล่อนเล่นงานมาแล้ว พวกนั้นไม่มีใครชนะหล่อนได้สักคนเดียว

“ถ้าบอกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่จริง ก็ไม่ควรทำอะไรบุ่มบ่าม ไม่รู้จักคิดแบบนี้”

เขาว่าให้อีก ไม่กลัวเลยว่าจะไปกระตุกต่อมจอมอาละวาดให้สติแตก ส่วนถึรเจตน์กับมะพร้าวที่ตอนนี้อยู่ขึ้นยืนแล้วก็ได้แต่มองหน้ากัน ไม่รู้จะทำอย่างไรดี จะช่วยก็คงไม่ได้ จะห้ามก็ยิ่งไม่ได้ใหญ่ ตอนนั้นเองที่มะเฟืองพูดขึ้นมา

“เจ้าवाद หยุตอาละวาดได้แล้ว” มะเฟืองปราม น้ำเสียงบอกชัดว่าไม่เข้าข้างตะวันवादแน่

“แม่เฟือง แม่...” หล่อนเรียกแม่ทั้งสอง หาดคนช่วย

“พอได้แล้วเจ้าवाद”

ตะวันฉายบอกอีกคน แล้วมองไปทางรัฐภาคย์เป็นเชิงขอให้ปล่อยตะวันवाद ชายหนุ่มจึงยอมปล่อยแม่ตัวดี แต่ยังไม่ลดการป้องกันลง เผื่อหล่อนจะสวนเขากลับ

แต่พอตะวันवादเป็นอิสระ หล่อนก็ไม่ได้หันมาตอบโต้แต่อย่างใด ได้แต่เดินบึงบั้งลงจากเรือนไปทันที ไม่สนใจว่าใครจะมองอย่างไร เพราะเป็นครั้งแรกที่แม่ตัวดีถูกลูบคมจากผู้ชายที่มีทักษะการต่อสู้พอๆ กัน ซึ่งดูเหมือนว่าเขาจะแฝงพิษสงไว้มากกว่าที่จอมอาละวาดจะรับมือได้ง่ายๆ ด้วย

หลังจากตะวันवादออกไปแล้ว มะเฟืองกับตะวันฉายก็ถอนหายใจ

แทบจะพร้อมกัน แล้วตะวันฉายก็จำต้องเอ่ยปากขอโทษรัฐภาคย์อีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะคะคุณภาคย์ ที่ลูกสาวของน้ำท่าตัวไม่น่ารัก”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเข้าใจ” รัฐภาคย์ตอบ นึกไปถึงเหล่าลูกศิษย์
ลึงทโมนในศูนย์ฝึก “ผมไม่ติดใจอะไรหรอกครับ ชินกับพวกเด็กๆ แล้ว
ตอนผมฝึกพวกนักเรียนมีแสบกว่านี้หลายเท่าครับ”

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่คิดอะไรมาก แต่สำหรับมะเฟือง ตะวันฉาย
ถิรเจตน์ และมะปรางแล้ว ต่างลอบถนอหายใจและปลงไปในคราวเดียวกัน
เพราะแปลว่ารัฐภาคย์อาจจะไม่ใช่คนในคำทำนายก็ได้ ในเมื่อทหารหนุ่ม
สุดหล่อคนนี้ได้มองตะวันวาดในเชิงที่จะเข้ามาจีบ แถมยังมองว่าเด็กอีก
ต่างหาก แบบนี้มันดูห่างไกลจากการพัฒนาความสัมพันธ์ให้กลายเป็น
คนรักอย่างที่ลุ้นไม่ขึ้นเลยจริงๆ

ถึงอย่างนั้นตะวันฉายก็ยังเห็นความหวังที่จะให้ใครสักคนมาถอด
เขี้ยวเล็บลูกสาว แม้จะวางเลือนและอับแสง แต่ก็ไม่ได้ถอดใจไปเสียทีเดียว
ตราบดีที่รัฐภาคย์ยังอยู่ใกล้ๆ ตะวันวาดก็ยังมีหวังอยู่

ที่จริงตะวันฉายรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่ารัฐภาคย์ซึ่งเป็นเพื่อนถิรเจตน์
จะมาวันนี้ เนื่องจากนางรู้จักกับพรพิณ แม่ของรัฐภาคย์ จากการเป็นคนใน
วงการเครื่องประดับ แล้วก็เคยติดต่อซื้อขายกันมาหลายครั้ง เพราะพรพิณ
มักมีพลอยน้ำงามที่ตะวันฉายชอบสะสม ส่วนตะวันฉายเองก็เคยถูกคอก
กับพรพิณ

แล้วช่วงหัวค่ำเมื่อวานนี้ พรพิณก็โทรศัพท์มาบอกว่าลูกชายจะไป
เที่ยวบางยี่สุนกับเพื่อน อยากฝากให้ช่วยเป็นหูเป็นตาสักนิด พอสอบถาม
ไปมาถึงได้รู้ว่าเพื่อนที่ว่าคือลูกเขยของมะเฟือง

ดังนั้นทั้งพรพิณและตะวันฉายจึงแอบคุยกันลับๆ ว่า การมาเที่ยว
บางยี่สุนของรัฐภาคย์ในครั้งนี้ อาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของ
บ้านศรีบ้านทุ่งก็ได้ ถ้ารัฐภาคย์เป็นคนในคำทำนายที่จะถอดเขี้ยวเล็บ
แม่จอมอาละวาดได้ มันก็จะนำพาความสงบสุขมาสู่บ้านนี้ได้อย่างถาวร

เลยที่ได้ียว

แต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าทั้งสองคนมีใจให้กันหรือเปล่า ถ้ามีใจให้กัน ตะวันฉายก็พร้อมจะช่วยเหลือ ถ้าไม่มีใจให้กันหรือไม่ได้คิดจะรักหรือชอบกัน ตะวันฉายกับพรพินก็ไม่บังคับ ซึ่งเรื่องที่ตะวันฉายกับพรพินรู้จักกันนั้น ทั้งรัฐภาคย์และตะวันวาดต่างไม่มีใครรู้เลย

“เรื่องเจ้าวาด น่าคงต้องขอให้จบแค่นี้ อย่าถือสาหาความเลยนะคะ คุณภาคย์”

“ครับ ให้มันจบแค่นี้ดีที่สุดครับ”

รัฐภาคย์รับคำ ยอมจบอย่างทีพูด แต่กลับรู้สึกว่าลูกสาวของตะวันฉายมากกว่าที่อาจจะไม่ยอมจบเรื่องนี้ เพราะลางสังหรณ์ของเขาบอกว่า ตนเองกลายเป็นเป้าหมายของหล่อนไปแล้ว

“ว่าแต่คุณภาคย์จะอยู่หลายวันไหมคะ น่าอยากทำอะไรสักอย่าง ให้เป็นการขอโทษจากใจนะค่ะ”

คำถามของตะวันฉายทำให้รัฐภาคย์ชะงักไปเล็กน้อย ส่วนฉัตรเจตน์ มะปราง และมะเฟืองรู้สึกแปลกใจ โดยเฉพาะมะเฟืองที่รู้จักนิสัยใจคอของตะวันฉายดีกว่าคนอื่นยิ่งแปลกใจมากที่สุด เพราะปกติแล้วตะวันฉายไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อย ยิ่งเรื่องใดที่จบลงด้วยดีแล้วก็คือจบ แต่ทำไมคราวนี้ถึงอยากเลี้ยงอาหารรัฐภาคย์เป็นการขอโทษอีกในเมื่อต่างฝ่ายต่างไม่ได้ติดใจอะไรกันแล้ว และก็ว่ากันตามจริง รัฐภาคย์เป็นแขกของฉัตรเจตน์ คนที่ต้องรับรองดูแลน่าจะเป็นลูกเขยของนางมากกว่า

“แม่ฉายมีอะไรหรือเปล่า” มะเฟืองถาม

“ปะ...เปล่าพรอกจะแม่เฟือง ฉันก็แค่อยากเลี้ยงอาหารขอโทษจริงๆ ก็แหม ลูกสาวตัวดีของฉันแฝงฤทธิ์เสียขนาดนี้ แค่คุณภาคย์ไม่เอาเรื่องเอาราวก็บุญแล้ว ยิ่งหนูใส่คนอื่นมันขอหาพยายามฆ่าเลยนะจ๊ะ ฉันก็เลยคิดว่านอกจากจะขอโทษด้วยคำพูดแล้ว ก็อยากทำอย่างอื่นด้วย ไม่อย่างนั้นมันดูเหมือนการขอโทษไปที่ จริงใหม่ล่ะจะแม่เฟือง”

ตะวันฉายพยายามให้เหตุผล มะเฟื่องจึงยอมเชื่อ โดยไม่รู้สึกรู้สีกิน ว่านั่นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง ส่วนภริยาเจตน์พอเห็นแม่ยายไม่ได้คัดค้านอะไร ก็คิดว่าต้องปล่อยยให้รัฐภาคย์ตัดสินใจเอง จึงหันไปส่งสายตาเป็นเชิงบอกเพื่อนว่า ‘เชิญตอบตามสบาย’

“ความจริงแล้วผมแค่แวะมาเที่ยวบางยี่สุนตามคำชวนของเจตน์เฉยๆ ยังไม่มีแผนค้างคืนครับ”

ชายหนุ่มตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะเขาไม่ได้มีแผนจะค้างคืนที่บางยี่สุนจริงๆ เพียงแต่เมื่อวานนี้ตอนที่บอกพอกับแม่ว่าจะมาบางยี่สุน ตอนแรกพวกท่านทำท่าเหมือนไม่อยากให้มา อยากกักตัวเขาให้อยู่ใกล้ๆ แล้วเป่าหูให้รับช่วงต่อกิจการที่บ้านมากกว่า

แต่ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น พอตื่นเข้ามาจู่ๆ ทั้งพ่อและแม่ก็ไฟเขียวให้เขามาบางยี่สุน และถ้าจะอยู่ยาวหลายวันก็ไม่ว่า แถมบอกอีกด้วยว่าไหนๆ ใช้วันลาพักร้อนแล้ว ก็ถือโอกาสลาพักร้อนจริงๆ ไปด้วยเลย

“อยู่หลายๆ วันสิคะ ถ้าเกรงใจแม่เฟื่อง มาพักบ้านน้ำก็ได้” ตะวันฉายเอ่ยอย่างเอื้อเฟื้อ แล้วเพิ่งรู้ว่าทำตัวผิดปกติมากไปจึงรีบบอก “หมายถึงบ้านแม่เฟื่องก็มีทั้งคุณเจตน์ หนูมะพร้าว แล้วยังเจ้าตัวเล็กอีก ถ้าที่พักไม่พอก็มาพักบ้านน้ำได้นะคะ”

ทุกคนพยักหน้าเข้าใจ มีเพียงมะเฟื่องเท่านั้นที่ยังติดใจสงสัยอยู่ เพียงแต่ไม่ได้พูดออกมา ได้แต่เอออตามน้ำไปด้วย เพราะไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไร

“ก็จริงอย่างแม่ฉายว่านะ ถ้าคุณภาคย์ไม่รีบกลับก็พักอยู่ที่นี้ก็ได้จริงสิ อีกสามวันจะมีงานแข่งขันกระชับสัมพันธ์ของบางยี่สุน ถึงจะเป็นงานเล็กๆ แต่ก็สนุกสนาน ถ้าคุณภาคย์อยู่ต่อ แม่ฉายให้เจ้าवादไปดูงานก็ได้ เป็นการทำโทษเจ้าवादไปในตัวด้วย”

มะเฟื่องแนะนำ โดยที่รู้ว่าเป็นการเปิดทางให้ตะวันฉายเพื่อหาทางให้รัฐภาคย์สนิทกับตะวันवाद ซึ่งตะวันฉายก็ยินดีอย่างยิ่ง

“อู๊ย! ขอบใจจะแม่เฟื่อง เป็นความคิดที่ดีทีเดียว” ตะวันฉายว่า แล้วหันไปคะยั้นคะยอรัฐภาคย์ “ได้ไหมยะ พักค้างคืนที่นั่น ไหนๆ มาถึงบางยี่สุนแล้ว ไม่เที่ยวให้ทั่วก็เหมือนมาไม่ถึงนะคะ”

“แต่ผมเกรงใจท่านนายพล ท่านอาจจะไม่ชอบก็ได้ล่ะครับ”

รัฐภาคย์ว่า แต่ใจจริงอยากบอกไปว่าท่านนายพลหวังลูกสาวขนาดนั้น แล้วเขาเป็นผู้ชาย จะให้ไปไหนมาไหนกับตะวันวาด ไม่ແแล้วโดนไล้งแน่ ถึงเขาจะมีทักษะทางการทหาร แต่ก็ไม่ได้เป็นพวกบ้าวิ่งเข้าใส่กระสุนให้ใครยิงเล่นหรอกนะ!

“เรื่องท่านนายพลไม่ต้องห่วงหรอกคะ ท่านใจกว้างพอ ตอนแรกอาจจะเข้าใจผิดไป แต่ตอนนี้ท่านก็รู้แล้วว่าคุณภาคย์เป็นเพื่อนของคุณเจตน์ ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอกคะ เชื่อน้ำสิ”

คนถูกชวนให้อยู่ค้างคืนที่บางยี่สุนอีกอีกไปนิด แต่พอมองไปที่ถิรเจตน์และมะเฟื่องที่พยักหน้าให้ว่า トラบใดที่รัฐภาคย์ไม่ได้วิ่งเข้าชนจับลูกสาวนายพลชี้หวง ย่อมไม่มีอะไรน่าห่วง เขาจึงยอมตกลงค้างคืนด้วย

ตะวันฉายยิ้มดีใจ อยุ่พูดคุยสอบถามอีกสักพักก่อนจะขอตัวกลับไปเช่นเดียวกับมะเฟื่องและมะปรางที่ลุกไปด้วย มะปรางไปดูลูกชายฝาแฝดซึ่งนอนอยู่ในเตียงเด็กในห้องนอน ส่วนมะเฟื่องไปเตรียมของว่าง ทำให้เหลือแต่สองหนุ่มอยู่กันตามลำพัง

“แปลกวะ ไม่คิดว่าน้ำฉายจะชวนแกอยู่ต่อ” ถิรเจตน์เปรยออกมาคำแรกหลังจากปลอดภัย

“ฉันก็ว่ามันแปลกๆ แต่คิดว่าที่แปลกคงไม่ได้มีแค่น้ำฉายคนเดียว อย่างน้อยก็พ่อกับแม่ฉัน ทั้งที่ฉันมาจัดการธุระเรื่องพ่อแท้ๆ เมื่อวานพ่อดูไม่อยากจะมาบางยี่สุน แต่พอตอนเช้ากลับบอกว่ายี่สุนอยู่เที่ยวบางยี่สุนนานๆ ก็ได้ ไหนๆ มาแล้วก็ถือเป็นการพักร้อนจริงๆ ไปด้วยเลย แปลกชะมัด”

“เออ แปลกจริงๆ แทนที่จะรังแกไว้นานๆ” ถิรเจตน์เห็นด้วย “แต่ถ้าแกไม่รีบกลับ ก็ทำอย่างที่ท่านายบอกก็ได้ ถ้าพ่อตาไม่ว่าอะไร นายไม่ได้

มาจีบลูกสาว ก็คงหายห่วงเรื่องจะโดนเอาปิ่นไต้ยิง”

“นี่โดนกันเป็นอาชีพเลยหรือ” รัฐภาคย์ถามต่อ

“โดนทุกคนแหละ ลูกเขยบ้านนี้มีสโลแกนประจำตัว ‘เป็นลูกเขย บ้านนี้ต้องอดทน ลูกปิ่นฟุ้งชนต้องไม่ตาย’ ถ้าไม่อึด ไม่ทน ไม่รักลูกสาว นายพลจริง ถอยทัพไปแต่เนิ่นๆ จะรักษาชีวิตได้ดีกว่า”

“ตอนที่แก่แล้วให้ฟังช่วงที่จีบคุณปรางใหม่ๆ ซ้ำก็ไม่คิดว่าจะหวงขนาดนี้ แต่มาเจอกับตัวนี่เชื่อแล้วว่าลูกปิ่นฟุ้งชนต้องไม่ตายถึงจะรอด”

“แล้วไม่คิดจีบลูกสาวนายพลบ้างหรือวะ” ธิรเจตน์ถามที่เล่นที่จริงแล้วแย็บๆ ต่อ “ยังเหลือโสดอยู่อีกสามคนนะ มีคุณมิรันตี คุณแพรจันทร์ แล้วก็ไ้ววาคนี่แหละ”

“แพรจันทร์ชื่อเพราะนะ คงสวยงามน่าดู”

“สวย เรียบร้อย น่ารัก แต่ว่ายังสวยน้อยกว่าคุณปราง” คนหลงภรรยาเอ่ยปากชม แล้วก็ไม่วายวกมาชมภรรยาสุดที่รักอีกจนได้ เล่นเอา รัฐภาคย์ถึงกับทำท่าแหงะ

“คลีนใส่วะ”

“แค่นี้หน่อย มีเมียไม่ชมเมียแล้วจะให้ชมใคร” ธิรเจตน์ว่า “แต่เอาจริงนะ ถ้าแก่จะจีบคุณแพรจันทร์ละก็ ไปฟิตร่างกายมาให้พร้อมเลย รับรองว่าท่านนายพลจัดหนักแน่”

“ฉันคงไม่ต้องฟิตแล้วมั้ง เพราะที่ฟิตอยู่ทุกวันนี้ก็จัดหนักเจ้าพวกทโมนจนลึนห้อยแล้ว”

“ระวังกรรมมันจะตามสนองก็ตอนนี้แหละ”

“แต่ตรวจไคที่ฉันไม่ได้จีบลูกสาวท่าน ก็ไม่เห็นต้องระวังอะไรนี่”

“คิดงายไปแล้วไอ้ภาคย์ ฉันนะเจอฤทธิ์ไ้ววาคมาก่อนแก แล้วพวกลูกเขยทั้งหลายก็เจอมาก่อนแก บอกได้เลยว่าเมื่อก่อนไ้ววาคเล่นหนักกว่านี้ ตอนนี่เริ่มโตเป็นสาวแล้วก็เพลาๆ ลงไปบ้าง แล้วถึงแม้ว่าเมื่อกี้ไ้ววาคจะมาขอโทษแก แต่จากประสบการณ์ของฉัน บอกได้เลยว่ามันยังไม่จบ

แค่นี้แน่ ดีไม่ดีตอนนี้แกอาจจะตกเป็นเป้าหมายของไอ้वादอยู่ก็ได้ ใครจะไปรู้”

“เด็กนั้นจะทำอะไรได้สักแคไหน”

รัฐภาคย์กั๊งขา เพราะไม่คิดว่าคนอย่างตะวันवादจะทำอะไรเขาได้ เนื่องจากพวกลูกศิษย์ของเขาที่แสบๆ ก็ลี้วนแล้วแต่เจอไม้แข็งจัดหนักกันไปทั้งนั้น แล้วอย่างลูกสาวนายพลที่มองอย่างไรก็เป็นคุณหนูเอาแต่ใจ มีธนูเป็นอาวุธ ถ้าหล่อนไม่ถือธนูแล้วจะมาทำอะไรเขาได้ แต่ภริเจตน์ที่เจอฤทธิ์ตะวันवादมาก่อนกลับเตือนว่า

“อย่าดูถูกไอ้वादนะเว้ย ขอเตือนไว้เลยว่าตราบใดที่แกยังอยู่ในเขตบ้านของพลตรีสันติสุข ถึงตัวท่านจะไม่เอาปืนมาไลยิงแก แต่สำหรับไอ้वादแล้ว ไว้ใจไม่ได้อย่างยิ่ง ลางสังหรณ์มันบอกว่าเรื่องนี้ยังไม่จบง่ายๆ หรือ”

“ไม่อาฆาตกันเกินไปหน่อยหรือ”

“คอยดูกันต่อไปก็แล้วกัน ขออย่าประมาทไอ้वादเป็นอันขาด”

ภริเจตน์เตือนอีกครั้ง เพราะสังหรณ์ใจว่าตะวันवादต้องทำอะไรสักอย่างแน่ถ้ารู้ว่ารัฐภาคย์จะค้างคืนที่นี้ แล้วคงไปฟ้องพ่อให้ช่วยจัดการไม่ได้แน่ เพราะว่ารัฐภาคย์ไม่ได้มาเพื่อจับลูกสาวนายพลเหมือนหนุ่มคนอื่น การจะหยิบประเด็นจับลูกสาวมาจัดการจึงทำได้ไม่สะดวกนัก คนอย่าง ‘จอมอละवाद’ ยิ่งงี้ก็ต้องหาวิธีอื่นมาเล่นงานผู้ชายที่ทำให้ตนเองเสียหน้าแน่ๆ

ทางด้านคนที่เป็นตัวอันตรายสำหรับหนุ่มๆ พวกกลับมาจากบ้านของมะเฟืองได้ก็หุดหงิดงุ่นง่านอยู่ในสวนหย่อมหน้าบ้าน ท่าทางบอกชัดว่าถ้ามีโอกาสสะก๊ ก็ แค่นี้มีชำระแน่ เพราะเขาทำให้หล่อนเสียหน้า ทำให้หล่อนต้องเอ่ยคำขอโทษ!

“คอยดูนะ ต้องหาทางแก้เผ็ดให้ได้เลย”

ตะวันวาดหมายมาตระหว่างพยายามคิดหาทางเอาคืนรัฐภาคย์อย่าง
เนียนๆ พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นเจ้าแมวเปอร์เซียขนสีชาวดำซึ่งบางคน
อาจจะเรียกว่าแมวลายวัว สวมปลอกคอสีชมพูลายคิตตี้เดินร้องเหมียวๆ
ออกมาจากตัวบ้าน สีปลอกคอของมันอาจทำให้คนอื่นคิดว่าเป็นตัวเมีย
ทั้งที่ความจริงแล้วมันเป็นตัวผู้ มันมองหน้าหล่อนแล้วร้องอยู่อย่างนั้น
ราวกับบอกว่าอุ้มหน่อย

“แหม เจ้าซุน อ้อนกันบ้างก็ได้นะ ต้องให้ฉันจ้อแกทุกทีเลยหรือไง”

หญิงสาวบนแต่ก็ยอมอุ้มมันขึ้นมา เจ้าตัวดีร้องเหมียวๆ เมื่อมันชนะ
หล่อนได้ แล้วคลอเคลียจนนำมันไปให้ ถึงจะเห็นมันเป็นแมวตัวอ้วนกลม
ขนฟูอย่างนี้ แต่มันก็ฉลาดเอาเรื่องเหมือนกัน โดยเฉพาะความฉลาดด้าน
ทำให้คนอื่นเดือดร้อน แล้วอีกอย่างก็คือนิสัยอันเป็นเอกลักษณ์ของมัน

เจ้าซุนเป็นแมวทวนประสาท ชอบหวงตัว ฟังคำสั่งตรงกันข้ามได้
ประเภทว่าซ้าจะไปขวา เรียกมานี่จะไปนั้น แกรมยิ่งสุดๆ เคยชวน
คมเดชกับญานีมาแล้ว แต่เห็นอย่างนี้มันก็ชอบไปคลอเคลียขออาหาร
สองคนนั้นเหมือนกัน มันชอบให้เกาพุงและบ่าก่องสุดชีวิต ชอบมุดก่อง
มุดคอนโดแมวตรงที่แคบๆ แต่ไม่ว่ามันจะป่วนขนาดไหน หล่อนก็รักมัน
อยู่ดี

“แกว่าคนอย่างผู้ชายคนนั้นจะจัดการยังไงดีน้ำเจ้าซุน”

หล่อนเปรยกับเจ้าแมวซุนฟูในอ้อมแขนพลางนึกถึงข้อจำกัดที่ทำให้
ลงมือเล่นงานเขาได้ยากกว่าการเล่นงานบรรดาพี่ชายที่ผ่านมา เพราะรัฐภาคย์
ไม่ได้มาจับใคร ดังนั้นการเล่นงานเขาจึงต้องทำให้แนบเนียนที่สุด

เจ้าแมวซุนฟูร้องเหมียวๆ เหมือนจะช่วยคิดไปด้วย

“แกว่ามีเหรอต แต่ตอนนี้ฉันยังคิดไม่ออกเลยนะเจ้าซุน” หล่อนคุย
กับมัน

เจ้าแมวตัวดียังคงร้องต่อไป คนที่อุ้มมันอยู่เลยเกาคางและเล่นกับมัน
เสียเลย หล่อนเล่นกับมันอยู่พักใหญ่ก็เห็นผู้เป็นแม่เดินตัดสนามหญ้ามา

ที่บ้าน จึงปล่อยแมวในอ้อมแขนแล้วหันไปส่งยิ้มให้ท่าน แต่คนเป็นแม่หา
ได้ยิ้มตอบไม่

“แม่โกรธอะไรवादเหรอจ๊ะ”

หล่อนถามเสียงออดอ้อนทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าแม่โกรธเรื่องที่ตนขอโทษ
รัฐภาคย์อย่างขอไปที แต่ถ้าเทียบกับการที่หล่อนเสียหน้าเพราะเขา มันก็
น่าจะเจ้ำกันไปได้

“รู้อยู่แล้วยังจะมาถามอีกเหรอเจ้าตัวดี”

“โธ่ แม่...”

ตะวันวาดโอดครวญ เดินเข้าไปกอดเอวผู้เป็นแม่อย่างประจบประแจง
แถมยังหอมแก้มท่านอีกฟอดใหญ่เหมือนอย่างที่เคยทำทุกครั้งเวลาอยาก
อ้อน แต่กลับถูกท่านหยิกเข้าให้

“นี่แน่ะ! ไม่ต้องมาโธ่มาแฉ่เลย”

“แม่อะ วาดเจ็บนะ” หล่อนร้อง ทำหน้าเบ้ ไม่ได้เจ็บมากมายอะไร
แต่ร้องไว้ก่อน

“ไม่ต้องมาโอดครวญเลย แม่รู้ว่าเราเจ็บไม่จริง” คนเป็นแม่รู้ทัน
“นี่ดีเท่าไรแล้วที่คุณภาคย์เขาไม่เอาเรื่อง เรายี่ก็เหลือเกินเลยจริงๆ ไหน
ว่าโตขึ้นแล้วจะแผลงฤทธิ์น้อยลง ไม่เห็นเป็นอย่างที่พูดเลย แล้วพวกพี่ๆ
ก็แต่งงานกันไปหมดแล้ว ยังจะหวังไม่เข้าเรื่องอีก”

“แต่งงานกันหมดแล้วที่ไหนกันล่ะจ๊ะแม่ ถึงจะตัดพี่รันสเปกสูง เจ้าแม่
คานทองแน่ๆ ออกไป ก็ยังเหลือพี่แพรอีกคนนี่” ตะวันวาดเถียง

“แล้วคุณภาคย์เขามาจับหนูแพรหรือไง” คนเป็นแม่ว่าพลางค้อน
ขวับใส่

“ถึงไม่จับ แต่ก็กันไว้ก่อนไงจ๊ะ” แม่ตัวดียังมีหน้าเถียงต่อ เลยโดนหยิก
เข้าให้อีกหมับ “โธ้ย! แม่อะ วันนี้หยิกวาดหลายทีแล้วนะ เดี่ยววาด
เขี้ยวหมด ไม่สวายนะจ๊ะแม่จ๋า”

“เขี้ยวที่ไหนล่ะ ทะเล้นใส่แม่ไม่เลิกเสียละมากกว่า!”

ตะวันฉายอย่างรู้ทันแต่ก็เลิกหยิกลูกสาว เพราะรู้ว่าต่อให้หยิกมากกว่านี้อีกก็ครั้ง หรือจะตีอีกก็หน นางก็ทำได้แค่เบาๆ ส่วนแม่ตัวดีก็จะใช้วาจาออดอ้อนและทำตาปรอยให้ได้ใจอ่อนทุกที

“วาดรักแม่น้า”

“รักแม่ก็อย่าหาเรื่องให้แม่ปวดหัวนักสิเจ้าตัวดี”

“จ้า...วาดจะไม่ทำตัวเป็นไม้กั้นหมากับตานั่น เขีย! คุณรัฐภาคย์ก็ได้ล่ะ”

ตะวันวาดให้สัญญา แต่ตะวันฉายรู้ทันว่าคำพูดนั้นเป็นแค่ลมปากแน่ เพราะขึ้นชื่อว่าแม่จอมอาละวาดแล้วละก็ รับรองได้ว่านี่แค่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

“วาด แม่ขอเตือนนะ อย่าทำอะไรไม่เข้าท่าละ เพราะคุณภาคย์จะค้างคินที่นี่ อาจจะสักสองสามคิน”

“ค้างคินนี่ ไหง่จั้นละแม่!” แม่ตัวดีร้องเสียงหลง อาการออดอ้อนเมื่อครู่หายเป็นปลิดทิ้ง

“แม่เป็นคนชวนเขาเอง” คนเป็นแม่ว่า ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“แม่ชวนทำไมอ๊ะ!”

ตะวันวาดโพล่งถาม ไม่คิดว่าผู้เป็นแม่จะชวนผู้ชายที่หล่อแถมมีเงินขึ้นนำให้อยู่ค้างคิน ถึงฝ่ายนั้นจะพักที่บ้านของมะเฟือง แต่ก็ถือว่าอยู่ในเขตรั้วบ้านเดียวกันอยู่ดี แค่คิดว่าตื่นเช้ามาต้องเจอเขาก็ชวนให้หงุดหงิดแล้ว

“ก็เพราะเรานะสิ แม่ชวนเขาเพราะอยากรู้ๆ เป็นการ์เถโโทษที่เราไปทำตัวไม่น่ารักใส่”

“โธ่ แม่อะ”

“ไม่ต้องมาโธ่มาแฉ่เลย คุณภาคย์เขาคงอยู่ถึงงานก็พักกระชับสัมพันธบ้างยี่สุนั้นแหละ เพราะฉะนั้นระหว่างนี้ก็ทำตัวดีๆ ด้วยรู้มัย แล้วอีกอย่าง เขาเป็นแขกของคุณเจตน์ ถึงเขาจะเป็นผู้ชายแต่ก็ไม่เหมือนพวกพี่เขยที่ผ่านๆ มา จะทำอะไรก็รักษาหน้าพ่อแม่ไว้บ้าง ยิ่งเขาเป็นถึงทหาร

เรายิ่งต้องวางตัวให้ดี อย่าลืมนะว่าพ่อเราก็เป็นทหาร เป็นถึงนายพล จะไป
ทำตัวเกเรกับใครตลอดมันไม่ได้ แล้วคุณภาคย์นะฝีมือเขาก็คงไม่ธรรมดา
นัก เขาไม่ใช่แบบพวกพี่ชายของเรา ถ้าทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง ระวังจะ
ถูกเขาตอกหน้าหงาย หมอไม่รับเย็บกลับมาจะเจ้าตัวดี”

คนเป็นแม่เตือนจากสิ่งที่คุณรู้มาจากพรพินว่ารัฐภาคย์เป็นครูฝึกขาโหด
และขาลุย ใ้การกลั่นแกล้งแบบเด็กๆ หรือการทำให้เหนื่อย ให้ง่วงจนท้อแท้
นั่นเห็นจะยากแน่ ดีไม่ดีถ้าตะวันวาดทำอะไรไม่เข้าท่าอาจจะโดนย้อนศร
กลับอย่างกระอักเอาเลยก็ได้

“หน้าอย่างนั้นนะเหวอคะจะทำอะไรได้”

“หน้าอย่างนั้นแหละเดี๋ยวก็รู้ ตอนนี่เชิญทำแกงไปก่อนเถอะ แต่ถ้า
โดนเขาสอนมวยกลับมา อย่าวิ่งมาฟ้องแม่แล้วกัน แม่จะหัวเราะให้พี่น้อง
เลยคอยดู”

ตะวันฉายว่าพลางค้อนขวับใส่ แต่ก็สังหรณ์ใจและอยากรู้เหมือนกัน
ว่าถ้ารัฐภาคย์เจอฤทธิ์เดชของตะวันวาดเข้าไป เขาจะอย่างไร แล้วจะ
ปราบแม่ตัวดีจอมเสี่ยวนี้ได้หรือเปล่าหนอ

“คนอย่างไอ้วาด ไม่นอนสอนมวยง่ายๆ เหวอ” หล่อนยื่นยื่น มั่นใจ
ในตัวเองสุดๆ

“จ๋าๆ แล้วแม่จะคอยดูว่าไอ้วาดแห่งบางยี่สุนจะโดนถอดเขี้ยวเล็บ
หรือเปล่า”

“ฮะ! แม่อะ แทนที่จะเข้าข้างวาด นี่ตั้งแต่พูดมา แม่เข้าข้างตาบ้ำ
นั่น...” หล่อนพูดแล้วรีบเปลี่ยนคำเมื่อผู้เป็นแม่นิวหน้าใส่ “เฮ้ย! คุณรัฐภาคย์
ฝ่ายเดียวเลย แปลกๆ นะเนี่ย มีอะไรหรือเปล่าจะ ทำไมแม่ดูเหมือนจะ
เชียร์ผู้ชายคนนี้จังเลย”

“เปล่า” ตะวันฉายปฏิเสธเสียงสูงพลางตัดบท “เข้าบ้านดีกว่า เดี่ยว
แม่ต้องเตรียมตัวออกไปข้างนอกว่าจะไปให้แม่แต่งทำเล็บ ทำผมเสียหน่อย”

“แค่นี้ก็สวยจะแยะแล้วจ๊ะ คุณนายตะวันฉาย” ตะวันวาดแซว

“สวยจะแย่นะมันซมหรือเปล่า พุดด้วยแล้วปวดหัวจริง เราชื่อ”

ตระวันฉายว่า แล้วได้แต่สายหน้าอ้อมๆ ก่อนจะเดินเข้าบ้านไป ปล่อยให้ลูกสาวตัวดีได้แต่มองตาม พร้อมกับที่ความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัวสมอง

“ตราบ้านี้จะอยู่ถึงงานแข่งกีฬาสินะ เตียวจะจัดให้หนักเลยคอยดู!”

ตระวันวาดคิดแล้วย้อมอย่างหมายมอด อึดใจต่อมาก็เดินไปยังเรือนใหญ่เพื่อรวมตัวกับเหล่าแก๊งไล่หนุ่มๆ และสูมหัวคุยเรื่องภารกิจการก่อกวนแก๊งที่แม่จอมอละวาดคิดขึ้นมาได้ แต่มีหรือจะรอดพ้นหุตาของมิรันตี พี่สาวที่สอดส่องทุกเรื่องราวของน้องๆ

สาวสวยที่ถึงวัยใกล้ขึ้นคานนิวหน้า เมื่อเห็นน้องสาวคนเล็กผู้ไม่ค่อยกินเส้นกันเท่าไรกำลังสูมหัวอยู่กับคมเดชและญานี

“นั่นเจ้าวาดวางแผนจะทำอะไรอีกล่ะ ซุบซิบอยู่กับสองคนนั้น ดูไม่น่าไวใจเลยจริงๆ”

มิรันตีซึ่งยืนอยู่บนชานเปรย พลางบู้ยไปให้เมรียาผู้เป็นน้องสาวมองลงไปยังใต้ต้นไม้ใหญ่ข้างเรือนใหญ่ เพื่อดูคนใช้กับคนสนิทของพ่อที่กำลังซุบซิบอยู่กับตระวันวาด แถมมีท่าทางลับลมคมในขนาดนั้น บอกได้ไม่ยากเลยว่าหัวใจจอมวุ่นวายและจอมอละวาดกำลังคิดจะทำอะไรใครสักคนอยู่แน่ๆ

“พี่รันคิดมากไปหรือเปล่าคะ ตอนนี้อยู่ไม่มีใครมาจับพวกเราเสียหน่อยแล้วเจ้าวาดจะไปไล่ใครล่ะคะ”

“แล้วซุบซิบแบบนั้นคิดว่าเป็นเรื่องดีหรือไง ยายรี”

เมรียามองตาม แล้วก็ได้แต่คิดตามคำถามของพี่สาวว่าซุบซิบแบบนั้นไม่ใช่เรื่องดีแน่ แต่หาเหตุผลมารองรับไม่ได้ว่าจอมอละวาดจะเล่นงานใครกันแน่ ในเมื่อตอนนี้ไม่น่าจะมีใครที่ควรตกเป็นเป้าหมายเลยสักคน เพราะไม่มีใครมาจับลูกสาวนายพลเสียหน่อย

“คงไม่มีอะไรหรอกมังคะ”

“ก็ขอให้ไม่มีแล้วกัน แต่เชื่อพี่เถอะว่าเจ้าวาดก็เป็นเจ้าวาดอยู่”

วันยังค้ำนั้นแหละ”

มีรันตีว่าแล้วเดินจากไป ปล่อยให้เมียไปได้ยืนมองตะวันวาด
ชุบชิบอยู่กับญาติและคนเดช โดยไม่รู้เลยว่าน้องสาวตัวดีกำลังจะหาหา
ใส่หัวชนิดที่พี่สาวอย่างหล่อนเองก็คาดไม่ถึง

ฝ่ายคนที่หาหาใส่หัวอยู่นั้นกำลังวางแผนจริงอย่างที่มิรันตีคิด โดย
แผนนี้ออกจะแยบยลและถึงขั้นชวนให้วุ่นวายทีเดียว แม้แต่คนเดชกับ
ญาติที่ได้ยินแผนการก็เริ่มร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“จะไม่แยที่หลังเหรอกคะคุณวาด”

ญาติถามอีกอ้อ เพราะฟังอย่างไรถ้าแผนนี้สำเร็จขึ้นมา ร้อยทั้งร้อย
คนถูกแกล้างต้องเอาได้แน่นอนว่าเป็นฝีมือใคร แล้วแบบนี้มันจะดีจริงๆ
นะหรือ

“ไม่แยเหรอก วาดจะให้เขารู้ว่าเป็นฝีมือวาดเองนี่แหละ เพราะถึงรู้
เขาจะไปทำอะไรได้ แล้วถ้าเขาไม่ยอมเสียหน้า เขาก็ต้องทำตามกติกาย
อยู่แล้ว”

“แต่ถ้าเขาแจกลางงานล่ะครับคุณวาด” คนเดชแย้งบ้าง

“ผู้ชายคนนั้นรักศักดิ์ศรีแน่ เขาเป็นทหาร ไม่มีทางแฉผู้หญิงต่อหน้า
เหรอก” ตะวันวาดเอ่ยอย่างมั่นใจ ว่าคนที่หล่อนจะเล่นงานต้องทำตัวเป็น
ไปตามแผนแน่นอน

“เอาจริงแน่นะคะคุณวาด” ญาติถามอีกครั้งเพื่อความมั่นใจ

“ก็แน่สิ” หล่อนยิ้ม หงุดหงิดที่คนใช้ใจฝ่อ ทั้งที่ปกติไม่เคยเห็นใจ
ปลาชิวแบบนี้มาก่อน “ไม่ต้องกลัวเหรอกนะ มีอะไรเดียววาดรับผิดชอบ
ขอแค่ที่ญาติๆ สดสวยแสนดี แล้วก็พี่นเดชสุดหล่อ ช่วยทำตามทีวาดบอก
ก็พอ นะๆ นะๆ”

ท้ายประโยคนั้นตะวันวาดแกล้างเรียกทั้งสองด้วยชื่อดาราที่ทั้งญาติ
และคนเดชต่างเพื่อและจินตนาการว่าเป็นตนเองอยู่บ่อยๆ

พอทั้งสองคนโดนลูกช้อนและลูกหยอดชวนเคลิ้มเข้าไป ก็ตกปาก

รับคำทำตามแผนของจอมอาละวาดอย่างง่ายดาย แล้วรีบไปทำตามที่
ตะวันวาดสั่งทันทีเช่นกัน

คล้ายหลังทั้งสองคนแล้ว ตะวันวาดก็เดินกลับบ้านตนเอง แต่ตอน
กำลังเดินกลับก็เห็นรัฐภาคย์ออกมายืนโทรศัพท์หน้าบ้านมะเฟือง พอสบตา
กันเข้า หล่อนก็แลบลิ้นใส่แล้วเดินบึ้งบึ้งเข้าบ้านไปทันที เล่นเอาคนที่ถูก
แลบลิ้นใส่ถึงกับส่ายหน้า เปรยออกมาได้แค่ว่า

“เนียนะหรือที่บอกว่าไม่เด็ก เด็กชัดๆ”

4

เปิดศึกอาละวาด

ยามรุ่งสาง เสียงไก่ขันมาพร้อมกับการตื่นรับวันใหม่แสนสดชื่น ท่ามกลางบรรยากาศบ้านต่างจังหวัดที่ห้อมล้อมไปด้วยต้นไม้สวนผลไม้ และทุ่งนา มลพิษแทบจะไม่แผ้วพาน ความวุ่นวายและความเร่งรีบอย่างชุมชนเมืองยังไม่ได้กล้ำกรายเข้าสู่บางยี่สุน

รัฐภาคย์ตื่นตั้งแต่ตีห้าตามวิสัยทหาร ชายหนุ่มลงมาวิ่งรอบสนามหญ้าซึ่งอยู่กลางทางเดินรถ เขาคิดว่าคนในบ้านยังไม่มีใครตื่น แต่ผิดคาดมาก เมื่อแม่คู่ปรับตัวจกจกยามแม่จอมอาละวาดด้นตื่นแล้วและออกมาวิ่งด้วยเช่นกัน

“อรุณสวัสดิ์” ชายหนุ่มเอ่ยทัก

หล่อนชะงัก ไม่คิดว่าเขาจะตื่นตั้งแต่ไก่โห่ มัวแต่คิดไปว่าเขาเป็นคนกรุง มาเที่ยวต่างจังหวัดอาจจะอยากนอนตื่นสายพักผ่อนให้สบาย ลืมคิดไปเลยว่าวิสัยทหารตื่นเช้าเป็นปกติ เพราะพ่อของหล่อนเองก็ชอบตื่นเช้ามาวิ่ง แต่พ่อยุ่มาขึ้นท่านก็แค่ออกกำลังกายเบาๆ ยืดเส้นยืดสายอยู่บนเรือนใหญ่

แต่แทนที่หล่อนจะทักทายเขากลับ แม่ตัวดีกลับสะบัดหน้าหนีทำเป็นมองไม่เห็นไม่รู้ไม่ชี้ แล้วออกวิ่งรอบสนามแทน เล่นเอาคนที่อุตส่าห์ทักถึงกับส่ายหน้าให้ความดีอึ้งอยากเอาชนะของหล่อน แล้วจึงออกวิ่งเหยาะๆ

บ้าง แต่เพราะวิ่งรอบสนามหญ้าด้วยกัน ถึงอย่างไรก็ต้องมาครบรอบพร้อมๆ กันอยู่ดี

เมื่อการวิ่งรอบแรกผ่านไป ตามมาด้วยรอบสองและรอบสาม คนเป็นเจ้าของบ้านที่พยายามข่มใจไม่ให้น้ำเรื่องทะเลาะด้วยก็เริ่มทนไม่ไหว หยุดวิ่งกลางคัน ยกมือขึ้นทำสะพานมองหน้าคนที่กำลังจะวิ่งมาครบรอบ

“จะวิ่งตามฉันอีกนานไหม!”

“ฉันก็วิ่งของฉันเฉยๆ ไม่ได้วิ่งตามเธอเสียหน่อย”

เขาปฏิเสธ กระตุกยิ้มใส่อย่างอวดดี อยากรู้นักว่าแม่สาวฉายาจอมอาละวาดจะทำอะไรเขาได้ แล้วก็อยากรู้ด้วยว่าฤทธิ์เดชของหล่อนจะมากพอสมกับที่ถิรเจตน์เดือนหรือเปล่า

“ก็ไปวิ่งที่อื่นสิ” หล่อนเถียงกลับทันที

“บ้านมีอยู่แค่นี้จะให้ไปวิ่งที่ไหนล่ะ” เขาย้อนถาม

“เรื่องของคุณ แต่นี่บ้านฉัน”

ตะวันวาดบอกและสรุปเสร็จสรรพว่างานนี้หล่อนถือไฟเหนือกว่า ในฐานะเจ้าของบ้าน ส่วนเขาเป็นแค่แขกที่มาอาศัยชั่วคราว อยากรู้เสียก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว

“มีเหตุผลหน่อยสิ เธอไม่ใช่เด็กแล้วนะ ถึงเธอจะเป็นเจ้าของบ้าน ส่วนฉันเป็นแค่แขก แต่การต้อนรับที่ดีก็เป็นหนึ่งในหน้าที่ที่เจ้าของบ้านพึงรู้จักไม่ใช่หรือ”

“พูดแบบนี้อยากมีเรื่องใช่มั้ย”

“ใครจะไปกล้ากับเธอ”

รัฐภาคย์บอก ทำเหมือนกลัวเสียเต็มประดา แต่คนฟังกลับฟังว่าแค่เข้าหาเล่น เขาไม่ได้กลัวหล่อนเลยสักนิด แล้วก็ดูเหมือนจะทำท่ายอญูในที่เสียด้วย

“นี่คุณจะกวนประสาทฉันใช่ไหม!”

“เปล่าเสียหน่อย ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย มีแต่เธอที่ว่าฉันจูดๆ”

ชายหนุ่มว่าพลางยกแขนขึ้นกอดอก รอดูท่าที่ว่าหล่อนจะทำอะไร ได้มากแค่ไหน ตะวันวาดพอได้ยีนก็ชักโมโห อายากเล่นงานเขาให้หลายจำ คิดได้ดังนั้นหล่อนก็เข้าประชิดตัวเขาทันที มือข้างหนึ่งคว้าคอเสื้อยึด ขาขวาเกี่ยวด้านหลังขาขวาของเขาหวังทำให้อีกฝ่ายล้ม แต่เขากลับมั่นคงจน หล่อนแปลกใจ แล้วระหวางที่กำลังแปลกใจอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงถามดัง มาจากเขา

“คิดงายไปหรือเปล่าตะวันวาด”

“ว่าอะไรนะ... อึก!”

หล่อนถามได้แค่นั้นก็ต้องเปลี่ยนเป็นเสียงร้อง เมื่อเขาใช้ความรวดเร็ว และทักษะการต่อสู้ประชิดตัวที่บอกชดว่าถูกฝึกมา จัดการปราบแม่จอม อาละวาดให้ลงไปนอนกองบนพื้นหญ้าได้อย่างง่ายดาย

ตะวันวาดมีนงอยู่พักใหญ่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง เพราะมันเป็น เสี่ยววินาทีที่เร็วมาก รู้ตัวอีกทีหล่อนก็มานอนบนพื้นแล้ว แถมยังจุกเอาเรื่อง เสียด้วย

“คุณ...”

หล่อนนอนมองเขา ลูกไม่ขึ้น เพราะยังไม่เคยเจอใครจับทุ่มจริงๆ มาก่อน ไม้ที่กล้าใช้ท่าหมายทุ่มเขาเมื่อครูนี้อีกครู่ก็ครู่พักสักจำมาทั้งนั้น อาศัยว่า หล่อนเป็นนักกีฬา มีทักษะทางร่างกายดี เคยฝึกเล่นกับคัมเดซและส่งคน สนิทของพ่อลงไปนอนได้ เลยคิดว่าจะทำได้ง่ายๆ กับทุกคน แต่ตอนนี้ รู้แล้วว่ามันไม่ใช่!

“โทษที ฉันว่าฉันออมแรงแล้วนะ”

รัฐภาคย์ว่าอึมๆ ทั้งที่ยังนั่งคุกเข่าอยู่ข้างหล่อน เขาตบไหล่หล่อนเบาๆ รู้ดีว่าโดนไปแค่นี้ไม่ถึงกับเป็นอันตราย แต่มการที่หล่อนกล้าเกี่ยวขา เตรียมทุ่มเขา ย่อมแสดงว่าตัวหล่อนเองก็มีทักษะการต่อสู้ชนิดนี้อยู่ เหมือนกัน แต่เขาจำได้ว่าถิรเจตนเคยบอกว่าตะวันวาดเป็นนักยิงธนูไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นไม้ทำทุ่มเมื่อก็คงจะครู่พักสักจำมากระมัง

“คุณเล่นยูโดเหรอ...” หล่อนถาม ยิ่งลุกไม่ขึ้น

“สายดำ ชั้นหนึ่ง” เขาตอบสั้นๆ “ส่วนเธอ ถ้าคิดว่าพละกำลังที่มีอยู่จะทำให้เธอสามารถใช้พื้นฐานของกีฬาหนึ่งมาเอาชนะกีฬาอีกประเภทหนึ่งโดยที่เธอไม่ถนัด มันจะทำให้เธอแพ้”

ตะวันวาดฟังแล้วถึงกับเจ็บใจขึ้นมาติดหมัด เกลียดคำว่าพ่ายแพ้ นัก แต่ยังลุกไม่ขึ้น จนใจต้องนอนมองเขาอยู่อย่างนั้น รัฐภาคย์มองแล้วก็รู้สึกสงสาร กำลังจะช่วยพยุงหล่อนให้ลุกขึ้นนั่ง แต่เสียงร้องของภรรยาเป็นแม่บ้านที่ออกมาเห็นพอดีทำให้เขาชะงัก

“คุณวาดลงไปนอนทำอะไรตรงนั้นคะ!”

ภรรยาพลางรีบเดินเข้ามาหา เพราะไม่ไว้ใจรัฐภาคย์ เนื่องจากรู้มาจากญาติกับคนเดชะแล้วว่าตะวันวาดกำลังคิดเล่นงานผู้ชายคนนี้อยู่ เจ้านายสาวจึงไม่น่าจะมานอนบนพื้นโดยมีศัตรูคู่อาฆาตอยู่ใกล้ๆ ได้

ตะวันวาดยันกายลุกขึ้นนั่งโดยมีรัฐภาคย์ช่วยอีกแรง ใจหล่อนอยากจะสะบัดออกห่าง แต่กลัวว่าธรรมาจะเห็นความผิดปกติ แล้วก็กลัวเสียหน้าด้วยถ้ามีใครรู้ว่า จอมอาละวาดแห่งบ้านนายพลถูกจับทุ่มลงไปนอนแอกรับอรุณอยู่กลางสนามหญ้า

“วาดกำลังชิตอัป” หล่อนปด

“ชิตอัป? ทำเมื่อกี้นะเหรอคะ”

ภรรยาถามต่อ ยังสงสัยไม่หาย เพราะเมื่อครูนั่งตะวันวาดไม่ได้อยู่ในท่าเหยียดตรง ไม่ได้อยู่ในท่าชันเข่าหรือทำอะไรๆ ก็ตามที่ควรจะเป็นท่าของคนทีบอกว่ากำลังชิตอัปอยู่เลยสักนิด

“นั่นแหละท่าใหม่” หล่อนเถียง หงุดหงิดที่ตนเองเหมือนถูกรว้าไต่เบี่ยงให้พูดความจริง

“ท่าแปลกจังนะคะ”

แม่บ้านตั้งข้อสังเกตอีก พลังมองไปทางรัฐภาคย์ที่พยายามกลั่นหัวเราะเต็มทีกับการโกหกคำโตของแม่จอมอาละวาด แต่ไม่ว่าเขาจะ

พยายามอย่างไร สุดท้ายก็หลุดหัวเราะออกมาอยู่ที่ เล่นเอารวกถึงกับถาม
“คุณทำอะไรหรือคะ”

“เปล่าครับ พอดีนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้” เขาปฏิเสธ หันไปทางตะวันวาด
“ทำซีต้อปสวยดีนะ ไว้ถ้ามีโอกาสฉันจะลองซีต้อปดูบ้าง อ้อ ลืมบอกไป
ก่อนออกกำลังกายควรวอร์มอ๊ปให้เรียบร้อยก่อน เดี่ยวเส้นจะยึด ดีไม่ดี
จะได้ทำซีต้อปแปลกๆ อีกนะ”

รัฐภาคย์พูดแค่นั้นก็ลุกจากไป ปล่อยให้รภานงเงงว่าเขาหมายถึง
อะไร ส่วนตะวันวาดที่รู้ความนัยของการวอร์มอ๊ปก็ได้แต่เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน
เพราะคำพูดของเขาที่หล่อนแปลได้คือ

‘ถ้าคิดจะเล่นงานเขา คิดให้ดีและไปเตรียมตัวมาใหม่ เพราะแค่นั้น
ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก’

“ไอ้คนบ้า!”

จอมอาละวาดสบลั่น ฮึดฮัดหัวเสีย ตั้งเป้าไว้ว่าความแค้นกระทง
ที่สองต้องได้รับการชำระแน่ ตราบใดที่เขายังอยู่ในบงายี่สูง เขาจะต้อง
ยอมศิโรราบให้จอมอาละวาดคนนี้ หล่อนจะไม่มีทางยอมแพ้เขา แล้วก็
แน่นอนด้วยว่า หล่อนไม่มีวันยอมรับหรือท้อว่าเขาเป็นผู้ชายในคำทำนาย
ของหมอดูก็ก๊าก่อนั้น เนื้อคู่ของหล่อนต้องไม่ใช่เขาเด็ดขาด!

หลังจากการปะทะคารมและรายการลงติจบลง รัฐภาคย์ก็
กลับมาที่บ้านของมะเฟือง พอดีกับที่ทุกคนตื่นแล้ว เขาจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น
ให้ถึรเจตน์ฟัง แล้วก็ได้อ้าเตือนมาได้ว่า

“งานนี้แกชวยแน้อั้ภาคย์ เล่นไปกระตุกต่อมไอ้วาด”

“นี่ถามจริงเถอะวะไอ้เจตน์ แกบอกว่ตะวันวาดน่ากลัวบ้างอะไรบ้าง
บางทีฉันก็อยากูู้่นว่าเด็กแบบนั้นจะทำอะไรได้ แล้วมันจะน่ากลัว
น่าหวาดหวั่นอย่างที่แกเตือนหรือเปล่า เพราะเท่าที่เจอมา ฉันบอกได้อย่างหนึ่ง
ละว่า ตะวันวาดก็เหมือนกับพวกสิงทโมนที่ฉันสอน ไม่คณามือหรือ”

“เออ เอ็งแกง” ถิรเจตน์ยอเสียงสูง หัวเราะหึๆ “ก็แกมันไม่โดนข้อหา จีบไฉ่วาดนี่หว่า ถึงไม่โดนพ้อตาไฉ่ยง ถ้าแกจีบไฉ่วาดด้วย รับรองแกต้อง ระวังหลายทาง ทั้งไฉ่วาด ทั้งพ้อตา ทั้งพวกเดอะแก๊งนั่นด้วย”

“เดอะแก๊ง?”

“เดอะแก๊งบ้านนายพลที่ชอบไล่หนุ่มๆ มีภรรยาที่เป็นแม่บ้าน สาวใช้ชื่อ ญาณี คนขับรถและคนสนิทของท่านนายพล ชื่อคมเดช แล้วก็มะตูม น้องสาว ของคุณปราง ตะวันวาด แล้วก็ตัวท่านนายพลเอง เป็นเดอะแก๊งที่บรรดา ลูกเขยขยาดที่สุดตอนมาจีบลูกสาวท่านใหม่ๆ”

“งั้นฉันก็คงโชคดีที่สุดสินะ”

“อาจจะไม่” ถิรเจตน์ว่า “เพราะแกดันหาเรื่องกับไฉ่วาดโดยตรง”

“จะขู่ให้กลัวหรือไง”

“เปล่า ขู่ให้เตรียมใจต่างหากว่าแกโดนแน่”

“แล้วจะคอยดู”

รัฐภาคย์ตอบ ถิรเจตน์ทำเสียงหึในลำคอก่อนจะเดินไปหาภรรยา ที่ออกมากวักมือเรียกให้เขาเข้าไปอุ้มลูกแฝดออกมา เพราะต้องเตรียมตัว ไปตลาดเช้าบางยี่สุนกันแล้ว โดยงานนี้มีมะเฟืองเป็นไกด์กิตติมศักดิ์พา เทียวเพื่อให้รัฐภาคย์ได้รู้จักบางยี่สุนมากยิ่งขึ้น เพราะชีวิตชาวบ้านแตกต่าง กับชีวิตชาวเมือง ทุกอย่างจะเริ่มต้นที่ตลาดและวัด ผู้คนเป็นกันเอง รู้จัก กันหมด ไม่ว่าจะเป็นชาเมาท์ประจำบางหรือแม้แต่จ๊กโก้ววนบาง

“ถ้ามาบางยี่สุนแล้วต้องนี้เลย ขนมครกข้าวเหนียวของป้าจุก พี่นเพ แกเป็นคนนครศรีธรรมราช เห็นว่าเอาสูตรมาจากที่นั่น แต่พอมาทำขาย ที่นี้ คนไม่รู้จัก บวกกับอร่อย ก็เลยเป็นของขึ้นชื่อของบางยี่สุนไปเลย”

มะเฟืองบรรยายระหว่างเดินจูงมือไปกับมะตูม มีมะปราง ถิรเจตน์ และรัฐภาคย์เดินตามมาด้วยกัน วันนี้มะเฟืองรับอาสาเป็นไกด์พาเดินชม ตลาดเช้าที่เป็นตลาดเก่า อยู่ด้านหน้าโรงเรียนหลังใหญ่อันเป็นที่ตั้งของ ตลาดใหญ่ ผู้คนในบางยี่สุนมักเรียกตลาดสองแห่งนี้ว่าตลาดเก่ากับตลาดใหม่

ผู้คนออกมาซื้อของ บ้างก็ซื้อไปใส่บาตรที่วัดบางยี่สุน บ้างก็ซื้อ
กลับบ้าน บ้างก็แค่ออกมาทักทายพบปะพูดคุยกันธรรมดาตามวิถีชาวบ้าน
รัฐภาคย์ฟังไปพยักหน้าไป มองดูร้านรวงไปเรื่อย ผู้คนเดินผ่านไปมา
ก็ทักทายกันตามปกติ สักพักก็เดินมาถึงหน้าร้านขายขนมครกที่มีคนยืนออก
กันอยู่

“ป่าจุก ขายดีอีกแล้วนะ ฉันเอาเหมือนเดิมห้ากล่อง แต่ขอเป็น
พิเศษนะ” มะเฟืองบอกอย่างคุ้นเคย

“ได้ค่ะคุณนาย สักสิบนาทีกลับมาเอานะคะ”

ป่าคนขายบอก แต่มะเฟืองไม่ได้รีบไปไหน

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันรอได้” มะเฟืองว่า มองไปทางรัฐภาคย์ที่กำลังสนใจ
การทำขนมครกข้าวเหนียวอยู่ บ่งบอกว่าเจ้าตัวคงไม่รู้จักรึจริงๆ จนนาง
ต้องอธิบายซ้ำ “ขนมครกข้าวเหนียวก็ตรงตัวแหละคุณภาคย์ แป้งที่ขึ้น
ฝาขนมครกทำมาจากข้าวเหนียว แทนที่จะเป็นแป้งน้ำกะทิเหมือนขนมครก
ทั่วไป”

รัฐภาคย์ยิ้มเชินๆ ที่ถูกจับได้ว่าไม่รู้จักร เขาเ็นมองป่าจุกทำขนมครก
ไปพลางๆ ระหว่างนั้นถึรเจตน์ซึ่งอุ้มลูกชายฝาแฝดคนโตก็ชวนมะปราง
ซึ่งอุ้มลูกชายแฝดคนเล็กไปที่ร้านขายของเล่นเล็กๆ ด้วยกัน เป็นภาพที่ดู
อบอุ่นสำหรับครอบครัวน่ารักๆ ครอบครัวนี้ แต่ภาพนั้นก็กลับถูกค้นด้วยเสียง
เจ็ยวจิวของจิกโกที่ร้องทักใคร่คนหนึ่ง

“ไ้จะวาดจำ วันนี้ก็สวยไม่สร้างเลยนะ”

จิกโกที่นั่งอยู่ข้างๆ ร้านขายหมูบั้งร้องทัก อีกคนที่ดูเหมือนจะผอมกว่า
ก็ทักตาม

“วาดคิดถึงทิดมัยจะไม่ได้เจอกันหลายวันเลย ทิดคิดทิ้งคิดถึงวาดใจ
จะขาด”

“ไ้ทิด! ทะลิ่งมากไปแล้วนะ”

ตะวันวาดร้องเตือน ทำหน้าเหมือนจะชกอีกฝ่ายได้ทุกเมื่อ ทิดกับ

จ่อยเป็นพี่น้องกัน รุ่นราวคราวเดียวกับตะวันวาด ตอนเด็กๆ ก็อยู่โรงเรียนเดียวกัน เคยแกลั้งตะวันวาดอยู่บ่อยๆ แต่ก็ถูกตะวันวาดแกลั้งกลับไปด้วย ทำให้เป็นไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ทั้งทิดและจ่อยเรียนจบแค่มัธยมต้น จากนั้นก็มาช่วยบ้ำสร์้อยเดินเก็บค่าเช่าและซีมอเตอร์ไซค์รับจ้างบ้าง เวลาว่างไม่ได้ทำอะไรก็มานั่งแกว่อยู่ที่วินมอเตอร์ไซค์ กลายเป็นจิ๊กโก๋ประจำบางยี่สุนไปโดยปริยาย

“พี่ทิดทะเลล้งกับน้องวาดคนเดียว”

“แกเป็นพี่ฉันตอนไหน หา!”

หญิงสาวแหวัดใส่ เดินหนีทิดกับจ่อย ไม่อยากทะเลาะกับอีกฝ่ายให้วุ่นวาย แต่พอเดินมาอีกหน่อยก็ต้องชะงักเมื่อเห็นรัฐภาคย์ยืนอยู่หน้าร้านขนมครกป่าจุกและหันมาทางหล่อน

“ช่วยชะมัด ต้องมาเจอหมอนี่อีกแล้ว”

หล่อนบ่นแล้วคิดจะเดินเลียงไปทางอื่น แต่ดูเหมือนไซค์จะไม่เข้าข้างเมื่อมะเฟืองหันมาเห็นพอดี

“อ้าว เจ้าวาด วันนี้มาตลาดด้วยเหรอเรา”

มะเฟืองร้องทัก ทำให้ตะวันวาดจำต้องเดินเข้าไปหา หล่อนทำหน้าที่จนมะเฟืองถึงกับส่ายหน้า แล้วเปลี่ยนเป็นถามแทน

“วาดเอาขนมครกเพิ่มไหม แม่สั่งให้แล้ว เผื่ออยากได้เพิ่ม จะได้ล้งให้อีก”

“ไม่เอาค่ะ ขอขอบคุณค่ะแม่เฟือง”

ตะวันวาดตอบ เหลือบมองรัฐภาคย์อย่างหงุดหงิด ภาพที่เขาจับหล่อนท่วมลงพื้นเมื่อเช้าตรู้อยู่กลับมาย้ำเตือนพร้อมกับคำว่าพ่ายแพ้ที่ปะหน้าผากหล่อนไปแล้ว

แพ้ แพ้ แพ้ หล่อนแพ้เขา! โธ้ย! แค่คิดก็หงุดหงิดแล้ว

“วาดขอไปเดินดูขนมตรงนู้นก่อนนะคะแม่เฟือง”

หล่อนบอกร้อยอย่างไม่สปรอมนั้ เพราะทนยีนมองคนที่ตนพ่ายแพ้มา

ไม่ได้ แต่คู่อริตัวฉกาจกลับเดาทางได้ว่าหล่อนแค่พยายามจะหลบหน้าเขา
ทำให้ออยากแก้งหล่อนขึ้นมา อยากรู้กันว่าแม่จอมอาละวาดที่ถิรเจตน์
เตือนนักเตือนหนาว่าให้ระงับฤทธิ์เดชแม่เจ้าประคุณ จะแน่สักแค่ไหนเชียว

“ฉันขอตามไปด้วยได้ไหม”

สิ้นเสียงรัฐภาคย์ ถิรเจตน์กับมะปรางซึ่งกลับมาจากร้านขายของเล่น
แล้วก็อัปปากค้ำ ที่อยู่ดีไม่ว่าดีรัฐภาคย์หาเรื่องช่วย ตามตะวันวาดไป ทั้งที่
อยู่ตรงนี้ก็ปลอดภัยดีอยู่แล้ว

“แกจะบ้าหรือไง!”

ถิรเจตน์โพล่งออกไป ใช้มือข้างที่ไม่ได้อุ้มลูกชายกระตุกแขนเพื่อน
เบาๆ เป็นเชิงเตือน แต่ดูเหมือนคนบ้าทำลองดีจะบ้าเกินเยียวยา เมื่อ
คำเตือนของเพื่อนไม่ได้เข้าหัวเลยแม้แต่หยด

“ไม่เห็นเป็นไรเลย” รัฐภาคย์แย้ง “ก็แถวชนชั้นมาบางยี่สุนเพื่อจะให้
รู้จักบางยี่สุนดียิ่งขึ้นไม่ใช่หรือ แล้วคุณตะวันวาดเองก็น่าจะรู้จักบางยี่สุน
ดี ให้คนในพื้นที่แนะนำไม่ดีกว่าหรือ”

รัฐภาคย์ให้เหตุผลที่ฟังขึ้น ถ้าไม่ติดตรงที่ว่าถิรเจตน์ดันแปลความนัย
นั้นได้ว่า ‘ก็ฉันอยากลองดูสักตั้งว่าแม่จอมอาละวาดของนายจะแน่สัก
แค่ไหนเชียว’

ถิรเจตน์กลอกตา ขยับเข้าไปกระซิบใกล้เพื่อน

“แกจะหาเรื่องช่วยหรือไงวะไอ้ภาคย์!”

“เรื่องอะไร” คนถูกถามทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“เดี๋ยวก็เจอไอ้วาดจัดหนักหรอก”

ถิรเจตน์เตือนอีกครั้งพลางมองไปทางแม่ยาย หวังให้มะปรางช่วยพูด
อะไรสักนิด แต่มะปรางกลับนิ่งเฉย ไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจ เพราะจะว่าไป
แล้วนางเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าการที่รัฐภาคย์ไปท้าทายตะวันวาดอย่าง
เปิดเผยนั้น เจ้าตัวจะทำอะไรได้มากน้อยแค่ไหนกันเชียว

“ลองดูสักตั้งจะเป็นไรไป”

ชายหนุ่มยืนยันว่าเขาพร้อมจะให้แม่จอมอาละวาดจัดหนัก แล้วก็คิดด้วยว่าตนเองไม่มีทางจนแต่มีหล่อนง่าย ๆ เพราะความแสบของพวกลูกศิษย์ของเขาน่าจะมีมากกว่า ก็ชานนเขาก็ใจมาหมดแล้ว ถ้าพึ่งแค่แม่จอมอาละวาดคนเดียว รับมือไม่ได้ก็ให้มันรู้กันไป

“ฉันทัดแล้วนะไอ้ภาคย์”

ภริยาเจตน์เปรยอย่างถอดใจ มองไปทางตะวันวาดที่ตอนนี้จะพอเดาท่าทีของเขาและบทสนทนากระซิบกระซาบนั้นได้ว่ารัฐภาคย์ต้องการลองดี เจ้าหล่อนจึงแสร้งยิ้มเป็นเชิงรับคำท้า

“จะเอาอย่างนั้นก็ได้อันจะพาคุณเดินเที่ยวตลาดบางยี่สุน เอาให้หน้าใจเลยคอยดู!”

“ขอบคุณล่วงหน้าคุณตะวันวาด”

รัฐภาคย์บอกเป็นเชิงรับคำท้า จากนั้นตะวันวาดก็เชื้อเชิญเขาให้เดินเที่ยวตลาดบางยี่สุนด้วยกัน ชนิดที่ถ้าใครไม่รู้คงคิดว่าหล่อนมีน้ำใจ แต่สำหรับคนที่รู้อย่างภริยาเจตน์และมะพร้าว ย่อมคิดได้อย่างเดียวว่า รัฐภาคย์ชวยแน่!

การทำทายเป็นจุดเริ่มต้นของการเอาชนะ แต่เมื่อการเอาชนะครั้งนี้ต้องเสี่ยงกับการปราบแม่จอมอาละวาดแห่งบางยี่สุน คนที่บังอาจหาญกล้าท้าทายไว้ก็เชื่อว่าจะไม่ระวังอะไรเลย

รัฐภาคย์เดินชมตลาดไปพร้อมกับตะวันวาดก็จริง แต่เขาก็ระวังตัวมากพอที่จะไม่เข้าไปอยู่ในรัศมีที่หล่อนเล่นงานเขาได้ ระหว่างทางหล่อนบอกนั่นบอกนี่ไปเรื่อยว่าร้านอะไรอยู่ตรงไหน สภากาแพ่เข้าๆ จะชอบมาสูมหัวกันอยู่ที่ร้านโกหยวน กาแพ่อ้อยและเด็ดสุดของร้านนี้คืออะไร ยันไปถึงหมูปิ้งเจ้าอ้อยที่กินกันมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ จนกระทั่งเดินมาถึงท้ายตลาดที่ผู้คนค่อนข้างบางตา จู่ๆ ก็มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งวิ่งมาชนรัฐภาคย์

“อู๊ป...”

เด็กชายร้อง หงายหลังลงไปนั่งกองกับพื้น ใบหน้าเหยเก้ทั้งเจ็บ ทั้งกลัว เพราะรู้ว่าตนเองผิดที่วิ่งไม่ดูทางและไปชนคนอื่นเข้า แกรมพองยหน้า ขึ้นมองคนที่ชนเข้าไปเต็มๆ ฝ่ายนั้นก็มองตอบด้วยสีหน้าที่ชวนให้คิดว่า ต้องโดนดูแล

แต่ความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม เมื่อผู้ชายที่ทำหน้านิ่งคิ้วขมวด ยื่นมือมาช่วยพยุงเด็กชายให้ลุกขึ้น พร้อมกับถามไถ่

“เจ็บตรงไหนบ้างเจ้าหนู” เขาถามขณะช่วยปัดฝุ่นบนกางเกงให้เด็ก ตะวันวาดได้แต่ทำตาปริบๆ มองเด็กชายที่หล่อนรู้จักดีว่าชนเป็น ปกติอยู่แล้ว เรื่องวิ่งวุ่นจนชนชาวบ้านชาวเมืองก็เป็นเรื่องปกติเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรครับ ขอโทษครับ”

เด็กชายบอกแล้วรีบวิ่งโกยแค้นจากไป ปล่อยให้รัฐภาคย์ได้แต่มอง ตามงๆ คิดว่าเด็กคงกลัวเขาจะดู เพราะหน้าตาท่าทางเขาก็เป็นประเภทที่ พวกนักศึกษาวិชาตอาหารชอบนิทาหลังหลังว่า ‘ป่าโหด’

“คุณทำหน้าอย่างนั้น เด็กก็กลัวสิ”

“ก็หน้าฉันเป็นอย่างนี้อยู่แล้วนี่” เขาเถียง นึกอยากถามเหมือนกัน ว่าโดนเด็กวิ่งชนควรจะมีใส่หรืออย่างไรกัน แต่ไม่อยากพูดออกไป เดียว จะกลายเป็นการเปิดศึกกันอีกเปล่าๆ

“ไหนบอกเป็นครู ไม่เห็นเข้ากับเด็กได้เลย”

“ครูฝึกนักศึกษาวิชาตอาหาร ไม่ใช่ครูอนุบาลหรือครูประถม”

เขาได้กลับ เพื่อให้หล่อนเข้าใจว่าการสอนนักศึกษาวิชาตอาหาร วินัย มาพร้อมกับภารกิจที่ต้องดูเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่ดูในขอบเขตที่ควรจะเป็น ไม่ใช่ดูพรั่าเพรื่อ

“คุณ...เป็นครูฝึกทหารจริงหรือ” หล่อนถามด้วยความสงสัย “ครูฝึก ต้องเล่นยูโดเป็นด้วยหรือ”

“เปล่า นั่นฉันเรียนของตัวเอง”

“ก็ว่าแปลกๆ อยู่” แม่ตัวดีว่า หรือตามองเขาก่อนจะถามเชิงสับประมาท
นิดๆ “ที่คุณบอกว่าสายดำชั้นหนึ่งนะ เรื่องจริงหรือ หรือว่าเมื่อเช้าแค่
ฟลุคเฉยๆ”

“อยากลองไปนอนบนพื้นหญ้าอีกครั้งไหม เผื่อจะได้แน่ใจว่าของจริง
หรือเก๊”

รัฐภาคย์ตอบรับคำทำอยู่ในที่ แต่คนที่ไม่เคยโดนใครทำกลับทำหน้าที่
เหย เพราะถ้าเขาบอกว่า เป็นของจริง หล่อนก็เท่ากับของปลอมนั่นแหละ
หล่อนมีดีเรื่องยิงธนูแม่นและปวนคนอื่นได้เรื่อยๆ ทักษะทางร่างกายก็มา
จากการเป็นนักกีฬา แล้วเพราะเป็นลูกของพลตรีสันติสุขเลยยิ่งได้ใจ เพราะ
ไม่มีใครกล้าหือมาก่อน พวกพี่ชายที่เข้ามาลองตีก็ไม่ได้ตอบโต้หล่อนเหมือน
ที่เขาทำ ถึงพวกนั้นจะโดนหล่อนเล่นงานอย่างไรก็ไม่เคยทำอะไรรุนแรง
กลับมาอยู่ดี คงเพราะถือว่าหล่อนเป็นลูกของพ่อและจะมาจับพี่สาวของ
น้องตัวแสบ มันก็ต้องวัดดวงกันเป็นธรรมดาอยู่แล้ว

ดังนั้นอาจจะพูดได้เต็มปากเลยว่าหล่อนยังไม่เคยเจอของจริงมา
ก่อน และเขาก็เป็นของจริงคนแรกที่หล่อนเจอ มันทำให้หล่อนหมั่นได้
หยุดหงิด อยากเอาชนะ อยากให้เขาพูดออกมาให้ได้ว่าประเมินหล่อน
ผิดไป แต่สงสัยว่าจะทำไม่ได้ง่ายๆ เสียแล้ว

“ตรึงมันตลาด กลับไปบ้านก่อนเถอะน่าดู!” หล่อนเปรย ทำเป็นเก้ง

“อย่าหนีเสียล่ะ”

“คนอย่างไฉ่วาด ไม่นี่ใครอยู่แล้ว” แม่ตัวดีทำเก้งต่อไปอีก แต่ยังไม่
ทันได้เอ่ยต่อ เสียงหนึ่งก็ลอยมาแต่ไกลจากทางด้านหลัง

“น้องวาดจ้า...”

ตะวันวาดกลอกตากับเสียงทักทายคุ้นเคยที่ชวนให้อยากเสยหมัด
ใส่หน้าคนทักนัก หญิงสาวหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วยกแขนขึ้นกอดอก
พร้อมกับถาม

“ตามมาทำไม แล้วฉันไปเป็นน้องสาวแกตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เปล่าเป็นน้องสาวจ๊ะ แต่เป็นน้องในหัวใจของพี่ทิด”

ทิดบอกแล้วหิวเราอย่างสนุกสนานที่ได้เหย่หล่อน ความจริงแล้ว
ทิดชอบตะวันวาด แต่รู้ว่าต่อให้ดีแค่ไหน ตัวเองก็เป็นลูกเขยของท่าน
นายพลไม่ได้ แล้วตะวันวาดก็ไม่มีวันหันมาสนใจด้วย เจ้าตัวจึงใช้ความ
สนิทสนมของการเป็นเพื่อนเล่นในวันวานให้กลายเป็นคนที่พูดจาแซว
ตะวันวาดได้ เพื่อไม่ให้สายใยบางๆ ที่เหลืออยู่จางหายไป เรียกว่าขอแค่
ได้รักข้างเดียวก็พอ

“พูดกับแกแล้วปวดหัว แล้วตามมาเรียกฉันทำไม” หล่อนถาม รู้ดีว่า
ทิดน่าจะนั่งอยู่ที่วินมอเตอรืไฮด์ แต่ทำไมถึงวิ่งตามหาหล่อนมาถึงตรงนี้
ต้องมีธุระอะไรแน่

แต่ทิดกลับทำหน้าเหม็นขี้หน้ารัฐภาคย์ แล้วจะหันมาทางตะวันวาด
พร้อมกับบอกด้วยคำพูดเลี่ยนหูที่ทำให้รัฐภาคย์เกือบหิวเราะก้ากออกมา
เสียให้ได้

“ทิดเรียกวาด เพราะหัวใจทิดขอมมา”

“ไอ้ทิด!” ตะวันวาดเริ่มขึ้นเสียง

“จ๋าๆ บอกแล้วจ๋า พอดีผู้ใหญ่บ่นให้มาถามว่า ที่น้องวาดฝากให้
แม่ญาติส่งรายชื่อไปร่วมงานก็พานะจ๊ะ พวกเราไม่เคยเห็นชื่อมาก่อน
ผู้ใหญ่เลยให้มาถามย้าว่าส่งชื่อผิดหรือเปล่า ชื่ออะไร...ร...”

ทิดยังเอ่ยไม่ทันจบตะวันวาดก็ตรงเข้าประชิดตัว ตะครุบปากเขา
แทบไม่ทัน กลัวว่าอีกฝ่ายจะทำแผนที่เตรียมไว้พังครืน

“ไม่ต้องพูดเลยไอ้ทิด ไปบอกผู้ใหญ่บ่นเลยว่าโอเค ไม่มีปัญหา ญาติ
ฉันเอง” หล่อนบอกแล้วชิงตาลี๊ว แถมยังมองไปทางรัฐภาคย์ครั้งหนึ่ง
ก่อนจะพูดกลบเกลื่อนให้ทิดหลงเชื่อ “ใครเขาให้เอารายชื่อผู้เข้าแข่งขัน
มาพูดต่อหน้าคนอื่น หา!”

ทิดทำหน้าที่ พยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจแล้ว และให้ตะวันวาด
เอามือออกจากปาก หล่อนจึงเอามือออกจากปากเขา แล้วหันไปทางจ่อย

ซึ่งเป็นน้องชายของทิด

“ไอ้จ๋อย แกเอาพี่ชายแกกลับไปเลยไป แล้วก็ไปบอกผู้ใหญ่ด้วยว่า
ฉันคอนเฟิร์มเรื่องชื่อ แต่ถ้าไปพูดมากหรือพูดอะไรมากกว่าที่ตั้ง แกสองคน
เจอดีแน่!”

ตระวันวาดล่ำทับแล้วถลิ่งตาใส่สองพี่น้องจิกโกปากเสีย ก่อนจะหมุนกาย
เดินจากไปเพื่อตัดบทสนทนาที่เตรียมจะตามมา เพราะเกรงว่าทิดกับจ๋อย
ที่ไม่รู้เรื่องราวจะทำให้แผนการที่หล่อนเตรียมแค้นเผด็จศึกคืนรัฐภาคย์เสีย

หลังจากเดินทางทิดกับจ๋อยมาได้สักหน่อย ก็พื้นที่เขตตลาดบางยี่สุน
และมาถึงลานโล่ง ซึ่งถัดไปเป็นทุ่งนาที่เพิ่งดำนาไปได้ไม่นาน ต้นข้าวปัก
เป็นแถวเป็นแนว เรียงตัวดูงดงาม แต่ยังมีอีกหนึ่งแปลงโล่งๆ ใกล้กับท้องร่อง
ติดถนนที่ดูเหมือนจะเก็บไว้ทำอะไรสักอย่าง ถัดไปเป็นคลองที่ดูเหมือน
เป็นหัวใจสำคัญของบางยี่สุน เพราะมันเป็นชีวิตของผู้คนที่อยู่ด้วยน้ำและ
การเกษตร

“พื้นที่บริเวณนี้ วันมะรืนจะเป็นที่แข่งกีฬากระชับสัมพันธ์ของ
บางยี่สุน” ตะวันวาดอธิบายอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย “ชาวบ้านจะมาร่วมงานกัน
มันเป็นงานเล็กๆ เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีก่อน คนคิดงานขึ้นมาคือผู้ใหญ่
บ้าน รางวัลในงานนี้ไม่ใช่เงิน แต่เป็นสิ่งที่ทำให้ชาวบ้านอยู่ได้ด้วยตัวเอง
รางวัลที่หนึ่ง ไก่ไขพันธุ์ดีหนึ่งคู่ รางวัลที่สองเป็นต้นกล้าพวกไม้ผลที่โดน
น้ำท่วมยังงังก็ไม่ตาย รางวัลที่สาม ไช้ไก่สามแผง แล้วก็รางวัลร่วมสนุก
ทั่วไปก็เป็นของที่พวกชาวบ้านเอามาช่วยสมทบในงาน ผลไม้ในสวนบ้าง
อะไรบ้าง”

“ทำไมผู้ใหญ่ถึงให้รางวัลอย่างนั้น”

“นี่ คนเมือง” หล่อนทำเสียงหยัน เพราะมองว่าเขามาจากเมืองกรุง
ย่อมไม่รู้จักการใช้ชีวิตของชาวบ้านดีพอ หรือถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือ หล่อน
ดูถูกที่เขาไม่รู้อะไรเลยต่างหาก “เงินไม่ใช่คำตอบทั้งหมดของชีวิต การใช้
ชีวิตโดยรู้จักชีวิตมีค่ามากกว่าเงิน ผู้ใหญ่อยากให้ชาวบ้านอยู่ได้ไม่ว่าจะ

เป็นฤดูน้ำหลากหรือฤดูปลูก การใช้ชีวิตของชาวบ้านคือการทำนา แต่หลังจากเกี่ยวข้าวแล้วก็ต้องกินต้องใช้ ผลไม้ พืช ผัก และไข่ไก่ก็เอาไว้กินได้ อาหารการกินไม่จำเป็นต้องซื้อตลอดไปเสียหน่อยถ้ารู้จักผลิตนี้แหละวิถีชาวบ้าน”

“กำลังหลอกดำ่ว่าฉันไม่รู้อะไรเลยสินะ” เขาถามอย่างรู้ทัน

“หรือคุณจะได้ยงว่าคุณรู้” หล่อนย้อนเข้าให้

“อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าหักคอไก่ยังไง”

รัฐภาคย์ว่า แต่ไม่คิดต่อความยาวสาวความยืด เพราะเริ่มรู้สึกว่าจะเดินออกมาไกลตลาดมากเกินไป ถึงเขาจะไม่กลัวฤทธิ์เดชตะวันวาด แต่ก็ไม่มีลมคำเตือนของภริเจตน์ว่าเจ้าหล่อนแสบแค่ไหน เกิดหล่อนมีแผนพิลึกๆ อยู่ละก็ เขาก็เท่ากับเป็นเป้าหนึ่ง ซึ่งไอ้เรื่องการยอมให้ใครทำอะไรได้ฟรีๆ มันไม่ใช่วิถีของชายชาติทหารอย่างเขาเสียด้วยสิ

“แค่หักคอไก่เป็น ไซ้ว่าจะใช้ชีวิตแบบชาวบ้านเป็นเสียหน่อย” แม่จอมอาละวาดเปรยเบาๆ

“ฉันได้ยินนะ” เขาบอกเหมือนเตือนอยู่ในที่ แต่มีหรือที่คนอย่าง ตะวันวาดจะสะดุ้งสะเทือน ในเมื่อหล่อนไม่ได้คิดจะอ่อนข้อให้เขา

“ถ้าไม่ได้ยินก็หูตึงแล้ว”

“เธอนี้จะไม่กวนโมโหกันบ้างได้ไหม พุดจาตีๆ ไม่ได้หรือไง” เขาถามตรงๆ อยากรู้เหมือนกันว่าหล่อนจะเป็นปฏิปักษ์กับผู้ชายทั้งโลกหรือไง

“ฉันพุดจาตีกับคนที่ควรพุดด้วย”

“แล้วฉันมีอะไรที่ไม่ควรพุดจาตีด้วยหรือไง” เขาถามกลับ

“ฉันไม่ชอบพวกผู้ชาย” หล่อนตอบ ไม่ได้หันมามองคนที่เดินตามหลังเลยแม้แต่น้อย “โดยเฉพาะผู้ชายแยๆ ที่หวังใช้ผู้หญิงเป็นเครื่องมือทอดสะพานไปสู่เรื่องอื่นๆ”

“ฉันไม่คิดว่าจะเข้าใจที่เธอพุดนะ ตะวันวาด”

รัฐภาคย์เรียกหล่อนเต็มยศ ไม่นึกว่าหล่อนจะโยนความเข้าใจผิดว่า

เขาเป็นผู้ชายแยๆ ใส่หน้า ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงสัปดาห์ด้วยซ้ำ มันทำให้เขาไม่สบายอารมณ์ และอยากทำความเข้าใจให้กระจ่างว่าอะไรที่ทำให้หล่อนมองเขาในแง่ลบถึงเพียงนี้ ในเมื่อเขาไม่เคยรู้จักหล่อนมาก่อน แล้วก็แน่ใจด้วยว่า นอกจากเรื่องทีกล้ำรับธนูหล่อนเมื่อวานนี้ กับเรื่องที่ทุ่มหล่อนลงพื้นเมื่อเช้าเพื่อส่งสอนให้รู้ถึงทักษะการต่อสู้ที่ต่างกัน เขาไม่เคยไปทำอะไรให้หล่อนขุ่นเคืองแน่ แล้วหล่อนมีปัญหอะไรกับเขานักหนา ถึงได้ตั้งแง่ใส่ตลอดแบบนี้

“ถ้าคุณไม่ใช่พวกผู้ชายแยๆ ก็ไม่เห็นต้องสนใจหรือเข้าใจหรอกว่าฉันจะคิดยังไง”

หล่อนตอบเป็นเชิงบอกปัดว่าไม่ต้องการอธิบาย แต่ถ้าเขาเผลอหวังว่าจะจีบพี่สาวของหล่อนเมื่อไร รับรองได้ว่าจอมอาละวาดคนนี้จะทำให้เขาเข้าใจว่า ผู้หญิงมีค่ามากกว่าจะยอมให้ใครมาจีบเล่นๆ ได้ โดยเฉพาะผู้หญิงบ้านศรีบ้านทุ่ง!

“เผอิญว่าฉันไม่ใช่ทั้งผู้ชายแยๆ แล้วก็ไม่ใช่ผู้ชายที่ยอมปล่อยให้คนอื่นเข้าใจผิดหรือหลอกตาฟรีๆ ด้วย”

เขาบอกพาลงใจมือไปจับแขนหล่อนเพื่อให้แม่ตัวดีหยุด ตะวันวาดหันกลับมามองเขาด้วยแวตตาที่บอกชัดว่า งานนี้หล่อนไม่ได้เล่นบทบาทเอก ตะโกนด่าเขาหรือบอกให้เขาปล่อย แต่หล่อนจะใช้วิธีที่ทำให้เขาปล่อยหล่อนได้อย่างชนิดที่มีการเจ็บตัว

“เลือกเอาว่าจะปล่อยดีๆ หรือปล่อยทั้งน้ำตา”

“คิดจะ ‘เล่น’ ตรงนี้เลยหรือ”

“คุณคงรู้จัก ‘ไอ้วาด’ น้อยไปสินะ”

ตะวันวาดเอ่ยเหมือนเตือน แล้วก่อนที่ใครจะได้ทันร้องห้าม แม่จอมอาละวาดก็ผลักรัฐภาคย์หวังให้ตกลงไปในร่องน้ำตื้นๆ ด้านหลังที่ตอสนี้มีน้ำขังอยู่มากจนพื้นกลายเป็นดินโคลน แต่หล่อนประเมินเขาต่ำไป เพราะแทนที่จะถอยลงไปตามแรงผลัก เขากลับคว้าแขนหล่อนไว้

แล้วดึงหล่อนให้ตกลงไปแทน

และ!

“เฮ้ย!”

หญิงสาวร้องขณะเหยียบลงไปเต็มๆ ในร่องน้ำเฉอะแฉะ โคลน กระเซ็นขึ้นมาเลอะกางเกง รองเท้าจมมิด เท้าเปราะเปื้อนชนิดที่ไม่ต้องคิดจะเช็ดให้ยาก ต้องล้างน้ำอย่างเดียว

“เลอะเทอะน่าดูเชียวนะ”

เขาเปรยเหมือนเห็นใจเสียเต็มประดา แต่สีหน้าบอกชัดว่าแอบสมน้ำหน้าหล่อนอยู่ไม่ใช่หน่อย ทำเอาตะวันวาดถึงกับกักฟันกรอด สบถออกมาแทบจะทันที

“ไอ้คนบ้า กล้าฉกฉกฉกฉกมางั้นหรือ!”

“เปล่า” เขาปฏิเสธเหยียดยิ้มจางใจยั่วหล่อน “ฉันแค่เปลี่ยนที่ยืนให้เธอ เมื่อโคลนเย็นๆ จะทำให้หัวเธอเย็นลงบ้าง จะได้รู้ว่าการแกล้งคนอื่นก่อน บางครั้งมันก็ทำให้ทุกข์มาถึงตัวได้เหมือนกัน”

รัฐภาคย์บอกแล้วยืมไม้เป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะหมุนกายเดินกลับไปที่ตลาด ปล่อยให้ตะวันวาดสาละวนกับการเอาโคลนออกจากรองเท้า เขาไม่คิดว่าคนอย่างหล่อนจะหาทางออกให้ตัวเองไม่ได้ ถ้าหล่อนขึ้นชื่อว่าเป็นแม่จอมอาละวาด หล่อนก็ต้องเรียนรู้ไว้ด้วยว่า การอาละวาดใส่คนอื่น บางครั้งก็อาจเกิดข้อผิดพลาดเข้าตัวได้เหมือนกัน

“ไอ้คนบ้า! ไอ้...”

ตะวันวาดก่นด่าโขมงโง่งง แล้วก็ต้องรีบหุบปากเมื่อชาวบ้านที่เดินผ่านมาเริ่มมอง บางคนหัวเราะตลกๆ แต่บางคนก็แอบหัวเราะ โดยที่ไม่มีใครเข้ามาช่วยหรือถามแม่จอมอาละวาดเลยสักคน แถมยังเริ่มซุบซิบบอกกันปากต่อปากด้วยว่า

“ไอ้วาดโดนเล่นเข้าแล้ว”

แล้วเมื่อเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของฮ่องปากแตก ณ บางยี่สุน้อย่างป่าสร้อย

หรือมาตามสร้อย เจ้าของร้านเสริมสวยและเจ้ามือแชร์ ก็เกิดการใส่สีตีไข่เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว จนกลายเป็นว่า ‘ไฉ่वादถูกผู้ชายสุดหล่อเล่นงานท้ายตลาด เนื้อตัวเลอะโคลนไปหมด’ ทั้งที่ความจริงหล่อนเป็นโคลนแค่เท้ากับขาทางเกง แล้วเรื่องนี้ก็กำลังกลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์แห่งบางยี่สุนด้วย!

ฝ่ายรัฐภาคย์ที่เดินจากมาก็ไม่ได้หันไปมองแต่อย่างใด เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งที่ชาวบ้านหลายคนเริ่มมองมาและซุบซิบกัน บางคนพยายามกลั่นหัวเราะกลั่นยิ้ม มองไปทางตะวันวาดซึ่งยังอยู่ที่เดิม เพราะจุดที่เขาทิ้งหล่อนไว้เป็นจุดที่มองเห็นได้ไม่ยากเลย

ชายหนุ่มเดินผ่านตลาดเก่าด้านนอก แล้วเข้าไปในโรงเรือนใหญ่ซึ่งเป็นที่อยู่ของตลาดใหม่ แล้วก็เจอเถรเจตน์กับมะปรางที่ร้านขายผลไม้ พอเถรเจตน์เห็นเพื่อนก็เดินเข้ามาทักทันที

“อ้าวเฮ้ย ไฉ่ภาคย์ ไหงกลับมคนเดียววะ แล้วนี่แกอยู่รอดปลอดภัยด้วยหรือ สามารถจริงๆ วะ แล้วไฉ่वादไปไหนเสียล่ะ” เถรเจตน์ถามเป็นชุด มองหาน้องเมียตัวแสบที่ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน แต่ดีใจมากกว่าที่เพื่อนกลับมานครบสามสีบสอง ทั้งที่เขาคิดว่ารัฐภาคย์ต้องเจ็บตัวกลับมาแน่

“ตกลงนั่นแกเสียตายเป็นอันยังปลอดภัยดี หรือว่าอยากรู้เรื่องน้องเมียเอาสักอย่างสิ”

รัฐภาคย์ว่าช้าๆ พลังมองไปทางมะปรางที่หันมายิ้มให้ก่อนจะหันไปเลือกผลไม้ต่อ ปล่อยให้สองหนุ่มคุยกันไปพลางๆ แต่เขารู้ว่าเจ้าหล่อนเองก็เงี้ยวฟังด้วยความอยากรู้เหมือนกันว่าน้องสาวตัวแสบของหล่อนหายไปที่ไหน

“หวังแก แล้วก็อยาการู้ด้วยว่าทำไมไฉ่वादไม่กลับมากับแก”

“ก็แค่...”

ชายหนุ่มเล่าให้ฟังอย่างกระจ่างว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมแม่จอมมาละวาดถึงไม่กลับมาพร้อมกัน รวมถึงสาเหตุที่เขาทิ้งให้หล่อนอยู่ที่ท้ายตลาดเพราะ

ต้องการตัดสินใจด้วยตัวเองแล้วลงท้ายด้วยสรุปสั้นๆ ว่า ถ้าแม่จอม
อาละวาดทำได้แค่นี้ ก็บอกได้เลยว่าพวกนักเรียนจอมทโมนของเขาแสบ
กว่าหล่อนมากนัก

แต่สำหรับถึรเจตน์กับมะพร้าวที่ฟังครูฝึกหนุ่มเล่าจนจบ ต่างก็หัน
มามองหน้ากัน ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรหรือร้องไห้ดี เพราะดูเหมือนรัฐสภา
จะไปจุดชนวนระเบิดเข้าให้แล้ว และป่านนี้เรื่องที่จอมอาละวาดถูกเอาคืน
คงได้รู้กันทั้งบางแล้วละ!

5

ครูฝึกที่ไม่ธรรมดา

หลังจากเดินเที่ยวในตลาดบางยี่สุนและกลับมากินอาหารที่ซื้อจากตลาดเสียนจิมแป้ รวมถึงพักผ่อน วางโปรแกรมพาเที่ยวกันอีกเล็กน้อยแล้ว ติรเจตน์ก็ได้ข้อสรุปว่าจะพารัฐภาคย์ไปเที่ยวตลาดน้ำคลองสระบัวด้วยกัน โดยมีมะปรางไปด้วย ส่วนลูกแฝดของมะปรางนั้นไม่ได้พาไป เพราะกลัวว่าแดดจะร้อนและฝนอาจจะตก จึงฝากให้มะเฟืองกับญานีช่วยเป็นที่เลี้ยงแทน

พอมาถึงตลาดน้ำคลองสระบัว ติรเจตน์ก็ซื้อตั๋วสำหรับผู้ใหญ่สามคน เขาคอยเอากระเป๋าใบกรรยาตั้งแต่เปิดประตูรถ กางร่มให้ จนรัฐภาคย์ขำแล้วขำอีก แต่คนรักกรรยาอย่างออกนอกหน้าก็หาได้ாயไม่

“ข้าเข้าไปใ้ภาคย์ มีเมียเมื่อไหร่จะรู้สึก”

“อีกนาน” คนถูกว่าสวนกลับทันที

“เออ เอ็งแน่ เอ็งเก่ง” ติรเจตน์ซึ่งเดินอยู่ข้างกรรยาสัพยอกเบาๆ แล้วพนมมือขึ้นครึ่งหนึ่งก่อนจะพูดเร็วๆ “สาธุ! ขอให้ใ้ภาคย์เป็นคนในคำทำนายของใ้วาดที่เถอะ แล้วลูกข้างจะถวายเป็นห้วหมูเลยเข้า”

“ใ้บัว เอาอะไรกับคำทำนายวะ”

รัฐภาคย์บ่น สายหน้าไม่เชื่อถือคำทำนายอะไรนั่นเต็มที แต่สำหรับสองสามีกรรยาแล้วกลับลุ่นว่าถ้าเป็นจริงได้ก็ดี เพราะแปลว่าแม่จอม

อาละวาดตัวดีจะถูกถอดตั้ยิวเล็บ ส่วนพวกเขา ก็จะได้รัฐภาคย์มาเกี้ยวดวง
ในเครือญาติ มีแต่ได้กับได้

ฉิรเจตน์เดินนำไปบนทางปูนที่ด้านข้างมีแคร่ไม้ไผ่ทำเสริมขึ้น
มาเป็นทางเดินเหนือพื้นน้ำของคลองสระบัว ด้านบนมีหลังคามุงจาก
ทอดไปตามความยาวเพื่อให้ร่มเงาแก่ผู้มาเยือน ทั้งสามคนเดินไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งเห็นเรือที่ลอยลำอยู่ เหมือนเรือที่สร้างเลียนแบบการ
ขายของตามวิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวบ้าน แล้วก็เดินผ่านเลยไป เจอร้าน
ขายอาหารมากมาย ซึ่งหลายอย่างเป็นอาหารไทยพื้นๆ ที่ไม่ได้แปลก
จากสิ่งที่พวกเขารู้จักเลยสักนิด

“แกนั่งเฝ้าโต๊ะเป็นเพื่อนมะปราง เดียวเข้าไปจัดการเรื่องอาหาร
เอง”

คนเป็นเพื่อนที่ทำตัวเป็นไกด์จำเป็นบอกถึงสั่ง แล้ววางร่มลงบน
เก้าอี้ เขาหันไปมองรอบๆ ครั้งหนึ่งเพื่อดูว่าที่นั่งอยู่ในจุดที่ดีแล้วแน่นอน
เขาจะได้ไปซื้ออาหารมาให้ภรรยากับเพื่อน เพราะไม่อยากให้ภรรยาต้อง
เดินเหนื่อย แล้วก็ไม่อยากทิ้งภรรยาให้นั่งอยู่คนเดียวด้วย จึงมีแต่วิธีนี้
เท่านั้น

“อ้าว” รัฐภาคย์ร้องงงๆ

“ไม่ต้องอ้าวเลย ได้โต๊ะดีแล้ว มองเห็นการแสดงชัด แกเฝ้าโต๊ะไป
เดี๋ยวฉันไปหาของกินมาให้” ฉิรเจตน์ยิ้ม แล้วหันไปหาภรรยาพร้อมบอกด้วย
น้ำเสียงที่ผิดกับตอนพูดกับเพื่อนลิบลับ “มะปรางรอก่อนนะครับ เดียวผม
ไปหาของอร่อยๆ มาให้นะครับสุดที่รัก”

ท่าทางของฉิรเจตน์ทำให้รัฐภาคย์อดขำไม่ได้ พอฉิรเจตน์ผลไป
แล้ว มะปรางก็หันมายิ้มแก่เงินกับเขา เพราะรู้ว่าสามีทำตัวอ่อนโยนและ
อ่อนหวานกับหล่อน ผิดกับตอนอยู่กับเพื่อน

“พี่เจตน์นี่ไม่ไหวจริงๆ เลย ต่อน้ำคุณภาคย์แท้ๆ ไม่อายเพื่อน
บ้างเลย” มะปรางเปรยแก่เงิน

“ไม่ต้องอายหรือครับคุณปราง ดีเสียอีกที่ผมเห็นเจตน์รักคุณปราง มากขนาดนี้ แต่ว่าก็ว่าเถอะนะครับ เห็นแบบนี้แล้วผมจะอยากเอาไปเล่า ให้เพื่อนๆ ฟังเหลือเกิน ว่าพ่อโคตึกประจำห้องเวลาอยู่ภรรยาแล้วทำตัว น่ารักเสียจนเกือบนึกภาพไม่อ้อถึงสมัยก่อนไม่ออกจริงๆ”

รัฐภาคย์ว่าอึ้งๆ คิดว่าถ้าเหล่าผองเพื่อนได้มาเห็นภาพการแสดง ความรักอันหวานชื่นของภริยาเจตน์กับมะปรางเหมือนที่เขาเห็นแล้ว ก็คง คิดเหมือนเขาแน่ๆ

“หน้อย! อ้อโคตึกประจำห้องที่เคยปากดีนักหนา บอกป่าวๆ ว่า ชีวิตนี้ซ้ารักแต่ควาย เรื่องหาเมียขำไม่สน แล้วดูปัจจุบันสิ อ้อคนพูดว่า รักควายยิ่งซี้พัตินหาเมียเป็นตัวเป็นตนได้เป็นคนแรกของกลุ่มเพื่อน แถม ยังยกเมียให้เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนควายกลายเป็นอันดับสอง แบบนี้ไม่ล้อ กันยันหลานบวชก็เสียตายแย้!”

“คุณภาคย์ละก็ อย่าไปแก๊งพี่เจตน์เลยคะ ถือว่าเห็นแก่มะปราง นะคะ ถ้าใครรู้ว่าพี่เจตน์รักและเกรงใจภรรยาแบบนี้ มีหวังพี่เจตน์ ได้อายแน่ มะปรางไม่อยากให้พี่เจตน์อายเพื่อนๆ ไปมากกว่านี้คะ”

มะปรางขอ เพราะไม่อยากให้สามีถูกเพื่อนๆ ล้อ ถึงจะรู้ว่าการล้อ ของผองเพื่อนนั้นเป็นแค่เรื่องสนุกสนาน ไม่ได้มีพิษมีภัยอะไร แต่ก็ไม่อยาก ให้สามีถูกเพื่อนจับเหมารวมว่า ‘กลัวเมีย’

“ผมไม่บอกเพื่อนๆ ก็ได้ แต่ว่าถ้าพวกนั้นได้เจอคุณปรางอีก แล้ว เจตน์มันทำให้เห็นเอง อันนี้ผมช่วยไม่ได้จริงๆ นะครับ”

รัฐภาคย์บอกอึ้งๆ แล้วชวนมะปรางคุยไปเรื่อย แต่ในจังหวะหนึ่งที่ เขาเหลือบเห็นสร้อยข้อมือของหล่อนซึ่งมีเพชรเม็ดเล็กๆ และทับทิมสีแดง เม็ดใหญ่อยู่ตรงกลางรูปดอกไม้ เขาก็เห็นว่าเพชรเม็ดเล็กๆ ที่อยู่ข้าง ดอกไม้หลุดหายไปเม็ดหนึ่ง จึงทักว่า

“นั่นเพ็งหลุดหรือเปล่าครับ”

“อะไรหรือคะ” มะปรางถามอย่างงุนงง ยกข้อมือขึ้นดูสร้อยแล้ว

ถึงได้เห็น “อ๊วย! ตายแล้ว หลุดไปตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย เมื่อเช้ายังเห็นดีๆ อยู่เลย”

หญิงสาวบ่นแล้วหน้าเสียไปเล็กน้อย เพราะมันเป็นของขวัญครบรอบวันแต่งงานที่ภริยาเจตนาให้หล่อนเมื่อปีที่แล้ว แต่หล่อนกลับทำเพชรหลุดไปเสียได้ ถึงราคาค่างวดของมันจะไม่ใช่หลักแสนหรือหลักล้าน แต่มันมีคุณค่าทางจิตใจสำหรับหล่อน

สีหน้าเป็นกังวลของหล่อนทำให้รัฐภาคย์พอจะเดาได้ว่ามันคงเป็นของสำคัญ และอาจจะเป็นสิ่งของที่ภริยาเจตนาซื้อให้มะปรางเนื่องในโอกาสพิเศษก็เป็นได้ หล่อนถึงให้ความสำคัญแก่มันมาก

“คุณปรางพอจะทราบไหมครับว่าเป็นของจิวเวลรี่แบรนด์ไหน เพราะถ้ารู้ พวกแบรนด์ที่ดีจะมีการรับประกันให้ จะได้เอาไปหาเพชรที่น้ำเท่ากัน มาใส่ได้ครับ”

“ไม่ทราบจริงๆ ค่ะ เพราะตั้งแต่ได้มามะปรางก็ไม่เคยถอดเลย เลยยังไม่เคยเห็นกล่องใส่สร้อย ยกเว้นตอนอาบน้ำก็บ๊อบบนอนก็ถอดใส่กล่องเครื่องประดับไว้เฉยๆ แต่ถ้าให้เจ้าवादช่วยก็น่าจะได้มั้งค่ะ”

“หมายถึงตะวันวาดนะเหรอครับ” เขาถาม งงว่าคนอย่างตะวันวาดจะช่วยอะไรได้

“ใช่ค่ะ” มะปรางตอบ “แต่จริงๆ ต้องบอกว่าเป็นแม่ชายช่วยมากกว่า ค่ะ คุณภาคย์อาจจะไม่รู้ แต่แม่ชายเป็นเจ้าของร้านเครื่องทอง ส่วนเจ้าवादเองก็กำลังเรียนรู้อะไรเพื่อรับช่วงต่อร้านเครื่องทองชื่อดังของอยุธยา แปรนด์ ‘ลมตะวันตก’ ถ้าเป็นคุณภาคย์น่าจะรู้จักนะคะ”

ภรรยาของเพื่อนรักบอก ด้วยรู้ว่ารัฐภาคย์เป็นลูกชายเจ้าของแปรนด์อัญมณีชื่อดังอย่างตรีลดา จึงคิดว่าเขาน่าจะรู้เรื่องในวงการนี้อยู่บ้าง ถึงแม้จะเคยรู้จักสามมีแล้วว่รัฐภาคย์พยายามประวิงเวลาการรับช่วงต่อร้านตรีลดา เพราะต้องการเป็นทหารอย่างที่ตนต้องการ

แต่ว่าคำตอบของเขากลับกลายเป็น...

“ผมไม่รู้จักหรือครับ”

ชายหนุ่มตอบ ไม่อธิบายเพิ่มว่าทำไม มะปรางรับรู้ได้ว่าเขาต้องการปิดบังคำตอบที่แท้จริงที่อาจเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว หล่อนจึงเปลี่ยนเป็นเล่าเรื่องตะวันวาดให้ฟังแทน

“เพื่อไหมคะคุณภาคย์ ถึงจะเห็นเจ้าวาดเป็นแบบนั้น เป็นตัวถู่นวายน่าปวดหัว แต่รายนั้นก็เคยส่งผลงานเข้าประกวดการออกแบบเครื่องประดับ แล้วก็ได้รางวัลชนะเลิศคะแนนโหวตมาด้วย ถึงจะไม่ได้ที่สองหรือที่หนึ่ง แต่ก็ต้องยอมรับค่ะว่าเจ้าวาดเองก็มีดีอยู่เหมือนกัน”

“ตะวันวาดเก่งถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือครับ”

เขาถาม ไม่ได้ตั้งใจดูถูก แต่ความที่ถูกเล่ากรอกหูว่าตะวันวาดเป็นเด็กสาวที่ถูกพ่อตามใจให้ทำยจนเคยตัว ภาพลักษณ์ของหล่อนจึงทำให้เขานึกไม่ออกว่าหล่อนจะทำอะไรแบบนี้ได้ นอกจากอาละวาดเอาแต่ใจไปวันๆ ตามที่เคยได้ยินมา

“ถ้าจะให้บอกว่าไม่เก่งก็คงไม่ได้ เพราะได้รางวัลมาการ์นต์ แต่ถ้าบอกว่าเก่งก็จะเป็นการอวยน้องสาวเกินไป เขาเป็นว่าเจ้าวาดเองก็มีดีอยู่พอตัวแหละค่ะ ถึงแม้ว่าตอนแรกจะไม่ได้เรื่องได้ราว ไม่ยอมทำตามเพราะจะเอาแต่เล่นกีฬา เอาดีด้านกีฬาทำเดี่ยว แต่สุดท้ายเจ้าวาดเองก็ยอมทำในสิ่งที่แม่ฉายภูมิใจ ด้วยการยอมรับรู้ทั้งสองทาง ทางที่ตัวเองชอบและทางที่เป็นทั้งชีวิต”

รัฐภาคย์ฟังแล้วชะงักไปเล็กน้อย ไม่คิดว่าแม่จอมแสบอย่างตะวันวาดจะทำอะไรแบบนี้ได้ เขาหวนคิดถึงเรื่องของตัวเองที่พยายามประวิงเวลา ผัดผ่อนกับพ่อจนเรียกได้ว่าเกือบจะวินาทีสุดท้ายแล้ว เพียงเพราะเขาต้องการเป็นทหารให้ถึงที่สุด มันเหมือนเขาพยายามหนี แต่ตะวันวาดกลับทำซน ทำให้เขารู้สึกแยะที่ตัวเองเหมือนคนขี้แพ้ ขณะที่แม่ตัวแสบกลายเป็นคนที่น่านับถือขึ้นมาในบัดดล

แต่บทสนทนาเรื่องตะวันวาดก็ต้องหยุดลงชั่วคราว เมื่อฉัตรเจตน์

เดินถือแก้วใส่น้ำเย็นชื่นใจมาวางลงบนโต๊ะตรงหน้า เสริฟ์น้ำถึงมือภรรยา
อย่างดี แต่กับเพื่อนกลับวางไว้ให้เฉยๆ แถมยังบอกอีกด้วยว่า

“น้ำที่นี้เขาให้ฟรี อยากเดินไปเติมก็ตามสบาย แต่ห้ามทิ้งเมียเข้าไว้
คนเดียว”

“แฮ้อ... ใส่นี่”

“พีเจตน์ละก็” มะปรางว่า แก้มแดงด้วยความเขิน

“ล้อเล่นน่าที่รัก”

ภรรยาเห็นว่า แล้วหมุนกายผละจากไปอีกรอบ รัฐภาคย์จึงวกกลับเข้า
เรื่องซ่อมสร้อยข้อมือมะปรางอีกครั้ง เพราะเห็นแล้วว่าเพื่อนรักยังไม่รู้สิ่งที่
ภรรยากังวลอยู่

“เรื่องสร้อยข้อมือ ถ้าคุณปรางให้ตะวันวาดช่วย แน่ใจหรือครับว่าจะ
ไม่รู้ถึงหูเจตน์ ผมหมายถึงอยู่บ้านเดียวกันทำอะไรลำบากนะครับ ถ้าไม่
อยากให้คนในบ้านรู้”

“ก็จริงค่ะ” มะปรางเห็นด้วย

“ถ้ายังไง ผมขอถ่ายรูปสร้อยข้อมือไว้หน่อย แล้วจะส่งไปให้ผู้จัดการ
ร้านดู เพื่อให้เขาเตรียมเพชรไว้ได้ แล้วถ้ามีเส้นอื่นที่คล้ายกันอยู่จะให้ส่งมา
แทนระหว่างที่เอาเส้นนี้ไปซ่อม เจตน์จะได้ไม่สงสัยอะไร เพราะถ้าคุณปราง
ใส่ทุกวันไม่ถอด จู่ๆ มันหายไปเจตน์ต้องสงสัยแน่”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ค่ะ ขอขอบคุณจริงๆ นะคะคุณภาคย์”

“ไม่เป็นไรครับ ถือเป็นเสียว่าเป็นการตอบแทนที่เจตน์กับคุณปรางชวน
ผมมาเที่ยววางยี่สุ่นก็แล้วกันครับ”

รัฐภาคย์บอก จากนั้นก็ใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพสร้อยข้อมือของ
มะปราง แล้วส่งภาพนั้นไปให้ผู้เป็นแม่ รวมทั้งขอให้ท่านช่วยติดต่อผู้จัดการ
ร้าน ให้หาสร้อยข้อมือที่คล้ายกันมาเพื่อทำตามแผนที่วางไว้ โดยที่เขาไม่รู้
เลยว่าการยื่นมือลงไปยุ่งกับงานอัญมณีในครั้งนี้ จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้
เขารู้สึกตัวในอนาคตข้างหน้าว่า อย่างไรก็ตามเสียเขาก็คือลูกหลานและสายเลือด

ของ ‘ตรีลดา’

หลายนาที่ผ่านไปจิรเจตน์ก็กลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง ในมือถือจานสองใบ ที่มีอาหารนำกินมาด้วย พอวางลงบนโต๊ะ คนไม่เคยเห็นก็ถามทันที

“นี่อะไรวะ”

“ม้าฮ่อ” เขาชี้ไปที่จานแรกก่อนจะตามด้วยอีกจาน “อันนี้ลาบ รังนก”

“ชื่อแปลกชะมัด”

“เออ แปลกแต่อร่อย เดียวมีอีกสองเมนูแนะนำ รอแป็บ” จิรเจตน์ ว่า แล้วเดินหายไปอีกรอบ ทำให้มะปรางต้องเป็นฝ่ายอธิบายแทนสามี ที่ดันทิ้งความสงสัยใส่หน้าเพื่อนรักเสียได้

“ม้าฮ่อเป็นอาหารว่างไทยๆ ค่ะ ข้างบนนี่เหมือนไส้สาकु ได้ข้าวเหนียว-ปากหม้อ ข้างล่างเป็นส้มเขียวหวาน บางร้านก็ใช้สับปะรด ส่วนลาบรังนก ก็ไม่ได้มาจากรังนกจริงๆ หรือคะ ข้างนอกที่เห็นนี่เป็นหมี่นำมาทอดให้ กรอบ ส่วนข้างในเป็นลาบเหมือนที่เราคุ้นกัน แล้วก็ตัดวางลงในหมี่กรอบ ที่ทำเหมือนรังนกแค่นั้นเองค่ะ”

รัฐภาคย์พยักหน้าเข้าใจ มองอาหารตรงหน้าด้วยความสนใจ เพราะ ไม่เคยเห็นจริงๆ ชีวิตเขาอยู่แต่กับพวกนักเรียน การฝึก เพื่อนทหาร วันๆ กินแต่อาหารเรียบง่าย ฝากท้องไว้กับอาหารตามสั่งและโรงอาหารเสีย ส่วนใหญ่ ซึ่งก็ไม่ได้มีอาหารหน้าตาแปลกแบบนี้มาให้เห็น จะกินดีอยู่ดี มากหน่อยก็ตอนกลับบ้าน ซึ่งแม่ของเขาจะสรรหาของอร่อยมาให้กิน นอกจากนั้นแล้วชีวิตของเขาก็คือผู้ชายโสดทำงานที่ในหัวมีแต่เรื่องงาน และงาน ไม่เคยใส่ใจหรือจุกจิกเรื่องการกินเลย

“คุณปรางกับเจตน์คงมาที่นี่บ่อย”

“ก็สองสามครั้งแล้วค่ะ เวลาที่พี่เจตน์ต้องมาทำเรื่องโครงการหนึ่งไร่ หนึ่งแสน มาเป็นวิทยากรให้ชาวบ้าน หรือบางทีก็มีพวกเพื่อนของคุณพ่อ ที่อยากมาเที่ยวอยุธยาตอนที่พี่เจตน์มาด้วย นอกจากพาไปไหว้พระวัดต่างๆ

แล้วก็จะมาที่นี่คะ”

“มีนา เจนนี่ดูคุณเคยมาก ผิดกับผมที่เป็นคนอยุธยาแท้ๆ แต่เพราะไปทำงานในกรุงเทพฯ เสียครึ่งชีวิต เลยไม่รู้จักอะไรดีๆ ในบ้านตัวเองเลย”

“ว่าไม่ได้หรอกคะ เพราะมะปรางเองก็รู้จักที่นี่ไม่นานเหมือนกัน มันไกลจากบางยี่สิบอยู่พอตัวเลยนะคะ”

รัฐภักย์พยักหน้าเข้าใจ แล้วชวนมะปรางคุย มะปรางเองก็เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย แต่ทุกเรื่องที่พูดจะเกี่ยวกับครอบครัวและตะวันวาดไม่ทางตรงก็ทางอ้อม ไม่ว่าจะป็นวีรกรรมที่ดีหรือวีรกรรมชวนปวดหัวของแม่ตัวแสบ ถึงอย่างนั้นคนเล่าก็ยังเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มและขบขัน ยิ่งทำให้เขาเข้าใจมากขึ้นว่า ถึงแม่จอมอลาจะวาดจะแสบและคอยไล่บรรดาพี่เขยอย่างไร แต่ก็ป็นน้องเล็กผู้เป็นที่รักของบ้านศรีบ้านทุ่งอยู่ดี

“ตะวันวาดวีรกรรมเยอะนะครับ”

“จริงคะ แต่ก็ชินกันแล้วละคะ” มะปรางยอมรับ

“แต่เท่าที่ผมฟังมา เหมือนจะขาดเหตุผลอะไรบางอย่างไป ทำไมตะวันวาดถึงหวงพี่สาวขนาดนี้ มันต้องมีสาเหตุที่มากกว่าการทำตามที่ทำนายพลเห็นควร”

“เรื่องนั้นพวกเราก็เคยคิดนะคะ แต่คำตอบที่ได้ก็มีแค่เจ้าวาดอาจจะป็นน้องสาวที่รักพี่ๆ มากเกินไป แต่ถึงจะเยอะ พวกพี่ๆ อย่างเราก็อเข้าใจนะคะว่าทำไมเจ้าวาดถึงหวงพวกเราแบบนั้น ทำไมถึงทำให้พวกผู้ชายขาด เช่นเดียวกับที่พวกเราเข้าใจคุณพ่อ เพราะว่าท่านหวง ท่านห่วง แล้วก็เพราะว่าเราป็นครอบครัวเดียวกัน”

“ถ้าผมมีแต่ลูกสาวก็คงหวงเหมือนท่าน แต่จะว่าไปแล้วบรรดา ลูกเขยของท่านก็เก่งทุกคนนะครับ หลบลูกปิ่นท่านได้หมดทุกคนจนได้แต่งงานกับลูกสาวท่าน”

“แต่กว่าจะผาด่านอรหันต์ได้แต่งงานก็อ่วมกันหมดแหละคะ” มะปรางว่า แล้วแก้มิ่งแหย่เล่น “ว่าแต่คุณภักย์ไม่คิดอยากป็นลูกเขย

บ้านนายพลบ้างหรือคะ”

“อย่าล้อเล่นเลยครับคุณปราง”

“แล้วถ้ามะปรางพูดจริงล่ะคะ” หล่อนหยั่งเชิงต่อ

“ไม่ไหวหรอกครับ”

“ทำไมคะ กลัวพ่อตาเอาปืนไล่ยิงหรือคะ”

สาวสวยภรรยาของเพื่อนรักหยั่งต่อ แต่ในใจก็ลึนๆอยากให้รัฐภาคย์เป็นคนในคำทำนายของตะวันวาดเหมือนกัน เพราะดูท่าแล้วผู้ชายประเภทเขาเท่านั้นที่จะจัดการตะวันวาดได้อยู่หมัด ถ้าเป็นคนอื่นสงสัยจะโดนจัดการเสียมากกว่า

“ลูกปิ่นผมไม่กลัวหรอกครับ แต่ผมคิดว่าตัวเองยังมีเรื่องให้คิดมากกว่าเรื่องความรัก”

เขาตอบและปิดประเด็นเรื่องการหาภรรยาไปด้วยกลายเป็นมะปรางยิ้ม เข้าใจว่าเขาไม่ต้องการคุยเรื่องนี้ต่อ แต่ก็อดทั้งคำพูดสุดท้ายไว้ให้เขาคิดเล่นๆ ไม่ได้

“บางที่คุณภาคย์อาจจะได้รู้เร็วๆ นี้ก็ได้ ว่าเจ้าวาดเป็นผู้หญิงจริงๆ”

ยามบ่าย หลังจากดูการแสดงกลางน้ำของตลาดน้ำคลองสระบัวจบ ทรเจตน์ มะปราง และรัฐภาคย์ก็เดินทางกลับ แต่ระหว่างขับรถของตัวเองกลับบางยี่สุน รัฐภาคย์ก็โทรศัพท์บอกให้ทรเจตน์กลับไปก่อน เพราะเขาต้องแวะเติมน้ำมันและนัดเอาสร้อยข้อมือที่เลขาฯ ของพ่อส่งคนให้เอามาให้

พอเสร็จธุระออกจากปั๊มและขับมาได้สักพักใหญ่ เขาก็ชะลอรถให้รถคันหลังแซง แต่จังหวะที่ชะลอรถก็เหลือบไปเห็นรถยนต์จอดเสียอยู่บนไหล่ทางข้างหน้า คนขับที่ดูจากรูปร่างและท่าทางแล้วเป็นผู้หญิงก้าวลงมาจากรถพอดี เขาชะลอรถลงอีก พอเข้าไปใกล้และเห็นชัดเจนนกก็ยังแปลกใจ

“นั่นมัน...”

รัฐภาคย์ครองแล้วดับไฟขอทางก่อนจะจอดบริเวณไหล่ทาง ห่างจากรถที่จอดเสียไปด้านหน้าหลายเมตร เขาลงจากรถเดินไปหาหล่อน แต่คนที่กำลังยืนโทรศัพท์หันหน้าเข้าหารถกลับไม่เห็นว่่าตอนนี้มีพลเมืองดีจอดรถลงมาช่วยหล่อนแล้ว จนเขาต้องเรียก

“ตะวันวาด”

ตะวันวาดหันไป แปลกใจว่าใครมาเรียกหล่อนในเวลา^{นี้} แต่แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่าเขาคือคนที่หล่อนเหม็นขี้หน้าที่สุด

“คุณ! ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้”

“ฉันน่าจะถามเธอมากกว่า” เขาย้อนแต่ก็ยอมตอบ “ฉันไปตลาดน้ำคลองสระบัวมา แต่ขากลับฉันแวะเข้าปั้มน้ำมัน เลยให้เจตน์ขับกลับ บางยี่สิบไปก่อน ค่อยไปเจอกันที่บ้าน แล้วเธอล่ะ เกิดอะไรขึ้น”

ตะวันวาดหน้าจ๋อยไปเล็กน้อย ก่อนจะยอมเปิดปากพูดจาดี ๆ กับเขาเป็นครั้งแรก

“ฉันออกมาทำธุระให้พ่อ แต่รถดันเสีย เลยต้องจอดเข้าข้างทาง”

“เปิดกระโปรงรถสิ”

รัฐภาคย์ส่งพลางถลกแขนเสื้อขึ้น แล้วรื้อให้ตะวันวาดเดินไปปลดล็อกฝากระโปรงรถให้ จากนั้นเขาก็เปิดฝากระโปรงขึ้น ใช้เหล็กค้ำฝายันไว้ แล้วดูเครื่องยนต์ตรงหน้า ปากก็ถามไปด้วยเพื่อหาสาเหตุคร่าว ๆ ว่าอะไรน่าจะเป็นตัวการที่ทำให้เจ้ารถยนต์คันนี้เกเร

“อาการเป็นยังไง”

“ขับมาดี ๆ งู ๆ เครื่องก็ทำท่าจะดับ ฉันเห็นท่าไม่ดีเลยจอดเทียบข้างทาง จากนั้นเครื่องก็ดับแล้วสตาร์ทไม่ติด ลองสตาร์ทอยู่หลายครั้งก็ยังไม่ติด”

หล่อนตอบ หน้าหดเหลือสองคืบ เพราะแพ้เรื่องเครื่องยนต์สุดๆ ถึงจะเป็นแม่จอมอาละวาด ตัวแสบประจำบ้าน วิรกรรมสุดขยอ แต่ก็มีความที่ไม่นัดอยู่เหมือนกัน

“เดี๋ยวน้ำมันก็ท่วมเครื่องพอดี” เขาบอกเป็นเชิงดู “แล้วมีเสียงเครื่องยนต์หรือเปล่า”

“ไม่มี” หล่อนส่ายหน้า “มันเงียบเลย”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ แล้วเริ่มตรวจดูหม้อน้ำและสิ่งที่เขาพอจะเดาได้ว่าผู้หญิงบางคนมักหลงลืมไปในการดูแลรักษาเครื่องยนต์ แต่หม้อน้ำยังเต็ม แบตเตอรี่ก็ไม่มีขี้เกลือขึ้น มองไปมองมาแล้วมีทางเดียวเท่านั้นคือต้องให้คู่มาเอารถไป

“เขามีคู่ประจำไหม”

“มี เอ่อ...ค่ะ”

เสียงตอบดูอ่อยลงและไม่เป็นแม่จอมอาละวาดเหมือนเคย เพราะต้องพึ่งพาเขา ถึงจะ همینขึ้นหน้ากันด้วยเรื่องอะไรก็ตาม แต่หล่อนก็ไม่ไปถึงขั้นทำอวดเก่งแล้วได้ความช่วยเหลือเดียวในเวลาขึ้นไป

รัฐภาคย์เมื่อได้ยินคำลงท้ายที่สมกับเป็นผู้หญิงของหล่อนก็ทำเสียงหิในลำคอ แต่ไม่ได้หิวเพราะออกมาอย่างใจอยาก ก็ดูที่หรือ แม่จอมอาละวาดที่ไม่เคยจ้อใคร ไม่กลัวใคร สร้างวีรกรรมสุดโต่งมากมาย เป็นแม่จอมทมิฬตัวร้าย แต่สุดท้ายก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ดี

เอ๊ะ...ผู้หญิงเหวอ

พอคิดมาถึงตรงนี้เขาก็หวนนึกถึงคำพูดของมะพร้าวขึ้นมา

‘บางที่คุณภาคย์อาจจะได้รู้เร็วๆ นี้ก็ได้ว่า เจ้าवादเป็นผู้หญิงจริงๆ’

‘ไม่เร็วขนาดนั้นหรอกมัง’

เขาเผลอบ่นออกมา แต่ตะวันवादที่ได้ยินกลับไม่เข้าใจ

“คุณว่าอะไรนะ”

“เปล่า” เขาปฏิเสธ “อีกสิบกว่ากิโลก็เข้าบางยี่สิบแล้ว คู่ประจำของเธอที่ว่าอยู่แถวนี้หรือเปล่า”

ชายหนุ่มถามแล้วมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นอะไร นอกจากถนนสี่เลนที่ สองข้างทางมีแต่ทุ่งนา มีบ้านเรือนประปราย รถราแล่นกันเร็วมาก และไม่ได้

อยู่ใกล้เขตชุมชนเลยสักนิดเดียว

“ไม่ได้อยู่แถวนี้ อยู่อยู่ในบางยี่สุน อยู่สูงชล ส่วนอยู่ใหญ่ๆ แถวนี้ไม่มี ถ้าจะมีก็มีแต่คู่มือเตอร์ไชค์” หล่อนตอบอุบอิบ ใจหงุดหงิดที่ต้องพึ่งพาเขา อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“มีเชื้อกลากรถมาด้วยไหม”

“ไม่มี...คะ แต่ถึงมีก็ไม่น่าจะได้ รถเป็นเกียร์ออโต้”

คำตอบของหล่อนเป็นข้อสรุปที่ชัดเจนที่สุดจริงๆ รถยนต์เกียร์อัตโนมัติ จะลากพ่วงกันเหมือนรถยนต์เกียร์ธรรมดาไม่ได้ นอกจากใช้รถลากมาช่วย ยกไป

“เฮ้อ...จบกัน เอาใจดีล่ะทีนี้” เขาสบถแล้วถอนหายใจ พยายามคิดหาวิธีช่วยแม่ตัวดี แต่คนที่กำลังจะกลายเป็นหนี้บุญคุณเขากลับบอกว่า

“เดี๋ยวฉันจะลองโทรศัพท์กลับไปที่บ้าน ให้พี่คมเดชเรียกช่างมาให้ก็ได้ คุณกลับไปเถอะ”

“กลับไป?” เขาร้องเสียงหยั่นนิดๆ “โดยทิ้งเธอไว้ข้างถนนเนี่ยนะ พุดเป็นเล่น”

“ฉันเอาตัวรอดเองได้”

ตะวันวาดทำเป็นปากดีอวดเก่ง แต่ใจไม่ยอมให้เขาไปเลยสักนิด เพราะรู้ว่าการที่ผู้หญิงตัวคนเดียวรอดเสียกลางทางจนต้องมาจอดบนไหล่ทางแบบนี้เป็นเรื่องอันตรายพอควร รถราแล่นเร็วเสียจนแทบจะไม่มีใครเหลียวมอง แคมสองข้างทางก็มีแต่ทุ่งนาและบ้านคนที่ตั้งห่างกันเป็นระยะๆ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ คงไม่มีใครช่วยหล่อนได้ทันท่วงที

รัฐภาคย์มองหน้าหล่อนตรงๆ พลาญยกแขนขึ้นกอดอกเหมือนกำลังจะเทศน์นักเรียนสักชุด

“พุดมาได้ไงเอาตัวรอดเองได้ ทั้งที่ถูกฉันจับทุ่มลงพื้นอย่างง่ายดายเนี่ยนะ”

“นั่นฉันยังไม่ทันตั้งตัวต่างหาก” หล่อนเถียงซ่างๆ คูๆ

“งั้นฉันไปละ”

ชายหนุ่มบอกแล้วแกลังเดินหนึ่งจะกลับไปที่รถ แต่จังหวะที่เขาหมุน
กาย ดวงตาทั้งสองคูก็สบกันพอดี เขาทันเห็นแววตาของหล่อนที่เหมือน
จะบอกว่าอย่าเพิ่งไป เหมือนอยากขอร้องให้เขาอยู่ และตกใจที่เขาจะทิ้ง
หล่อนไว้ข้างถนนจริงๆ

มันดูไม่สมกับเป็นแววตาของแม่จอมอาละวาดตัวแสบเลยสักนิด
ตรงกันข้าม กลับเหมือนเด็กสาวไร้พิษสง เหมือนผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่ว่า
จะทำปากดีอวดเก่งอย่างไร สุดท้ายก็ยังคงต้องการการปกป้องจากผู้ชาย
อยู่ดี

เขากระตุกยิ้มแต่เดินกลับไปที่รถ เล่นเอาตะวันวาดถึงกับอ้าปากค้าง
คิดว่าเขาจะทิ้งไปจริงๆ แต่พอเขาขึ้นนั่งประจำที่คนขับแล้วถอยรถมาใกล้
รถหล่อน หล่อนก็งุนงง พอเขาลงจากรถได้ก็หันมามยิ้มให้ เป็นคำตอบว่า
เขาหลอกหล่อนได้สำเร็จ

คนถูกต้มเสียเปียยทำหน้าบูดบึ้ง แล้วแสรังกลบเกลื่อนด้วยการ
โทรศัพท์หาคนเดชเพื่อทำตามที่เขาบอกไว้ โดยไม่รู้เลยว่ารัฐภาคย์พยายาม
กลั่นหัวเราะแทบตาย ตอนที่เขามองจากกระจกมองหลังแล้วเห็นหล่อน
อ้าปากค้างมองมาราวกับลูกนกที่กำลังเสียขวัญ

‘แม่ตัวดีจอมดีดื้อด้าน ดีจริงๆ จะให้คนอื่นช่วยเหลือยังเล่นตัวอวดดี
อยู่ได้ มันน่าอัศจรรย์จริงๆ’

พอหล่อนโทรศัพท์เสร็จก็ไม่รู้จะพูดหรือทำอะไรต่อดี เขาจึงต้อง
ออกตัว

“ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนเธอจนกว่าคนเดชจะมาที่แล้วกัน”

รัฐภาคย์บอกและทำอย่างนั้นจริงๆ เขาอยู่รอกับหล่อนจนกระทั่งคนเดช
มาพร้อมกับรถลากของช่าง คนเดชต้องนั่งรถไปกับช่าง ตะวันวาดจึงต้อง
นั่งรถกลับกับเขาแทน เพราะคนเดชไม่ยอมให้ตะวันวาดไปเหน้อยต่อที่
คูรถ

ชายหนุ่มขับรถไปตามทางจนกระทั่งเข้าเขตบียงยี่สุน พออีกสองร้อยเมตรเกือบจะถึงสามแยก เขาก็เห็นบ้านพิสดารหลังหนึ่งอยู่ห่างจากสามแยกไปทางขวาพอสมควร ซึ่งความจริงต้องบอกว่าเห็นมาแต่ไกลเลยก็ว่าได้ และเนื่องจากตอนที่มางานแต่งงานนิรเจตน์เขามัวแต่ยุ่ง พอมาบียงยี่สุนอีกครั้งก็ยังไม่มีโอกาสได้ถามใคร ครั้งนี้เขาจึงถือโอกาสถามแม่จอมอาละวาดเสียเลย

“นั่นบ้านใครหรือ หรือร้านอาหารอะไรสักอย่างหรือเปล่า”

“คุณมองยังไงว่าเป็นร้านอาหาร” ตะวันวาดตอบเสียงขื่นนิคๆ

“ไม่รู้จะมองเป็นอะไรดีนะสิ”

เขาตอบด้วยความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ถ้าตัวบ้านไม่ได้ทาซอกกิ้งฟิงก์ทั้งหลัง แถมยังมีตุ๊กตาปูนปั้นฟลามิงโกน่ารักๆ ตัวเป็นรั้วบ้าน เขาก็คงคิดว่ามันเป็นบ้านได้อยู่หรอก แต่แบบนี้มันดูหลอนเกินไป จนเขาคิดได้แค่ว่า บ้านหลังนั้นนอกจากพิสดารแล้ว ยังพ่วงความน่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูกเข้าไปด้วย

“แต่สำหรับฉันไม่คิดว่าเป็นร้านอาหารแน่ แต่หน้าบ้านก็ไม่อยากจะผ่านแล้ว” หล่อนบ่นเบาๆ

“ทำไมล่ะ”

“ก็แค่ผ่าน ราว्हก็อมแล้ว”

“จริง?” เขาถามพาซื่อ เพราะไม่อยากดูถูกอะไรที่ตัวเองไม่ค่อยเชื่อ แต่ก็ไม่อยากหาเรื่องใส่ตัวนัก ในเมื่อความจริงกับความเชื่อต่างกันเพียงเส้นบางๆ เส้นเดียว

“ล้อเล่นต่างหากล่ะ”

ตะวันวาดตอบ แต่ไม่บอกเขาเด็ดขาดว่าเจ้าของบ้านหลังสี่ซมพูชนปวดประสาทนี่แหละ ที่เป็นสาเหตุให้เขาถูกหล่อนต้อนรับด้วยลูกธนู และเกือบโดนพ่อหล่อนเอาปืนไล่ยิง ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้าของบ้านหลังนี้ดันทำนายว่าเนื้อคู่ของหล่อนกำลังจะมา แล้วเขาก็ดันเป็นผู้ชายคนแรกที

หล่อนเจอหลังได้ฟังคำทำนายนั้น

“แล้วเป็นบ้านของใคร ผู้มีอิทธิพลในบางยี่สุนหรือ” เขาถามต่อ
ชะลอรถตอนใกล้จะถึงแยก

“เปล่าหรือก ผู้มีอิทธิพลในบางยี่สุน แคंपคนเดียวกก็พอแล้ว”
หล่อนตอบแล้วเปลี่ยนเรื่อง ไม่ยอมตอบว่าบ้านใคร “เอ่อ...ยังงี้ก็...ขอบคุณ
คุณมากนะ ที่ช่วยอยู่เป็นเพื่อนเมื่อกี้”

“ฉันไม่ได้ชื่อคุณ ฉันชื่อภาคย์” เขาแก้ให้ถูกต้อง

“ขอบคุณนะคุณภาคย์”

“พูดจากับผู้ใหญ่ให้มันมีหางเสียงหน่อยสิ”

“เอ๊ะ! ได้คียบจะเอาศอกหรือ”

“เธอต่างหากที่ได้คียบจะเอาศอก วันนี้ฉันช่วยเธอไว้ละ”

รัฐภาคย์กล่าวเตือนตรงไปตรงมา เล่นเอาคนที่แม้จะดีอด้านอย่างไร
แต่ก็ถูกอบรมสั่งสอนมารยาทมาดีถึงกับจ๋อยที่ต้องยอมรับว่าติดหนี้บุญคุณ
เขาจริงๆ

“ขอบคุณที่ช่วย...คะ” หล่อนบอกอ้อมอ้อมอย่างยอมจำนน

“อะไรนะ” เขาแก้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“ก็บอกว่าขอบคุณที่ช่วย ที่อยู่เป็นเพื่อนง...คะ” หล่อนชักโมโหที่
ดูเหมือนเขาจะพอใจที่ได้กลั่นแกล้งหล่อนเล็กๆ น้อยๆ เสียเหลือเกิน

“เป็นงั้นหรือ”

“เอ๊ะ! คุณนี่ยังงี้”

“ตะวันवाद”

“อะไร” หล่อนกระแทกเสียงถามอย่างไม่พอใจ แต่ไม่ได้จะเป็นเกลียด
อะไรเขา ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่พอเขาเริ่มทำท่าจริงจัง ส่งสายตาดูๆ
มาให้ ก็ทำให้หล่อนอดซวยไม่ได้ทุกที เขาเป็นคนเดียวที่ทำให้หล่อนรู้สึก
ว่ารับมือยากกว่าบรรดาพี่เขยที่ผ่านมา คงเป็นเพราะความที่เขาเป็นทหาร
เหมือนพ่อกระมัง จึงทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนเจอพ่อสมัยหนุ่มๆ ใจดี แต่ดูจริง

เมื่อต้องดู

“เปล่า” เขาปฏิเสธ “ฉันแค่กำลังคิดว่า คงต้องเชื่อที่คุณปรางพูดเสียแล้ว”

“พี่มะปรางพูดอะไรกับคุณ”

“บอกว่า เธอเป็นผู้หญิง”

คำตอบของเขาทำให้แม่จ่อมออะลอะวอดเดือดปุด เพราะแสดงว่าตั้งแต่แรกจนถึงตอนนี้ เขาไม่คิดว่าหล่อนเป็นผู้หญิงเลย จนกระทั่งพี่สาวของหล่อนบอก!

“นี่คุณดูถูกฉันหรือ!”

ตะวันวาดแหวนใส ร่ำร่ำจะราวี่เขาให้รู้แล้วรู้รอดไปข้าง ถ้าไม่ติดว่าหล่อนอยู่ในรถของเขาและเขากำลังขับรถอยู่ละก็ เป็นได้มีหัวร้างข้างแตกกันบ้างละ!

หลังจากเขาเสียวรณาได้สักพัก จู่ๆ แม่ตัวดีก็ร้องขึ้น

“ตายแล้ว ลืมสนิทเลย!”

“อะไรตาย”

“แม่สั่งให้ชื่อของที่ตลาดนะสิ”

หล่อนตอบ ทำหน้าเบ้ ไม่ได้อยากฟังพาอะไรเขาหรอก แต่มันจำเป็นต้องฟัง ถ้าชินกลับบ้านไปแล้วไม่ได้ของตามที่แม่สั่งมีหวังโดนบ่นชี้หัวร้างแน่

รัฐภาคย์ส่ายหน้า แต่ก็ยอมกลับรถพาหล่อนไปแวะตลาดตามที่แม่ตัวดีต้องการ แล้วเขาก็เปลี่ยนตำแหน่งจากสารตีมาเป็นคนช่วยถือของ เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นสุภาพบุรุษพอที่จะไม่ปล่อยให้หล่อนถือของคนเดียว ถึงหล่อนจะไม่ชอบหน้าเขาขนาดไหน และถึงเขาจะรู้สึกว่าการหล่อนเป็นเด็กสาวที่ควรได้รับการสั่งสอน แต่ทั้งสองคนก็ไม่ได้เกลียดกันถึงขั้นต้องฆ่ากันให้ตาย เหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็นแค่ความเข้าใจผิดและความอยากเอาชนะอีกฝ่ายมากกว่า

“มีอะไรต้องซื้ออีกมั้ย”

ชายหนุ่มถามพลางมองถุงใส่ของในมือตัวเอง แม้จะไม่เยอะแต่ เขาก็อยากช่วยย้าเตือนให้หล่อนทวนให้ครบว่ามีอะไรขาดอีกหรือเปล่า

“วันนี้แม่จะทำปลาตุ๋นย่างขมิ้น”

“แล้วมีปลาตุ๋นหรือยัง” เขาถาม เพราะแน่ใจว่าในมือไม่มีถุงใส่ ปลาตุ๋น

“ยังเลย”

ตระวันวาดสารภาพแล้วเดินตรงไปยังร้านขายปลา ขณะที่รัฐภาคย์ เดินตามไป โดยมีสายตาของทุกคนในตลาดจับจ้อง ความจริงเริ่มมองกัน ตั้งแต่ตระวันวาดเหยียบเข้ามาในตลาดพร้อมผู้ชายปริศนาแล้ว แต่ยังไม่มีความใคร่กล้าเข้าไปทักหรือถามว่าชายหนุ่มที่เดินตามแม่จ่อมมาละวาดแห่ง บางยี่สุ่นนั้นเป็นใคร เพราะกลัวระเบิดจะลงใส่หัว ยกเว้นแต่ช่องปากแตก แห่งบางยี่สุ่นเท่านั้นที่กล้าที่สุด

“ตายตาย ใ้อวด อู๋ย! คุณวาดขา...”

เสียงที่ดังมาก่อนตัวทำให้เจ้าของช็อกลอกตา ไม่ต้องหันไปมองก็ รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“มีอะไรอีกล่ะป้าสร้อย”

หญิงสาวหันไปถาม ทำหน้าเบื่อหน่ายสุดๆ แต่คนถูกทำหน้าที่เหมือน เบื่อใส่กลับไม่ได้มองหล่อนเลยสักนิด แต่มองไปทางรัฐภาคย์ เพราะยิ่งพิศ ไกลๆ ยิ่งดูนานๆ ก็ยิ่งเห็นความหล่อและหุ่นน่ากินของเขา

“คุณวาดมากับใครคะเนี่ย เตียนไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย ใครเอ่ยๆ”

“คน” หล่อนตอบอย่างไม่สบอารมณ์

“คนหล่อด้วยนะคะเนี่ย”

ป้าสร้อยจิบปากจิบคอ มองรัฐภาคย์ราวกับจะกลืนลงท้องไปเสีย ให้ได้ ชายหนุ่มไม่ได้โต้ตอบหรือแสดงท่าทีอะไร เขาแค่ทำเฉยต่อไป แต่ ก็รอฟังว่าแม่จ่อมมาละวาดจะโต้ตอบอะไรกลับไปเหมือนกัน

“ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม ฉันจะได้ไป เสียเวลาจริงๆ” ตะวันวาดบ่น
หมุนกายเดินนำไปยังบริเวณที่ขายปลา ขณะที่รัฐภาคย์เดินตามมาพร้อมกับถาม

“คนเมื่อกี้ใคร”

“ส่องปากแตกประจำบางยี่สิบ” หล่อนตอบ ทำเสียงที่ “เจ้าแม่สอดรู้
สอดเห็น ทุกเรื่องต้องรู้ ทุกเรื่องต้องเห็น แต่ไม่เคยรู้ความจริงสักเรื่อง คอนเซปต์
ประจำตัวของ ‘ป้าสร้อย’ แต่แกชอบให้คนอื่นเรียกว่ามาตามสร้อยมากกว่า”

“เจ้ากรมข่าวกรองสินะ” เขาเหยย

“ข่าวที่ไม่กรองละสิไม่ว่า” ตะวันวาดว่า แล้วเดินเลี้ยวไปที่ร้านขาย
ปลา ตอนนั้นเองที่พื้นอันชื้นแฉะทำให้หล่อนลื่นหงายหลัง จนรัฐภาคย์ที่
เดินตามมาต้องคว้าตัวไว้ไม่ให้ล้ม

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า แค่อื่น” หล่อนตอบ พยายามสะบัดตัวให้หลุดจากวงแขน
ของเขา

“แนใจนะ”

รัฐภาคย์ยิ้ม กลัวว่าหล่อนจะเป็นลมหรือไม่สบายแต่ไม่กล้าบอก
พอหล่อนพยักหน้ายืนยัน เขาก็ปล่อยหล่อนให้ยืนเอง

ทว่าภาพที่ตะวันวาดอยู่ในอ้อมแขนของเขากลับตกอยู่ในสายตา
ของภรรยาที่มาตลาดพอดี

“ตายแล้ว ยุ่งแน่ แบบนี้ยุ่งแน่”

รภากุทาน ชาวของที่เตรียมจะมาซื้อไก่ไว้ก่อน เพราะเรื่องนี้สำคัญ
ที่สุด แม่บ้านใหญ่ของบ้านศรีบ้านทุ่งจึงรีบออกไปเรียกมอเตอริไซค์รับจ้าง
หน้าตลาด

“อ้าว จะกลับแล้วเหอป่า แล้วไม่มีของถือกลับเหอ”

ติดตาม เพิ่งเดินออกมาจากร้านสะดวกซื้อติดแอร์เย็นฉ่ำแห่งเดียว
ในบางยี่สิบ ในมือถือแก้วใส่น้ำปั่นอันเป็นเอกลักษณ์ขึ้นชื่อของร้าน แกม

ยังดูจริงจังๆ ดับกระหาย คงเป็นโชคดีของเจ้าตัวที่เข้าไปอยู่ในร้านสะดวกซื้อเสียนาน ทำให้ไม่เห็นตอนที่ตะวันวาดกับรัฐภาคย์เดินเข้าไปในตลาดไม่อย่างนั้นคงเข้าใจแน่

“ข้าเพิ่งมา แต่ลิ้มของ ต้องกลับบ้านก่อน เดี่ยวค่อยมาอีกทีก็ได้”
รภาอ้าง

“งั้นขึ้นมาเลย เดี่ยวทิดไปส่งเอง”

“คิเว็งแล้วหรือไอ้ทิด” แม่บ้านถามอีก เพราะไม่อยากให้ทิดข้ามคิเวินมอเตอร์ไซด์

“โอ้ วินนี่ทิดใหญ่เสมอ” ทิดคุยโอ้ แล้วรีบเฉลยก่อนจะเจอร่มบาทา
“แหะๆ คิเวทิดพอดี”

“แล้วมัวแต่คุยอยู่ได้ ข้ายิ่งรีบๆ อยู่นะไอ้ทิด”

รภาว่าแล้วกระโดดขึ้นมอเตอร์ไซด์ ทิดใส่แก้วนํ้าปั่นขึ้นใจลงในตะกร้าหน้ารถ ก่อนจะสตาร์ทรถพารภาทรงกลับไปที่บ้านของท่านนายพล แต่พอถึงบ้าน แม่บ้านใหญ่กลับจ่ายเงินแล้วบอกให้เขาไปได้ จนทิดเริ่มงง

“เฮ้อ! ป้า ทิดรอให้ก็ได้ ก็ป้าบอกจะกลับไปตลาดอีกรอบไม่ใช่หรือ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวฉันให้ไอ้คมเดชขับไปส่งได้”

แม่บ้านบอกปิดพลาเงใส่ส่งเพราะสงสารทิด ไม่อยากให้อีกฝ่ายทนอยู่เห็นจนกระทั่งรัฐภาคย์กับตะวันวาดกลับมาที่บ้าน เดี่ยวจะเข้าใจตายเปล่าๆ

“เอางั้นหรือป้า”

“เออ เอ็งไปได้แล้ว ข้าจะเข้าบ้านแล้ว ไปไป”

รภาบอกแล้วเปิดประตูเล็กเข้าไปในบ้าน ส่วนทิดบิดมอเตอร์ไซด์กลับไปตลาดตามปกติ

หลายนาที่ผ่านไป บรรยากาศบนเรือนใหญ่เต็มไปด้วยเมฆหมอกอึมครึม เมื่อท่านนายพลรู้แล้วว่ารัฐภาคย์โอบกอดลูกสาวของท่านกลางตลาด ถึงจะเป็นการช่วยไม่ให้ตะวันวาดล้ม แต่นั่นก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นอยู่ดี

“ขอบใจมารภา สงสัยข้าต้องจัดให้มันหนักๆ เสียแล้ว” ท่านนายพล

กล่าวอย่างหมายมาด “เย็นนี้รึภาทำอาหารอย่างสุดฝีมือเลยนะ เอาแบบ นรกเรียกพ่อเลย!”

“คะท่าน แผนเดิมใช้มั้ยคะท่าน” แม่บ้านถามอย่างรู้ใจ เพราะแผนนี้ เคยใช้กับลูกเขยมาก่อนแล้ว

“จัดไป อย่าให้เสีย” ท่านนายพลตอบ พักหน้าหัวเราะหึๆ แล้ว หันไปทางคมเดช “ไอ้คมเดช เดี่ยวเอ็งไปที่บ้านแม่เฟื่อง ข้าเห็นไอ้ถิรเจตน์ กลับมาแล้ว บอกมันว่าเย็นนี้ข้าจะชวนเพื่อนมันมาร่วมโต๊ะอาหารกับข้า ย้ำให้เห็นๆ ด้วยว่า เอาแค่อัฐฐภาคย์คนเดียว คนอื่นไม่ต้อง”

“ได้เลยครับ” คมเดชรับคำ ยิ้มร่าที่จะได้ลงมือแกล้างคนแล้ว

ฝ่ายถิรเจตน์ พอรู้เรื่องนี้เข้าก็รีบเรียกประชุมเหล่าลูกเขยได้ฤกษ์บ้าน มะเฟื่องทันที เพราะเกรงว่ารัฐภาคย์กำลังจะถึงฆาตเสียแล้ว

“โดนแน่ๆ คุณเจตน์ ชัวร์เลย” หมออุริมพินธลงลงความเห็นทันทีที่ ถิรเจตน์กล่าวจบ ว่าการเรียกรัฐภาคย์ไปร่วมโต๊ะอาหารที่เรือนใหญ่เย็นนี้ รับรองว่ามีนัยแอบแฝงแน่

“ผมเห็นด้วยกับหมออุริม” ตีเล็กว่า

“แล้วเราจะช่วยคุณภาคย์ยังไง” ธนากรถามต่อ

“เห็นจะยากนะ หรือหมอมามาคิดว่าไง”

เป็นหนึ่งในผู้ชายคนเดียวที่พักอาศัยอยู่บนเรือนใหญ่ ส่วนพวกเขา ไม่มีสิทธิ์ขึ้นไปพักที่นั่น นอกจากไปร่วมกินอาหารเป็นครั้งคราวกับรายงาน ตัวเวลามาที่นี่

“ผมก็ว่าไม่น่ารอดครับ” หมอมามตอบ

“นั่นเราจะทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากยื่นดูคุณภาคย์ถูกแกล้างหรือ”

ตีใหญ่ถามปิดท้าย ทุกคนจึงพยายามใช้ความคิดว่าจะมีทางใดช่วย รัฐภาคย์ให้พ้นจากมืออาหารเย็นพิฆาตที่รออยู่ได้หรือไม่ แต่ไม่ว่าจะคิด อย่างไรก็คิดไม่ออก เพราะพลตรีสันติสุขเล่นเชิฐขึ้นเรือนใหญ่ด้วยตัวเอง แถมจะจจะจว่าไม่ได้เชิฐคนอื่น แบบนี้มันช่วยได้ยากจริงๆ

ดังนั้นสิ่งสุดท้ายที่พวกเขาคิดออก ก็มีแต่ต้องพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น!

รัฐภาคย์ขับรถเข้ามาจอดหน้าบ้านมะเฟือง ก่อนจะช่วยตะวันวาดหัวของลงมา เขาคิดจะเดินไปส่งที่บ้านของหล่อน แต่ตะวันวาดกลับห้ามแล้วดึงของไปถือเสียเอง

“ไม่ต้องหรอก ฉันถือไปเองได้ ขึ้นแม่เห็นคุณหัวของไปส่งให้ได้ว่าฉันอีกแน่”

“ของตั้งเยอะแยะนะ” เขาแย้ง

“แค่นี้สบายมาก” หล่อนยืนยัน “วันนี้ยังงักขอบคุณคุณอีกครั้งแล้วกัน แต่บอกไว้ก่อนนะว่า เรื่องที่คุณช่วยเรื่องรถ กับเรื่องที่ฉันยังเหม็นขี้หน้าคุณอยู่ มันคนละเรื่องกันนะ”

ตะวันวาดยืนยัน แล้วหมุนกายเดินตรงไปยังบ้านตนเอง ปล่อยให้รัฐภาคย์ได้แต่มองตาม พลางสายหน้าที่แม่จอมอาละวาดไม่ยอมแพ้อะไรเลยแม้แต่หน่อย

“จะคอยดูซิว่าจะทำอะไรต่อไปได้อีก”

ชายหนุ่มพึมพำ แล้วลือกประตูรถเรียบร้อย แต่พอเดินอ้อมตัวรถจะเข้าไปในบ้าน ก็เห็นบรรดาลูกเขยของท่านนายพลนั่งอยู่ใต้ถุนเรือนไทยของมะเฟือง ทรูเจตน์ก็หัวมือเรียกเขาให้ไปหา เขาจึงจำต้องเดินเข้าไป

“มีอะไรวะเจตน์”

“มีแน่ละ มานี่ นั่งลงตรงนี้เลย”

ทรูเจตน์ตอบแล้วลากเพื่อนไปนั่งเก้าอี้ท่ามกลางพวกลูกเขยที่พากันเข้ามาในล้อม แล้วจึงแจ้งข่าวร้ายให้รัฐภาคย์รู้ว่าเขากำลังจะโดนเล่นงานเข้าแล้ว จากนั้นทุกคนก็ให้เครื่องรางของขลังชุดใหญ่แก่เขา ทั้งพระเครื่องทั้งเอาสายสิญจน์ผูกข้อมือ พร้อมทั้งคำอวยพรจากเพื่อนที่ฟังดูทะแม่งๆ ซอบกล

“ขอให้เอาตัวรอดไปได้ตลอดรอดฝั่งละกัน”

“คำอวยพรนั้นมันแปลกๆ นะไอ้เจตน์”

“เพราะฉันรู้ว่าสิ่งต่างๆ ไรก็โดนแน่ๆ”

อิฐเจตน์บอก ทุกคนก็พยักหน้าล่ำลាប់ว่าจริงแท้แน่นอน แต่สำหรับ รัฐภาคย์ที่ยังไม่เคยเจอฤทธิ์เดชของพลตรีสันติสุขจริงๆ กลับคิดว่าเป็น เรื่องตลกที่เหล่าลูกเขยเกรงกลัวพ่อตาหัวหดขนาดนี้

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น รัฐภาคย์ก็ขึ้นไปยังเรือนใหญ่ในเวลาที่ไม่เร็ว หรือช้าเกินไป ชายหนุ่มดูไม่สะทกสะท้านอะไรสักนิด กระทั่งตอนเห็นสำหรับ อาหารที่นำมาเสิร์ฟบนโต๊ะก็ยังไม่สะท้าน แถมท่านนายพลยังทำเป็นใจดี บอกด้วยว่าเหตุใดจึงชวนให้มากินอาหารร่วมกัน

“เรื่องวันก่อนที่ฉันได้ยิงด้วยความเข้าใจผิดต้องขอโทษด้วย ฉันคิดว่า ตัวเองเป็นผู้ใหญ่ ถึงจะเข้าใจผิดไปก็ต้องขอโทษกันให้ดี เลยกว่าจะขอเลี้ยง อาหารสักมื้อ ฉันให้แม่บ้านทำสุตฝีมือเลย อาหารมือนี้เป็นอาหารขึ้นชื่อ ของบ้านศรีบ้านทุ่งทั้งนั้น รับรองจะติดใจ”

“ขอบคุณมากครับท่าน”

รัฐภาคย์เอ่ยขอบคุณ มองสำหรับอาหารตรงหน้าด้วยแววตาที่ไม่ บ่งบอกว่ารู้สึกอย่างไร มีแต่หมอกามซึ่งมาร่วมโต๊ะด้วยเท่านั้นที่แอบกลืน น้ำลายเอือกด้วยความสยดสยองนิดๆ เพราะรู้ว่าภรรยาของเขาถูก ผู้เป็นพ่อสั่งห้ามไม่ให้มาร่วมโต๊ะอาหารวันนี้ โดยให้แก่งัดทำเป็นว่าไม่สบาย นอนพักอยู่ในห้อง ทั้งที่ความจริงแล้วเมรียาสบายดี ส่วนดาวเรื่องก็ไปกิน อาหารบ้านตะวันฉาย ทั้งหมดเป็นไปตามคำสั่งของท่านนายพลแทบทั้งสิ้น เนื่องจากท่านคงไม่อยากจะให้ภรรยาถูกลูกสาวพลอยชวยไปกับมืออาหาร ฆาตกรรมในครั้งนี้

ก็จะไม่ให้เขาเรียกว่ามืออาหารฆาตกรรมได้อย่างไร ในเมื่อแต่ละ เมนุที่ขึ้นมา ทั้งแกงป่าปลาเห็ดโคน ผัดฉ่ากบ ต้มโคล้งปลากรอบ ไช้เจียว ใส่พริกชี้หนู ไม่มีอาหารจานไหนที่ไม่เผ็ดเลย แถมยังมีแต่น้ำเปล่าให้ ไม่มี

น้ำหวานหรือบอกว่าจะมีขนมหวานตบท้ายให้ด้วย แบบนี้มันเรียกมา
สังเวยชัดๆ

“แล้วคุณดาวเรื่องกับคุณเมรียาล่ะครับ” รัฐภาคย์ถาม

“แม่เรื่องไปกินที่บ้านแม่ฉาย ส่วนยายรีหลับอยู่ในห้อง ไม่สบาย
นิดหน่อย พวกเรากินกันเลยแล้วกัน ฉันทิวแล้ว” ท่านนายพลบอก และ
ตบตบด้วยการตักผัดฉ่ากบให้เขา “นี่ๆ อร่อยสุดๆ เลยนะจะบอกให้ ผัดฉ่า
กบ เนื้อนุ่มอย่าบอกใครเลย กินเยอะๆ”

“ขอบคุณครับท่าน”

รัฐภาคย์ขอบคุณ ไม่สะท้านกับชื่อเมนู แกมยังตักใส่ปากอย่างไม่
รู้สึกอะไร เล่นเอาท่านนายพลชะงักไปเล็กน้อยที่เขาไม่ตกใจชื่อเมนู ส่วน
หมอภามก็ได้แต่นั่งลุ้นและภาวนาอยู่ในใจ

‘ขอให้รอดไปได้แล้วกันนะคุณภาคย์’

ดูเหมือนคำภาวนาของหมอภามจะได้ผลหรืออย่างไรก็ไม่ทราบได้
เพราะรัฐภาคย์ไม่มีอาการเผ็ดขีดขีดชาตวันออกหูให้เห็น หรือริบคว่ำแก้วน้ำ
มาดื่ม จะมีแค่เหงื่อที่ไหลออกมาเพราะความเผ็ดร้อน แต่ก็ยังเคี้ยวผัดฉ่ากบ
หน้าตาเฉย แกมยังตักข้าวใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ แล้วตักแกงป่าปลาเห็ดโคน
ใส่จานด้วย เล่นเอาท่านนายพลต้องทบทวนใหม่ว่า

‘ไอ้หมอนี้มันไม่ใช่ทหารพรานไม่ใช่ทหารอะ มันเป็นแค่ครูฝึกนักศึกษา
วิชาทหาร แล้วทำไมกินของป่าแก่งจ้ง เอ๊ะ! หรือยายรภาทำอาหารเผ็ด
น้อยไป’

ท่านคิดแล้วลองตักกับข้าวใส่ปาก ปรากฏว่ามันเผ็ดอย่างที่ท่านต้อง
คว่ำน้ำมาดื่ม รีบตักข้าวใส่ปากเพื่อลดทอนความเผ็ด ถึงกระนั้นรัฐภาคย์
ก็ยังกินข้าวอย่างไม่รู้สึกรู้สาอะไร จนในที่สุดท่านก็อดถามไม่ได้

“ไม่เผ็ดเหรอ”

“เผ็ดครับ” เขาตอบ ยิ้มให้อีกต่างหาก “แต่ก็เผ็ดสมกับเป็นอาหารป่า
นะครับ แม่ครัวของท่านฝีมือทำอาหารเยี่ยมมากเลยครับ เมื่อกี้ท่านบอกว่า

ป้ารภาทำไฉมัยครับ อร่อยมากเลยครับป้า”

ทำยประโยชน์นั้นเขาหันไปทางรภาที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะอาหาร ซึ่งปกติจะมีหน้าที่คอยดูแลเติมน้ำและตักข้าวเพิ่มให้ แต่พอโดนรัฐภาคย์ชมเข้าแบบนั้นก็ไปไม่เป็น ทั้งที่ตั้งใจเล่นงานเขาให้อ่วม แต่นายทหารหนุ่มกลับไม่รู้สึกรู้สาอะไร จนทำเอาฝ่อเลยทีเดียว

ท่านนายพลเหลือบมองรภา ซึ่งส่ายหน้าเป็นเชิงตอบว่า “ไม่รู้จริงๆ ว่ากินเข้าไปได้ยังไง แถมยังกินอย่างเอร็ดอร่อยเสียด้วย” จนกระทั่งยี่สิบนาทีผ่านไป ข้าวจานที่สองของรัฐภาคย์ก็หมด บ่งบอกว่าเขารอจริงๆ และกินได้จริง ผิดกับเจ้าของบ้านที่กินข้าวมากกว่ากินกับ

“เออๆ กินเก่งแบบนี้ฉันจะได้เลี้ยงบ่อยๆ” พลตรีสันติสุขบอกแก้เก้อ
“เกรงใจครับท่าน”

รัฐภาคย์ตอบ แล้วนั่งคุยกับท่านนายพลอยู่พักใหญ่ แต่ก่อนกลับไปที่บ้านของมะเฟือง เขาก็เฉลยข้อสงสัยที่เหมือนกับการสอยปลายคาง ท่านนายพล

“เพื่อนสนิทของผมเป็นคนใต้ เวลาไปกินอาหารด้วยกันที่โรมจะเจอแบบนี้ทุกครั้ง ก็เลยชินครับ”

หลังจากรัฐภาคย์กลับไปแล้ว พลตรีสันติสุขก็ยังนั่งหน้าตมอยู่ที่โต๊ะอาหาร แขนข้างหนึ่งทำคาง นิ้วมือกระดิกอยู่ที่ข้างแก้ม ส่วนมืออีกข้างก็เคาะนิ้วลงบนโต๊ะอย่างหมดอารมณ์

“ไอ้หมอนี้มันร้ายจริงๆ อะ”

“เอาไงต่อดีคะท่าน”

รภาถาม แต่คราวนี้คมเดชกับญาติซึ่งดูเหมือนอยากจะพูดอะไรมาตั้งแต่บ่ายแล้วก็ได้ที่บอกเรื่องสำคัญให้รู้ว่า นอกจากท่านนายพลจะจ้องเล่นงานรัฐภาคย์แล้ว ตะวันวาดก็จะเล่นงานด้วยเหมือนกัน

“ว่าไงนะ เจ้าวาดเนี่ยนะ ลงมือไปแล้วหรือนั่น”

“ครับท่าน คุณวาดสั่งให้ผมกับญาติไปปิดปากให้สนิทด้วย” คมเดช

รีบฟ็อง

“ไอ้ ดีๆ ดีมาก สมกับเป็นลูกพ่อจริงๆ”

พลตรีสันติสุขกระหิ่่มยี้มย่องเมื่อรู้แผนการของลูกสาวที่วางไว้ในงานกีฬากระชับสัมพันธ์ของบางยี่สุน รีบรองว่างานนี้ทั้งสนุก ทั้งมัน
ทั้งฮาแน่ๆ!

